

Η ΘΕΛΩ ΤΗΝ ΠΙΝΕΙΝΑ

Κουβεντούλες

«Είμαι 17 ετών, μου γράφει μία νεαρά άγνωστη, μάλλον νόστιμη, πολλοί μάλιστα μου λένε πως είμαι ωραία, πράγμα που δεν το πιστεύω, γιατί αλλιώς θα είχα πιά πολύ θάρρος, να κάμω αυτό για το οποίο θα ζητήσω τώρα τη γνώμη σας.

»Αγαπώ τον «Ελληνά ήθοποιον» (άναφέρει το όνομά του), τον αγαπώ πολύ και θα ήθελα να του το πω, αλλά διστάζω, παρ' όλο που τον γνωρίζω προσωπικά. Θα ήθελα τόσο πολύ να του ζητήσω ένα ραντεβού, αλλά φοβάμαι μήπως δεν δεχθώ να μου το δώσει και με προσβάλει. Έπειτα, μπορεί ποτέ να ελπίζω πως μπορεί ο άνθρωπος αυτός να με αγαπήσει;

»Να προσπαθήσω να τον ξεχάσω; Είναι πολύ δύσκολο, όσο και το να ζητήσω την αγάπη του.

»Θάμουνά, τόσο ευτυχισμένη, αν έστω και για λίγους καιρούς μου έδειχνε λίγη συμπάθεια.

»Αφού μου ζητάτε τη γνώμη μου, μικρή μου φίλη, θα σας την πω χωρίς δισταγμό: Δεν σας συμβουλεύω να εκδηλώσετε το αίσθημά σας, γιατί δεν ταίριαζει ποτέ σ' ένα κορίτσι να κάνει ερωτική εξομολόγηση σ' έναν κύριο. Όσο και αν αγαπά πρέπει να κρατήσει την αξιοπρέπειά της και να αφήσει άντρα να εκδηλωθώ. Υπάρχουν χίλοι τρόποι να δείξει μία κοπέλλα τη συμπάθειά της σ' ένα νέο χωρίς να του το πει. Μπορεί να τον κάμει να την προσέξει και να της μιλήσει πρώτος για το αίσθημά του. Αν δεν το κάμει, θα πη ότι δεν καταρώθηκε να του εμπνεύσει τίποτε και τότε ακόμη και αν του κάμει ερωτική εξομολόγηση πάλι δεν θα κερδίσει τίποτε παρά μόνο θα ταπεινωθεί στα μάτια του. Αυτά είχα να σας πω, μικρούλα μου, αφού μου ζητάτε τη συμβουλή μου και κάτι ακόμη: συγκεκριμένα για τον ήθοποιό που αναφέρετε ξέρω πως έχει πολλές θαυμαστικές και μου φαίνεται κάπως δύσκολο ν' ανταποκριθώ στο αίτημά μιας κοπέλλας 17 χρόνων. Αρκεσθίτε, λοιπόν, να τον θαυμάζετε ως ήθοποιον του θεάτρου και στον κινηματογράφο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

Με την ευκαιρία της Πρωτοχρονιάς, τα Παριζιάνικα Σπίτια Μόδας έπαρουσίασαν τις ωραιότερες δημιουργίες. Οι μεγάλοι καλλιτέχνες της ραπτικής έβαλαν κάτω όλη τους την επινοήση για να εμφανίσουν μία νέα σιλουέττα που να επιτρέπει σε κάθε γυναίκα να μπορεί να βρει αυτό ακριβώς που της ταίριαζει. Φούστες πλατείς, στενές με τουνίκ πλατείς, σε αντίθετο χρώμα από το χρώμα της φούστας και του φορέματος, μπολέρο με μπορντούρα από γουίντια, ζαμπό, φουρκά και χίλια άλλα...

Να σας περιγράψω μερικά από τα μοντέλα που είδαμε με τις σχετικές παρατηρήσεις μας. Φαίνεται ότι ενοηλάν στη μόδα οι τουνίκ, που τόσο πολύ κολλούσαν την γυναικεία σιλουέττα. Χρησιμοποιείται πολύ για σούαες ο ταφτάς, ιδίως ο

ταφτάς «σανζάν». Ένας ωραιότατος συνδυασμός είναι επάνω από ένα μαύρο φουρκά, μία τουνίκ από ταφτά «σανζάν» πράσινος. Ένώ το φουρκά είναι μάλλον στενό ή τουνίκ κόβεται κλός και σχηματίζει πολλά γκονταί προς τα κάτω, ενώ στη μέση είναι μάλλον ελαφρύ. Το σύνολο συμπληρώνεται με ένα μαύρο βελούδινο φιάγκο που δένεται στον γαϊάκ του κορσάκι.

Ο ταφτάς συνδυάζεται επίσης και με τα λαινά. Σε μια τουαλέττα από λαινά, μάλλον εφαρμοστή, προστίθεται μια μπασκα μακρότερη προς τα πίσω από ταφτά «σανζάν» βιό ρός.

Τόν ταφτά τον είδαμε σε όλα τα πιο χτυπητά χρώματα. Μεταξύ αυτών, πολύ της μόδας είναι το χρυσό-κίτρινο. Μία πολύ κομψή τουαλέττα σε αυτή την απόχρωση αποτελείται από ένα φουρκά και μία τουνίκ σουρωτή στη μέση μακρύτερη από το φουρκά και αρκετά κοντή προς τα εμπρός. Το κορσάκι μάλλον εφαρμοστό και τα μανίκια ζαμπού. Με την τουαλέττα αυτή, κάθε γυναίκα, και η λιγότερο κομψή, μπορεί ν' αποκτήσει ιδιαίτερη χάρι.

Απλά φορεματάκια

Στα απλά φορεμάτια βλέπουμε να κυριαρχούν οι πιέτες. Άλλοτε κάθεται και άλλοτε οριζόντια, πολύ δε συχνά συνδυασμός και των δύο σε ένα και το αυτό φορέμα. Άλλοτε πάλι βλέπουμε τον συνδυασμό από πιέτες και γκονταί. Τα σαγκλάν και τα ζαμπού κυριαρχούν και πολύ σπάνια πλέον βλέπουμε μανίκια κολλήτα στουφωμένους.

Η μέση πάντοτε πολύ εφαρμοστή, πέτες σε διάφορα σχήματα και ανοιγμάτα λαιμού μάλλον μunterά.

Άλλα φορεμάτια συνεχίζουν τα κορσάκι σε μπασκα και δίνουν την εντύπωση φορέματος-ταγιέρ. Όσο για χρώματα συνήθιζαν πολύ το μπορντό, το βερμουντέϊν, όλοι οι τόνοι του μαρρόν και διάφορα μπλε.

Σε γανιρίσματα βλέπουμε πολλές νερόθυ ένκρουστασιόν από βελούδο και ζάνες διαφόρων ειδών.

Ταγιέρ χειμωνιάτικα

Οι φούστες των χειμερινών ταγιέρ είναι αρκετά μακρές, ενώ οι ζακέτες μάλλον κοντές και πολύ εφαρμοστές.

Η γούνα στο γανιρίσμα των ταγιέρ παίζει έφετος ένα σπουδαίο ρόλο. Τα ρεβέρ, οι τσέπες και πολλές φορές και η μπασκα είναι γανιρισμένα με αυτήν. Συγχρόνως όμως γίνεται και μεγάλη

χρησιμοποίηση βελούδου. Βλέπουμε ταγιέρ του οποίου η ζακέτα είναι ρελασμένη στα ρεβέρ στο ανοίγμα και γύρω-γύρω με βελούδο του ίδιου χρώματος ή και σε ανοικτότερο τόνο.

Άλλοτε πάλι το βελούδο χρησιμοποιείται για διάφορες ένκρουστασιόν που γανιρίζουν την ζακέτα.

Οι γιακάδες είναι άλλοτε κολάσα, άλλοτε είδος σμόκιν και άλλοτε τα συνθισμένα ανδρικά ρεβέρ. Φυσικά όλα αυτά τα ταγιέρ είναι μάλλον φανταζή και το κλασικό ταγιέρ διατηρεί πάντα την γνωστή του γραμμή. Μα προσδίδουν ωστόσο εξαιρετικό θέλητρο-στη γυναίκα.

Επανωφόρια

Το χαρακτηριστικό των επανωφωριών είναι το φάρ-φο. Η μόδα του κιμονό παίζει και εδώ τον ρόλο της και συντελεί στο να δίνει την εντύπωση της «αμπέρ» που απαιτεί η μόδα.

Δύο είναι οι κύριες γραμμές των επανωφωριών που λανσάρε η μόδα: Τα τελειωμένα επανωφόρια οριζόντια που σχηματίζουν ολατρίνινα ένα πλήθος γκονταί και τα επανωφόρια που σφίγγουν με μία ζώνη στη μέση και το φάρδος τους σκορπίζεται σε σούρες ολόγυρα. Κοντά σε αυτά όμως βλέπουμε και την κομψή ρεζιγκότ της οποίας η γραμμή είναι γνωστή με περισσότερο έντονο φάρδος προς τα κάτω.

Σε ύψαματα βλέπουμε πολλά βελούρα λαινά για τα ριχτά επανωφόρια και τα διαγκονάλ για τις ρεζιγκότες.

Καλόν είναι οσάκις είναι εύκολον να προτιμάτε το επανωφόρι σας να έχει ίδιο χρώμα με ένα από τα φορεμάτια σας εκτός αν καταρωσείτε να επιτύχετε έναν ωραίο συνδυασμό χρωμάτων.

Σε κουμπιά συνήθιζαν τα κουμπιά από γκαλαλίτ.

Μη λησμονήτε ως συμπλήρωμα του επανωφοριού σας, να φορήτε πάντα στον λαιμό μία εμφορη εσάρτα που θα προσδίδει διορφία εις το σύνολο και συγχρόνως δεν θα φέρει τον γαϊάκ του επανωφοριού σε άμεση επαφή με το λαιμό, πράγμα που δεν δίδει ποτέ την εντύπωση του καθαρού.

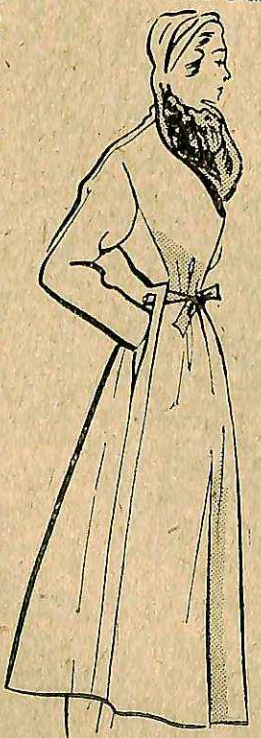
Τα σκωτσέζικα

Άλλο ύψαμα που δεν πέφτει ποτέ η μόδα του είναι το σκωτσέζικο.

Είναι ένα ύψαμα που δίνει άφορη σε ωραιότητα συνδυασμούς. Χρησιμοποιείται πολύ σε φανταζή ταγιέρ άλλοτε ομοιομορφα και άλλοτε σε συνδυασμό ζακέτας μονόχρωμης και φούστας σκωτσέζικης ή τανάπλιν. Συνήθως προτιμάται η φούστα σκωτσέζικη χωρίς όμως ν' αποκλειστεί και ο αντίθετος συνδυασμός.

Οι φούστες γίνονται κλός, αλλά βλέπουμε και φούστες ευθύγραμμες όποτε η ζακέτα γίνεται με γκονταί.

Τα χρώματα των σκωτσέζικων είναι μπλε ή πράσινο ή μαρόν ως κυριαρχούν τα χρώματα με ανάμειξη κίτρινου ή μπλε.

Επανωφόρι ντεμ-αμ-πινιέ από μαύρο ντρά με γαϊάκ αστρακάν.

Νυχτερινό ντύσιμο

Έννοούμε το ντύσιμο του κρεβάτιου, την πυτζάμα ή τα νυχτικά. Άλλα οι πυτζάμες που συνήθιζαν τώρα είναι μονόχρωμες, σαν φόρμες, θεωρούνται πλέον πρακτικές και θέλουν λιγότερο ύψαμα. Ο μπουστός μοιάζει με μπουστό φορέματος, έχει γαϊάκ σμόκιν και μανίκια φουσκωτά με πουανιέ κάτω. Στη μέση ο μπουστός στενεύει και ενώματα με το παντελόνι που ανοίγει στα δύο πλάγια και είναι αρκετά πλατύ, ίδιο πλάτος επάνω και κάτω. Είναι από τα τελευταία σχέδια που φοριούνται τώρα. Όσο για τις νυχτικές γίνονται μεταξωτές αλλά μπορούν να γίνουν και από φανελλίνα όπως άλλωστε και οι πυτζάμες. Εξαρτάται πάντως από το τί θέλουμε να φορέσουμε. Φυσικά τα μεταξωτά ύψαματα είναι πολύ ευχάριστα για το κρεβάτι, αλλά δεν μπορούν πάντοτε να υποβληθούμε σε τόσο μεγάλο έξοδο, γι' αυτό προτιμούμε την φανελλίνα. Με 50.000 δραχμές έχουμε το ύψαμα που χρειάζεται για μία φανελλίνα πυτζάμα και αν είμαστε αρκετά επιτηδείς μπορούμε να την ράψουμε μόνες μας, χωρίς άλλα έξοδα. Το ίδιο ή και λιγότερο στοιχίζει η νυχτική.

Η αλληλογραφία μου

Α. Κ. Ένταθα: Διαβάστε την απάντησή μου στην Κουβεντούλα μου.

Αννούλα ν: Σας εύχομαι στο πολύ για τα καλά σας λόγια και με μεγάλη μου ευχαρίστηση θα σας δεχθώ για να σας βοηθήσω σε ό,τι θέλετε. Αποσπαστείτε στα γραφεία του «Θησαυρού» και θα σας πουν πως μπορείτε να με συναντήσετε.

Χιονισμένη ν: Ελάτε η: Κάνετε 2 και 3 ώρες περίπου την ημέρα και να τρώτε τροφή δυναμική μόν, αλλά όχι παχυτική, δηλαδή να αποφεύγετε μακαρόνια, πατάτες, όσπρια, σάλτσες και να τρώτε ελαφρύ φαγητό. Επίσης μετρά το γεύμα σας να πίνεται ζωστή χαμομήλι. Καλόν θα ήτο το ψωμί που τρώτε να το ψήνετε.

Θρακισμένη ν: Ελάτε η: Ζ.: Σας εύχομαι για τα τόσο καλά λόγια σας και είμαι πολύ ευτυχής που οι συμβουλές μου σας είναι χρήσιμες. Σχετικά με το πρόσωπό σας, αφού έχετε τόσο εμφορη επιδερμίδα, θα σας συνιστούσα μια καλή cold cream με την οποία να κάνετε ελαφρά μασάζ τα βράδια.

Το πρωί να πλύνετε με ζεστό νερό που να 'α κλωνίστε βαθμύδην και αφού σκουπισθείτε να περνάτε το πρόσωπό σας με ένα βαμβάκι βουτηγμένο σ' αυτή τη λούση: Γάλα άμυγδαλών 200 γρ., βάμμα βενζόης 2 γρ.

Δύο φίλες: Όταν βγαίνετε με κούον καιρό, να αλείψετε εσωτερικά της μύτης σας με βαζελίνη μανιτόλε και όταν σβήνετε σε κάποιο μέρος θερμασμένα να πιάνετε με τα δάκτυλά σας τις ακρές των αυτιών σας και να τις σφίγγετε για 1-2 λεπτά της ώρας.

Πάντα θλίμμενη ν: Μαρί ν: Σας εύχομαι για όλα καλά μου γράφω. Αφού εδιάβασα τε, προσεκτικά το γράμμα σας, βρίσκω ότι μπορείτε να συνεχίσετε το δούλεμά και την άμυνά γιατί έχω ακούσει ότι δεν είναι βλαβερά ούσια. Βαφεί υπάρχουν πολλές μάρκες, αλλά θα τις βρίσκετε στο Γυθείον: Περιττό να σας πω ότι η χρησιμοποίηση βαφής είναι πολύ πλέον δύσκολη.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΝΑΣ απ' τους διασημότερους φυσιολόγους της Αμερικής, ο δόκτωρ Άντονι Κάρλσον, συνεπλήρωσε τελευταίως τα 73 χρόνια του. Έχει τιμηθεί με ζηλευτούς τίτλους και παρασημα για τη συμβολή του στη μελέτη του ανθρώπινου οργανισμού. Κι' όμως ο ίδιος θεωρεί ακόμη το σώμα του ανθρώπου σαν «μία χώρα άγνωστη και ανεξερεύνητη».

Η πρώτη σημαντική εργασία του άφορσε τη λύση ενός προβλήματος, που απασχολούσε από 100 χρόνια τους επιστήμονες: Τι κάνει την καρδιά να χτυπά; Μερικοί φυσιολόγοι υποστήριζαν ότι οι παλμοί της καρδιάς είναι αυτόματοι και μυϊκοί. Άλλοι όμως, πιο νεωτεριστά, τους απέδιδαν σε νευρικές παρορμήσεις. Δεν μπορούσε ωστόσο ν' αποδειχθεί ποιοι είχαν δίκιο, γιατί τα νεύρα κι' οι μυϊκοί ιστοί της καρδιάς του ανθρώπου και των σπονδυλωτών ζώων συνδέονται τόσο στενά μεταξύ τους, ώστε δεν ήταν δυνατόν ν' αποχωρισθούν και να νεκρωθούν τα νεύρα, για να εξακριβωθεί αν θα εξακολουθούσε τότε να χτυπά η καρδιά.

Ο νεαρός τότε Κάρλσον ασχολήθηκε μ' αυτό το θέμα, κι' έπειτα από πολλά πειράματα έτυχε να εξετάσει την καρδιά ενός κάβουρα. Η χαρά του ήταν απεριόριστη, όταν είδε ότι στην καρδιά αυτή το νευρικό σύστημα ήταν τελείως ξεχωριστό και όρατο. Κόβοντας μ' ένα ψαλίδι μερικά ή όλα τα νεύρα, παρατήρησε ότι σταματούσαν οι παλμοί ενός τμήματος ή ολόκληρης της καρδιάς. Κι' έτσι απέδειξε, μέσα σε 20 λεπτά της ώρας, ότι η καρδιά δεν μπορεί να λειτουργήσει χωρίς νευρικές παρορμήσεις.

Αργότερα, καταπολέμησε τις θεωρίες του Βορονόφ και υποστήριξε ότι οι γεννητικές ορμόνες δεν έχουν καμμία επίδραση στη μακροβιότητα. Μ' αυτή την επιστημονική πολεμική,

Τα πειράματα του δόκτορος Άντονι Κάρλσον

μεγάλωσε ακόμη περισσότερο η φήμη που είχε άρχει ν' αποκτά.

Κι' άλλη μία φορά επίσης, τράβηξε το ζωηρό ενδιαφέρον της κοινής γνώμης: όταν ζήτησε να θεωρηθεί ο αλκοολισμός όχι αμαρτωλό πάθος, αλλά αρρώστια, και να θεραπεύεται σε ειδικά νοσοκομεία, που τα έξοδα λειτουργίας των θα εκάλυπτοντο μ' ένα μικρό μέρος των φόρων που εισπράττονται για τα οινόπνευματά ποτά (οι φόροι αυτοί φτάνουν τα 3 δισεκατομμύρια δολάρια το χρόνο!).

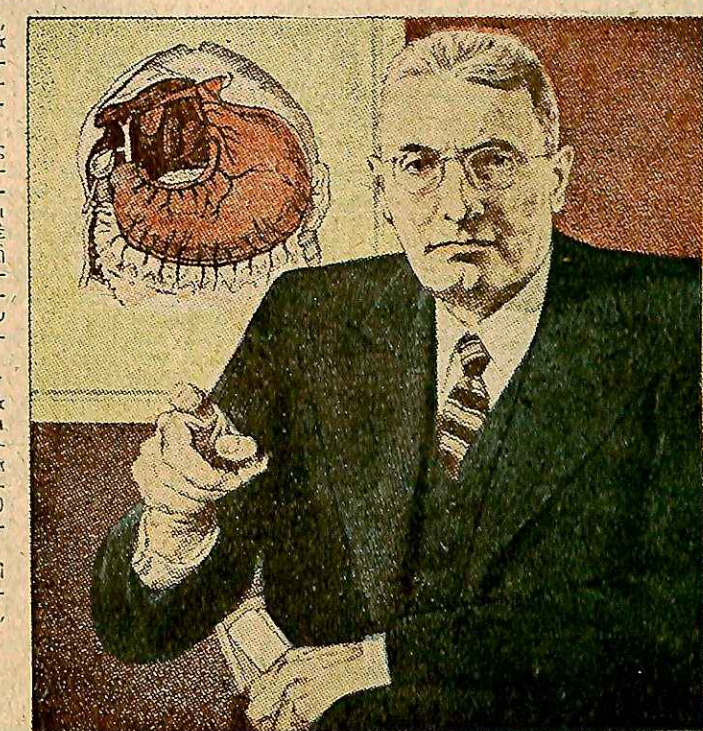
Άλλα η επιστημονικός σπουδαιότερη εργασία του Κάρλσον άφορσε το στομάχι και το συναίσθημα της πείνας. Για να βρει τι είναι η πείνα, άρχισε να πειραματίζεται στον εαυτό του, νηστεύοντας τελείως επί ημέρες. Έτσι, κατέρριψε διάφορες παλιές και λανθασμένες θεωρίες.

Ανακάλυψε πρώτα ότι η όρεξη δεν έχει σχέση με την πείνα. Προκαλείται απ' την θέα και τη μυρωδιά ενός όρεκτικού φαγητού — και γι' αυτό μπορεί ένας άνθρωπος χορτάτος να αισθάνεται ακόμη όρεξη για μία εξαιρετική λιχουδιά ή μεζέ. Απέδειξε επίσης ότι οι πόνοι του στομάχου απ' την πείνα δεν περνούν μετά τις δυο πρώτες ημέρες της νηστείας, όπως πίστευε ως τότε όλος ο κόσμος — αλλά συνεχίζονται με την ίδια ένταση ακόμη και την έβδομη ημέρα.

Στα πειράματά του, κατ'άπινε ένα μικρό ξεφούσκωτο μπαλόνι, το οποίο φούσκωνε λίγο, όταν έφτανε στο στομάχι του. Είχε συνδεθεί με το στόμάχι του μ' ένα μανόμετρο νερού, ούτως ώστε η συμπίεση του έκανε το νερό ν' ανεβοκατεβαίνει. Συγχρόνως, ο Κάρλσον πίεζε ένα ηλεκτρικό κουμπί, κάθε φορά που ένοιωθε ένα νυγμό πείνας. Όπως διαπίστωσε κατόπιν, τα παθήματα του κουμπιού συνέπιπταν με τις διακυμάνσεις του νερού. Επομένως, οι ενοχλήσεις της πείνας ώφειλονται σε συσπάσεις του στομάχου.

Οι συσπάσεις αυτές επανελαμβάνοντο κατά κανονικά χρονικά διαστήματα, κι' όταν ακόμη ο Κάρλσον κοιμόταν. Είχαν την ίδια ένταση και τον ίδιο ρυθμό, σε όλες τις ημέρες της νηστείας του. Σταματούσαν δε άμέσως, μόλις γέμιζε το στομάχι του.

Ο Κάρλσον παρατήρησε επίσης ότι, αφού νήστευε λίγες μέρες, ένοιωθε αδυναμία, νευρικότητα κι' έλλειψη ενδιαφέροντος

Ο διάσημος Αμερικανός φυσιολόγος δόκτωρ Άντονι Κάρλσον.

για το κάθε τι. Μόλις όμως διέκοπτε τη νηστεία του, ξανάβρισκε ταχύτητα τις δυνάμεις του και εξαγαγύριζε στη δουλειά του με ανανεωμένη την πνευματική του ζωτικότητα. Συνεπέρανε, λοιπόν, ότι θάταν ωφέλιμο για κάθε άνθρωπο να νηστεύει επί μερικές ημέρες, μία ή δυο φορές το χρόνο.

Συνεχίζοντας τα πειράματά του προς την κατεύθυνση αυτή, πάνω σε ποντίκια, διαπίστωσε ότι τα ζώα που νηστεύαν μία μέρα στις τρεις, ζούσαν 20% περισσότερο από κείνα που έτρωγαν καθημερινά. Με την εφαρμογή αναλόγου συστήματος περιοδικής νηστείας — βεβαίως ο δόκτωρ Κάρλσον — θα μπορούσε ο άνθρωπος να ζή ως 100 χρόνια!

Στον Κάρλσον όφειλεται επίσης μία σπουδαία ανακάλυψη, σχετική με μιά μορφή «βρογχοκήλης» (παθήσεως του θυρεοειδούς αδένος). Κάποτε, έτυχε να εξετάσει πολλά απ' τα άδυστοτα σκυλιά που έθανατώνοντο στην πόλη του Σικάγου, κι' εξακριβώσε ότι τα 80% απ' αυτά έπασχαν από βρογχοκήλη. Αναζήτησε την αιτία και βρήκε ότι η πάθησις αυτή όφειλετο στην έλλειψη ιωδίου απ' τον οργανισμό των σκυλιών (γιατί το χημικό αυτό στοιχείον δεν υπάρχει στα σκουπίδια, που αποτελούσαν τη συνθησιμένη τους τροφή). Με την κατάλληλη λοιπόν εφαρμογή της ανακαλύψεώς του, έλειψε τελείως αυτή η μορφή της βρογχοκήλης απ' τους ανθρώπους.

Ποιός μπορεί ν' αμφισβητήσει ότι το σύστημα αυτό είναι θαυμαστό; Πραγματικά, συνδυάζει την καλή υγεία και τη μακροβιότητα με... την οικονομία της τσέπης!

Με λίγες γραμμές

★ Έπειτα από 500.000 χρόνια — βεβαιώνει ο Αμερικανός καθηγητής Βούλσον — οι άνθρωποι θα παντρεύονται αποκλειστικά και μόνο για την καλλιτέρεση της ανθρώπινης ράτσας. Μα θα υπάρχει άραγε ως τότε άνθρωπότης;

★ Έχει αποδειχθεί ότι πολλοί χρόνοι ποнокέφαλοι όφειλονται στην αντιπάθεια των συζύγων και των δυο φύλων προς τις πεθερές τους.

★ Έχετε παρατηρήσει ότι τα μεγάλα αύγα έχουν καλλίτερη γεύση απ' τα μικρά; Αυτό έχουν αποδείξει οι συστηματικές παρατηρήσεις διαφόρων Αγγλων ειδικών.

★ Σύμφωνα με τη στατιστική, οι μισοί Αμερικανοί υποφέρουν από βρωμίδρωση των ποδιών (που είναι, ως γνωστόν, πάθησις μεταδοτική και όφειλεται σε ειδικό μικροσκοπικό μύκητα).

★ Όταν τα μαλλιά είναι κατά 20% άσπρα, φαίνονται ψαρά. Όταν έχουν άστρίσει κατά 50%, φαίνονται τελείως άσπρα.

ΝΟΜΟΙ στή θάλασσα

Απ' την αρχαία Ελλάδα ως την
Αγγλία του Μεσαίωνα

* Αν ένας σημερινός ναυτής δεν βγάλει καθόλου τα ρούχα του σ' όλη τη διάρκεια ενός μακρινού ταξιδιού, θα προκαλέσει πιθανότατα τις διαμαρτυρίες των συναδέλφων του που αγαπούν την καθαριότητα. Ώστόσο, θα μπορού να τους απαντήσει τότε ότι συμμορφώνεται μ' ένα απ' τα άρθρα του ναυτικού κώδικας που ίσχυε στη Μεσόγειο σ' ένα απ' τα άρθρα του ναυτικού κώδικα που ίσχυε στη Μεσόγειο σ' ένα απ' τα άρθρα του ναυτικού κώδικα που ίσχυε στη Μεσόγειο...

Δεν είναι μόνο γνωστό αν τον πετούσαν στη θάλασσα γυμνόν, ή τον υπογράφαν πρώτα να ντυθεί... Ο παλαιότερος κώδικς ναυτικών νόμων ανάγεται στην εποχή της άκμης των αρχαίων ελληνικών πόλεων. Ήταν ο «Θαλάσσιος νόμος» των Ροδίων, φαίνεται δε ότι είχε συγκεντρώσει όλα έθιμα και τις παραδόσεις των Φοινίκων θαλασσοπόρων. Εύτυχος για μας, ο Δημοσθένης ανέλαβε συχνά τον ρόλο του εισαγγελέως... σ' αυτό το νόμο, κ' έτσι μάς έχει αφήσει πολλές ενδιαφέρουσες και συχνά διασκεδαστικές αφηγήσεις τέτοιων υποθέσεων.

Σε μια απ' αυτές, ένας πλοιοκτήτης, που έπρόκειτο να μεταφέρει με το πλοίο τον σιτάρι απ' τις Συρακούσες στας Αθήνας, βρήκε κάποιον εύπιστο κεφαλαίουχο, τον έπεισε ότι το φορτίο ήταν δικό του και κατάφερε να πάρει ένα μεγάλο δάνειο από τον πλοιοκτήτη. Κατόπιν ξεκίνησε απ' τις Συρακούσες. Την ίδια νύχτα, πριν ακόμη το πλοίο απομακρυνθεί πολύ απ' τις ακτές, κατέβηκε στο άμπάρι, μαζί μ' ένα φίλο του και συνένοχο του. Ο σκοπός τους ήταν ν' ανοίξουν μερικές τρύπες στο σκάφος κ' έπειτα να απομακρυνθούν με μια βάρκα, αφήνοντας να βουλιάξει το πλοίο, με το κοιμισμένο πληρώμα του! Θα προσήγγιζαν κατόπιν στην ξηρά και θ' ανήγγελλαν το «δυστύχημα». Σύμφωνα με το «Θαλάσσιο νόμο», δεν θάταν υποχρεωμένος ο πλοίαρχος, σ' αυτή την περίπτωση, ν' αποζημιώσει το δάνειο — που ήταν αρκετά μεγάλο, ώστε να πόν αποπληρώσει με το παραπάνω για την αξία του πλοίου του.

Δυστυχώς για τον πλοίαρχο, κάποιος ναυτής που δεν είχε κοιμηθεί, αντηλήθη το έγκλημα και το σχέδιό του και το ματαίωσε. Ο συνένοχος έπεσε στη θάλασσα και πνίγηκε, ενώ ο πλοίαρχος δικάστηκε, με κατηγορο τον Δημοσθένη, και καταδικάστηκε παραδειγματικά. Όταν αργότερα η Ρώμη αντικατέστησε την Ελλάδα στην κυριαρχία της Μεσογείου, διηγήθηκε όρισμένο άρθρο του κώδικος των Ροδίων και πρόσθεσε κ' άλλα, δικά της. Ένα απ' αυτά αφορούσε την περίπτωση του πετάγματος στη θάλασσα ενός μέλους του φορτίου, για τη διάσωση του πλοίου από τρικυμία. Η ζημία επέβαλλε τότε όλους τους ενδιαφερόμενους — όπως γίνεται και σήμερα στην ίδια περίπτωση.

Οι ναυτικοί αυτοί νόμοι ξεχάστηκαν, κατά τη σκοτεινή περίοδο που ακολούθησε την πτώση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Ανεβίωσαν δε, αλλά τροποποιημένοι, στα ναυτικά κράτη της Βενετίας και της Γενόβας. Κ' απέτελεσαν τις βάσεις των νόμων που ισχύουν ακόμη σήμερα στη Μεσόγειο.

Η πιο ενδιαφέρουσα όμως απ' τις παλαιές συλλογές θαλασσινών νόμων ήταν εκείνη που κατήρτισε ο βασιλεύς της Αγγλίας Ριχάρδος ο Λεοντόκαρδος. Ο σκοπός του ήταν να ενισχύσει και να οργανώσει τη ναυσιπλοΐα, γιατί χρειαζόταν πλοία για τις Σταυροφορίες του.

Ο κώδικς του δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά στη νήσο Όλερόν και περιείχε 50 περίπου άρθρα. Το πρώτο καθώριζε τα καθήκοντα και τις ευθύνες του πληρώματος (όμοια με τις σημερινές αντίληψεις). Το δεύτερο επέβαλλε στον κάθε πλοίαρχο να ζητήσει τη γνώμη όλου του πληρώματος σχετικά με τον καιρό, πριν ξεκινήσει από ένα λιμάνι, και να συμμορφώνεται με την επιθυμία της πλειοψηφίας. Έτσι, οι ναυτές μπορούσαν ν' αναβάλουν την αναχώρησή του πλοίου τους, αν ήθελαν π. χ. να μεθύσουν στην ταβέρνα!

Το πέμπτο άρθρο καθώριζε αυστηρότατες ποινές για την απουσία δίχως άδεια: από ενός έτους φυλάκιση με ψωμί και νερό ως το σιγαστήριο στο πρόσωπο με πυρωμένο σίδερο! Επίσης με την πειθαρχία ασχολείται το δωδέκατο άρθρο, που έλεγε ότι αν κάποιος απ' το πλήρωμα αποκαλούσε ψεύτη ένα συνάδελφό του την ώρα του φαγητού «έμπρος στο ψωμί και στο κρασί» επιτίμωνε πρόστιμο. «Αν ο πλοίαρχος χτυπούσε μια φορά ένα ναύτη, εκείνος όφειλε να κάνει υπομονή. Μπορούσε όμως ν' ανταποδώσει τή ίσα, σε περίπτωση που τον ξαναχτυπούσε ο πλοίαρχος.

Σύμφωνα με το 17ον άρθρο, οι ναύτες απ' τη Νορμανδία είχαν δικαίωμα σε διπλή μερίδα φαγητού (γιατί άραγε αυτή η διάκριση;) Κατά το 23ον άρθρο, αν ένας πιλότος ανελάμβανε να οδηγήσει ένα πλοίο μέσα στο λιμάνι, κ' από αδεξιότητα ή αμέλεια του γινόταν πρόξενος ζημίας, ο πλοίαρχος είχε δικαίωμα να του ζητήσει σεβαστή αποζημίωση ή... να του κόψει το κεφάλι!

Ένα ψάρι που εκπέμπει ηλεκτρισμό

Η νάρκη είναι ένα είδος ψαριού που η ουσιώδης ιδιότης του είναι ότι παράγει ηλεκτρισμό. Για να προσηγγισθεί από τυχόν επιθέσεις, ή για ν' αρπάξει τη λεία του, το ψάρι αυτό παράγει μια ποσότητα ηλεκτρισμού, που ακινητεί ή σκοτώνει όποιον το δεχθεί.

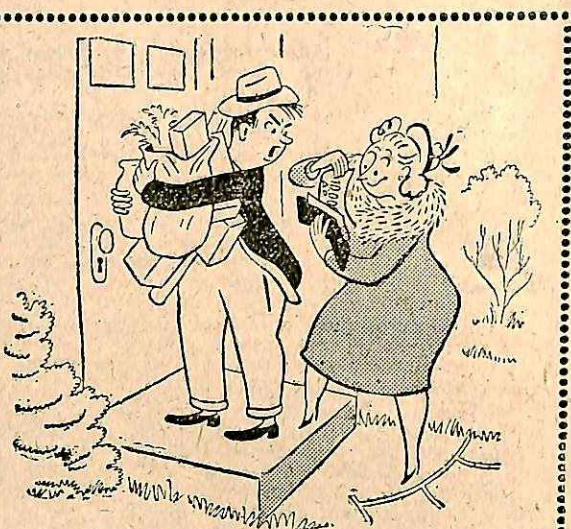
Ο ηλεκτρισμός που παράγεται από την νάρκη βγάζει σπινθήρες και αλλάζει την πορεία της μαγνητικής βελόνης.

Καθώς το άλμυρο νερό της θάλασσας είναι θαυμάσιος αγωγός ηλεκτρισμού, οι ψαράδες αισθάνονται ένα δυνατό τινάγμα, όταν κινούνται ψάρι απ' αυτά πιάνεται στα δίχτυα τους.

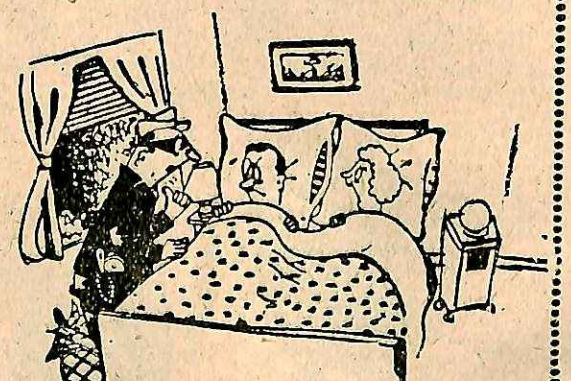
Ο ηλεκτρισμός αυτός της «νάρκης» μπορεί να παρουσιάσει και κινδύνους, δεδομένου ότι η δύναμή του ξεπερνά τα 300 βολτ.

Υστερα από πολλές ηλεκτρικές εκκένωσης η δύναμή του «ρευματός» λιγοστεύει και παύει να παράγεται με το θάνατο του ζώου.

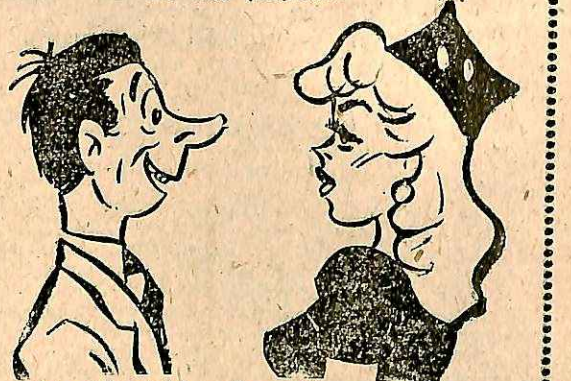
Αυτό το περιεργό ψάρι, όταν το τρέφει κανείς σε μικρή λίμνη, αφίνει να το χαιδεύει ο φυλάκας του χωρίς να δοκιμάσει να τον ηλεκτρίσει, ενώ στέλνει άμεσως την ηλεκτροφόρο του ενέργεια σε όποιο ξένο πρόσωπο πλησιάσει.

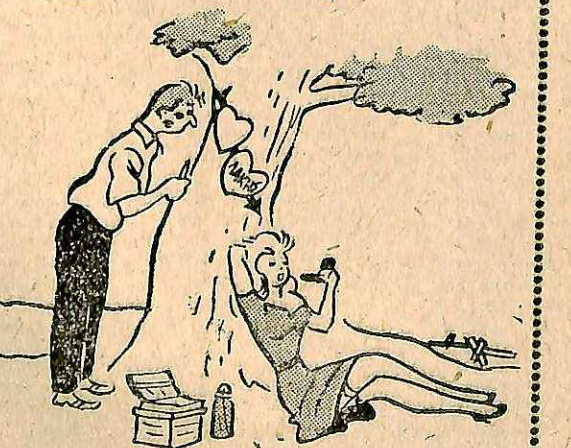
— Στην άλλη τσέπη μου είπα να κутάξης για το κλειδί!...

— Με συγχωρείτε που σας ένοχλώ, αλλά δεν θυμάμαι πιά από που μπήκα!...

— Αν σας φιλήσει ένας άσχημος άνθρωπος, τί θα κάνετε;...
— Δοκιμάστε και θα δείτε!...

ΕΡΩΣ 100%!
— Πώς είπες πως σε λένε, αγάπη μου;...

Ανάγκη αὐτοδυσίας

Α. Ω., Θεσσαλονίκη: Το αίσθημα που έτοι, σχεδόν αναπάντεχα για σας, φούντωσε μέσα σας το βρώσκω δικαιολογημένο για την ηλικία και την ευαισθησία σας. Αλλά, δυστυχώς, καλό μου κορίτσι, πολύ συχνά οι πόθοι της καρδιάς έρχονται σε μοιραία αντίθεση και πάντοτε σε σκληρή σύγκρουση με τις κοινωνικές αναγκαιότητες και τους νόμους της ζωής. Όσο κ' αν αγαπάτε τον άνθρωπο που σας έκανε να πρωτογνωρίσετε το μουσικό σκίρτημα της καρδιάς σας είστε υποχρεωμένη, δυστυχώς, να νιώσετε το αίσθημά σας, γιατί ο άνθρωπος αυτός είναι έγγαμος και δεν έχετε δικαίωμα να μητέρε άναμεσα σ' αυτόν και στην οικογένειά του και να δημιουργήσετε τη δυστυχία τους. Στην περίπτωση αυτή εκείνο που δεν είχε τη φρόνηση να το λογαριάσει ο ίδιος, πρέπει εσείς με αυτοδυσία και ανωτερότητα χαρακτήρα να το το υποδέεστε. Ότι δηλαδή, δεν πρέπει να ξελογιάζει μια νέα απανωμένους επιπόλαια και ασυνείδητα ήθικους δεσμούς και κοινωνικές υποχρεώσεις που έλευθερα και με τη θέλησή του ανέλαβε ενώπιον Θεού και ανθρώπων.

Ι. Χρονογράφη: Οι στίχοι σας, αγαπήμε, μαρτυρούν μιά ευαίσθητη ψυχή, που κλείνει μέσα της την ευγενή του χριστιανισμού και την ανθρωπιστική συμπόνια, που δυστυχώς το έγωιστικό και η κακία των ατόμων την καταπιέζουν. Δεν νομίζω, ωστόσο, ότι πρέπει το πρόβλημά σας να τονιστεί μεσοτικά. Θα είχε τη θέση του αξιόλογα σ' ένα φιλολογικό περιοδικό και μάλιστα θα σας συνηγορούσα να το στείλετε στο χριστιανικό περιοδικό «Ακτίες».

«Κόρο μ'ε τ'ε ξ'ε ό ν'ε τ'ε ν'ε, Χίον: Στον αρραβωνιαστικό σου, που «μπερμποντέι» εδώ κ' εκεί, πρέπει να μιλήσεις με γλώσσα ξεκάθαρη, ζητώντας του να αντικαταστήσει τις κοινωνικές υποχρεώσεις που έχει απέναντί σου και να πάρει να χαριεντίζεται και να φλερτάρει με άλλες. Αυτό που κάνει σήμερα είναι και πρόστυχο για σας και άβλο για εκείνον και για τις άλλες κοπέλες που συναστράφει. Αλλοίως, θα το ήθελες, είσαι υποχρεωμένη να διασπαστείς απ' τον δεσμό μαζί του. Άλλω, είδους τρόπος για να τον φέρεις κοντά σου δεν νομίζω πως υπάρχει, εκτός απ' την αποφασιστική και ειλικρινή εξήγησή σου μαζί του.

«Αναποφάσιστον νέον» Δ. Π. Τ.: Αφού αθάνασε τόσο ζωηρά και ειλικρινή αισθηματικά προς την κοπέλα, δεν βλέπω πώς μπορείς να μην είσαι πια για τον λόγο διατεθειμένη της έκφρασής, αν φυσικά είσαι βέβαιος ότι κ' εκείνη τρέφει ανάλογη συμπάθεια κ' εμπιστοσύνη για σένα. Ο λόγος των υποχρεώσεων σου που αναφέρεται, είναι βέβαια σοβαρός, αλλά ενόσω απόθελες στη μελλοντική σας αποκατάσταση το να περιμενέω κάποιον κατάστασι, δεν είναι σπουδαίο συμφωνήσετε, δεν είναι σπουδαίο ζήτημα. Άλλωστε και η κοπέλα είναι τόσο νέα που σήμερα δεν μπορεί να αντιμετωπίσει τις ευθύνες του γάμου. Όσο για όλα τα άλλα σε συγγνώμη που κρατεί την τιμιά οσάκι που πρέπει και γενικότερα για τους ήθικους σκοπούς σου.

Ερωτευμένη Β. ε. τ. ρ. κ. π. ν.: Το να απομακρυνθεί ο φίλος σου από σένα, ύστερα απ' όσα έκανες για να τον συνδέσεις, με τον ισχυρισμό από μέρους του ότι τάχα έτσι σ' εκδικείται γιατί κάποτε έγινες αίτια να μαλώσετε, μάς φαίνεται πολύ παράξενο και ύποπτο για λογαριασμό του. Αυτή του η δικαιολογία είναι ύποπτη και ύα έπρεπε να κυττάξεις μήπως υπάρχει καμιά άλλη κοπέλα που τον κάνει ν' απομακρυνθεί από σένα. Μά τ. σ. α. ν.: Διεθέσασ την παράκλησή σου στη διεύθυνση του περιοδικού μας για να την έχη υπ' όψιν της και με πρώτη ευκαιρία να την ικανοποιήσει. Α. τ. υ. χ. ο. ρ. ι. τ. σ. ι. Μ. Μ.: Βέβαια δεν είμαι ενώ που θα σου συνηγορούσα να επιχείρησης το μεγάλο τόλμημα, αφού η ίδια η φωνή της καρδιάς σου δεν σε παρακινεί σ' αυτό. Κατά συνέπεια αντί να κάθεται και να σκέπτεται με πείον τρόπο θα χρυσώσεις το χατί, φυσικάζοντας τον αγαπημένο σου να σε μισήσει, το τιμωρό και απλούστερο είναι να καθίσεις και να το εμπιστευθείς στη δική σου αλήθεια, ότι δηλαδή οι γονείς σου δεν θέλουν ν' ακούσουν τίποτα για γάμο μεταξύ σας και συνεπώς είσαι υποχρεωμένη να συμμορφωθείς προς τη θέλησή και τη φωνή του καθήκοντος, όπως λές.

τι τάχα έτσι σ' εκδικείται γιατί κάποτε έγινες αίτια να μαλώσετε, μάς φαίνεται πολύ παράξενο και ύποπτο για λογαριασμό του. Αυτή του η δικαιολογία είναι ύποπτη και ύα έπρεπε να κυττάξεις μήπως υπάρχει καμιά άλλη κοπέλα που τον κάνει ν' απομακρυνθεί από σένα.

Μά τ. σ. α. ν.: Διεθέσασ την παράκλησή σου στη διεύθυνση του περιοδικού μας για να την έχη υπ' όψιν της και με πρώτη ευκαιρία να την ικανοποιήσει. Α. τ. υ. χ. ο. ρ. ι. τ. σ. ι. Μ. Μ.: Βέβαια δεν είμαι ενώ που θα σου συνηγορούσα να επιχείρησης το μεγάλο τόλμημα, αφού η ίδια η φωνή της καρδιάς σου δεν σε παρακινεί σ' αυτό. Κατά συνέπεια αντί να κάθεται και να σκέπτεται με πείον τρόπο θα χρυσώσεις το χατί, φυσικάζοντας τον αγαπημένο σου να σε μισήσει, το τιμωρό και απλούστερο είναι να καθίσεις και να το εμπιστευθείς στη δική σου αλήθεια, ότι δηλαδή οι γονείς σου δεν θέλουν ν' ακούσουν τίποτα για γάμο μεταξύ σας και συνεπώς είσαι υποχρεωμένη να συμμορφωθείς προς τη θέλησή και τη φωνή του καθήκοντος, όπως λές.

Ε. τ. υ. χ. ο. ρ. ι. τ. σ. ι. Μ. Μ.: Βέβαια δεν είμαι ενώ που θα σου συνηγορούσα να επιχείρησης το μεγάλο τόλμημα, αφού η ίδια η φωνή της καρδιάς σου δεν σε παρακινεί σ' αυτό. Κατά συνέπεια αντί να κάθεται και να σκέπτεται με πείον τρόπο θα χρυσώσεις το χατί, φυσικάζοντας τον αγαπημένο σου να σε μισήσει, το τιμωρό και απλούστερο είναι να καθίσεις και να το εμπιστευθείς στη δική σου αλήθεια, ότι δηλαδή οι γονείς σου δεν θέλουν ν' ακούσουν τίποτα για γάμο μεταξύ σας και συνεπώς είσαι υποχρεωμένη να συμμορφωθείς προς τη θέλησή και τη φωνή του καθήκοντος, όπως λές.

Ι. Χρονογράφη: Οι στίχοι σας, αγαπήμε, μαρτυρούν μιά ευαίσθητη ψυχή, που κλείνει μέσα της την ευγενή του χριστιανισμού και την ανθρωπιστική συμπόνια, που δυστυχώς το έγωιστικό και η κακία των ατόμων την καταπιέζουν. Δεν νομίζω, ωστόσο, ότι πρέπει το πρόβλημά σας να τονιστεί μεσοτικά. Θα είχε τη θέση του αξιόλογα σ' ένα φιλολογικό περιοδικό και μάλιστα θα σας συνηγορούσα να το στείλετε στο χριστιανικό περιοδικό «Ακτίες».

«Κόρο μ'ε τ'ε ξ'ε ό ν'ε τ'ε ν'ε, Χίον: Στον αρραβωνιαστικό σου, που «μπερμποντέι» εδώ κ' εκεί, πρέπει να μιλήσεις με γλώσσα ξεκάθαρη, ζητώντας του να αντικαταστήσει τις κοινωνικές υποχρεώσεις που έχει απέναντί σου και να πάρει να χαριεντίζεται και να φλερτάρει με άλλες. Αυτό που κάνει σήμερα είναι και πρόστυχο για σας και άβλο για εκείνον και για τις άλλες κοπέλες που συναστράφει. Αλλοίως, θα το ήθελες, είσαι υποχρεωμένη να διασπαστείς απ' τον δεσμό μαζί του. Άλλω, είδους τρόπος για να τον φέρεις κοντά σου δεν νομίζω πως υπάρχει, εκτός απ' την αποφασιστική και ειλικρινή εξήγησή σου μαζί του.

Ερωτευμένη Β. ε. τ. ρ. κ. π. ν.: Το να απομακρυνθεί ο φίλος σου από σένα, ύστερα απ' όσα έκανες για να τον συνδέσεις, με τον ισχυρισμό από μέρους του ότι τάχα έτσι σ' εκδικείται γιατί κάποτε έγινες αίτια να μαλώσετε, μάς φαίνεται πολύ παράξενο και ύποπτο για λογαριασμό του. Αυτή του η δικαιολογία είναι ύποπτη και ύα έπρεπε να κυττάξεις μήπως υπάρχει καμιά άλλη κοπέλα που τον κάνει ν' απομακρυνθεί από σένα. Μά τ. σ. α. ν.: Διεθέσασ την παράκλησή σου στη διεύθυνση του περιοδικού μας για να την έχη υπ' όψιν της και με πρώτη ευκαιρία να την ικανοποιήσει. Α. τ. υ. χ. ο. ρ. ι. τ. σ. ι. Μ. Μ.: Βέβαια δεν είμαι ενώ που θα σου συνηγορούσα να επιχείρησης το μεγάλο τόλμημα, αφού η ίδια η φωνή της καρδιάς σου δεν σε παρακινεί σ' αυτό. Κατά συνέπεια αντί να κάθεται και να σκέπτεται με πείον τρόπο θα χρυσώσεις το χατί, φυσικάζοντας τον αγαπημένο σου να σε μισήσει, το τιμωρό και απλούστερο είναι να καθίσεις και να το εμπιστευθείς στη δική σου αλήθεια, ότι δηλαδή οι γονείς σου δεν θέλουν ν' ακούσουν τίποτα για γάμο μεταξύ σας και συνεπώς είσαι υποχρεωμένη να συμμορφωθείς προς τη θέλησή και τη φωνή του καθήκοντος, όπως λές.

τασι μοναξιάς, ακαταδεξίας και επάρσεως. Πρέπει να είμαστε πολύ άνθρωποι με τους ανθρώπους, διάφορο αν όλοι τους δεν είναι ίσοι μ' εμάς, είτε από πνεύμα, είτε από μορφή, είτε από πλούτο. Αυτές οι διαφορές μπορεί να παίζουν ρόλο μόνο στους άμαθεις και στους νεοπλούς.

Γ. Β.: Καλό μου, παιδί, αντί να κάθεται και να ζητάει από μένα να σου αποκριθώ, αν θα πετύχει αισθηματικά, το καλλίτερο και ευκολότερο που έχεις να κάνεις είναι απλά και φυσικά να της μιλήσεις πρώτα, όποτε και θα καταλάβεις τις διαθέσεις της.

Α. Ι. και Α. Κ.: Θεσσαλονίκη: Το γράμμα σας, αγαπητά μου κορίτσια, με τις ιδέες που ανακινεί και με το απλό και παραστατικό ύφος που τις διατυπώνετε, μ' έκανε να οχηματίσω τη γνώμη ότι είστε δυο κορίτσια με αληθινόν ανθρωπισμό και με πολλή στοχαστικότητα, από τα όποια μπορεί κανείς να περιμένει πολλά πράγματα. Ναι, βέβαια, αν κριθεί με τα μέτρα που αναφέρετε η ζωή μπορεί να είναι άλλη ξεγνοιαστή και άλλοτε σασέρη. Οποιοδήποτε δεν παύει να είναι μια ανυπακοή που για την κατάλληλη εκμετάλλευσή της διαμόρφωσι της χρειάζεται εύθυνη. Όμως δεν είναι μονοκομματική, όπως κι' αν την πάρει κανείς, είτε ως εκδήλωση της Θείας Προνοίας, είτε ως αποτέλεσμα συμπτωμάτων όπως πιστεύουν οι ύλισται φιλόσοφοι: Χάρη και λύπη, γέλιο και δάκρυ, έρωτας και μίσος, καλωσύνη και κακία — όλα αυτά είναι εκφράσεις της ζωής που ανταποκρίνονται στις αιτιότητες της διαπύης φύσεως του ανθρώπου του πνεύματος και της ύλης του. Εύτυχος ο άνθρωπος που μπορεί να πορεύεται το δρόμο του, σύμφωνα με τη συνείδησή του, συνταριάζοντας μέσα του το μυστικό έδαφος του προέχοντος από τη συνθεσάλογ των αντιθέσεων.

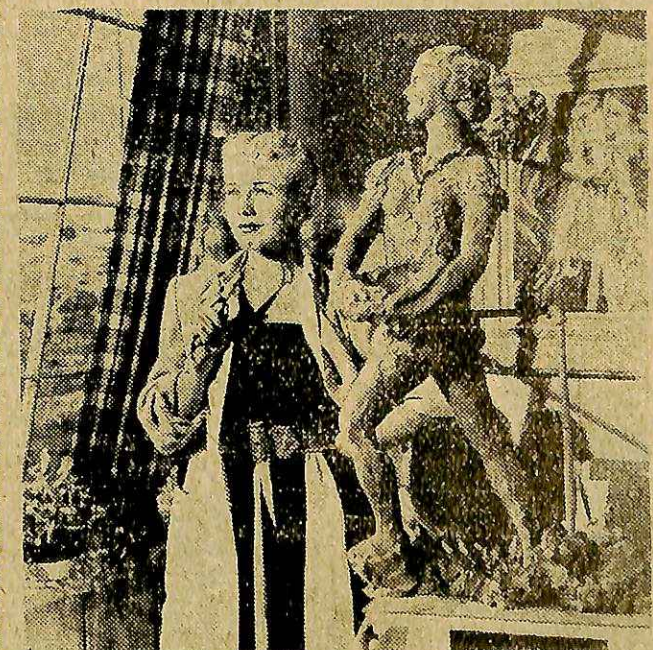
Σ. ε. ο. ρ. ι. τ. σ. ι. Μ. Μ.: Δυστυχώς, δεν καταλαβαίνω, φίλε μου, γιατί απογοητεύεστε με πείσματα να δεχτείς την πρότασή σου που έκαναν οι γονείς της, όταν διαλύονταν οι αρραβώνες της, ενώ τώρα που δεχέσαι σου, δεν δεχόταν οι γονείς σου ν' ακούσουν γι' αυτό τον γάμο. Είναι όμως τόσο οξείκη η άσχημη των δικών σου ή όταν και σύ φαινης αποφασιστικές εις ενδεχόμενο να τους πείσης; Αυτό να επιζητήσης, παρα-

κινώντας και τους γονείς της αγαπημένης σου να έλθουν σε συνεννόηση με τους δικούς σου οίλους, αφού πρόκειται για την ευτυχία και των δυο σας. Αν παύει δεν μπορείς να πείσης τους δικούς σου, τότε πρέπει δίχως τη συγκατάθεσή τους ν' αποφασίσεις το γάμο, αφού αναμετρήσεις όχι μόνον τις κοινωνικές ευθύνες, αλλά και κατά πόσον είσαι ικανός να αντιμετωπίσεις το οικονομικό πρόβλημα που δημιουργείται σχετικά, γιατί, όπως καταλαβαίνεις, ο γάμος δεν ζή μόνο με τον έρωτα.

Μ. α. ρ. ι. ο. ν. (Θεσ)ίκη: Με πολλή προσοχή διάβασα το γράμμα σου και συμπόνεσα αληθινά την τραγική ιστορία της αγάπης σου. Έξηνά πολύ καλά τη θέσι και τις τύψεις της ένοχής, αλλά δεν μπορώ να καταλάβω για ποιο λόγο αρνείται να ξεφύγει από την αμφοταμία και να σε ακολουθήσει σ' έναν καινούργιο δρόμο, αφού μάλιστα και σύ την έχεις συγχωρήσει και φυσικά δεν θα είχε αποδώσει να πάθι τίποτε χειρότερο ούτε και να φοβάται κανέναν εξευτελισμό σε θάρρος απ' αυτόν που βρίσκεται σήμερα. Αν μπορούσες να επιμείνεις ακόμη εκδηλώνοντάς της την ειλικρίνεια των προθέσεών σου και τον έρωτά που δεν έπαφες ποτέ να αισθάνεσαι γι' αυτήν, ίσως τελικά να την πείσεις. Αλλοίως, αγαπητέ, η λογική και η αξιοπρέπεια σου επιβάλλουν να σφίξεις την καρδιά σου, να τη στήσεις από τη θύμησή σου, γιατί είναι μόνι της υπεύθυνη και αξία της τύχης της.

Μ. α. ρ. ι. ο. ν. (Θεσ)ίκη: Με πολλή προσοχή διάβασα το γράμμα σου και συμπόνεσα αληθινά την τραγική ιστορία της αγάπης σου. Έξηνά πολύ καλά τη θέσι και τις τύψεις της ένοχής, αλλά δεν μπορώ να καταλάβω για ποιο λόγο αρνείται να ξεφύγει από την αμφοταμία και να σε ακολουθήσει σ' έναν καινούργιο δρόμο, αφού μάλιστα και σύ την έχεις συγχωρήσει και φυσικά δεν θα είχε αποδώσει να πάθι τίποτε χειρότερο ούτε και να φοβάται κανέναν εξευτελισμό σε θάρρος απ' αυτόν που βρίσκεται σήμερα. Αν μπορούσες να επιμείνεις ακόμη εκδηλώνοντάς της την ειλικρίνεια των προθέσεών σου και τον έρωτά που δεν έπαφες ποτέ να αισθάνεσαι γι' αυτήν, ίσως τελικά να την πείσεις. Αλλοίως, αγαπητέ, η λογική και η αξιοπρέπεια σου επιβάλλουν να σφίξεις την καρδιά σου, να τη στήσεις από τη θύμησή σου, γιατί είναι μόνι της υπεύθυνη και αξία της τύχης της.

Σ. α. ν. τ. ο. ρ. ι. ο. ν. Σ. Μ. Κ.: Δεν θα μπορούσα ποτέ να επικοινωνήσω ένα τέτοιο αίσθημα, όχι γιατί η κοπέλα πάσχει από τη φθορά

Η ΤΖΙΝΤΕΡ ΡΟΤΖΕΡΣ ΓΑΥΠΤΡΙΑ
Η Τζίντζερ Ρότζερς άρχισε την καριέρα της ως χορεύτρια παρατενάρ του Φρέντ Άστερ. Αργότερα η Τζίντζερ απέδειξε, ότι εκτός από το χορευτικό, έχει και σπουδαίο δραματικό ταλέντο. Τώρα χάρις σε μια τελευταία της έκθεσι, φανερώθηκε και σπουδαία ζωγράφος και γλύπτρι. Στην φωτογραφία μας, η Τζίντζερ στο εργαστήριό της, κοντά σ' ένα πρόσωπο από πηλό.

αυτή άρρώστεια, για την όποιαν εσύ είσαι έτοιμος για την θυσία στή, όσο για την άπιστία που δείχνει απέναντί σου, "Υστερα μά- λιστα από τις προσπάθειες που έ- κανες για να την απορροήσεις ά- πο τον κακό δρόμο, χωρίς να εί- σαι καί βέβαιος ότι το κατώρθω- σες ως τώρα, έχω τη γνώμη ότι πρέπει να φανής σοφάρά επιφυλα- κτικός στις καινούριες της υπο- σχεσεις, για να μη δοκιμάσης καινούριες πάλι και άδυνες έκ- πληξεις που θα σε απογοήτευαν βαύτερα.

Πο νε μένο φίλο, Χαλ- κίδα: "Επειδή, όπως σουστά και ού παρατηρείς, δεν θέλεις να λυπη- σης το φίλο σου, υποχωρώντας για χάρη του, πρέπει από πριν να εξέρης και της κοπέλλας τή αίσθη- ματα που τρέφει για τον εαυτό ή τον άλλον σου. Γιατί αν τόν κορι- τιά συμπάθη έόνα μάλλον, τότε τα πράγματα είνε πολύ απλά και βέβαια θα ήταν άσπιο να θυσια- σής για τόν φίλο σου. "Υποθέτω, μάλιστα, ότι και ο ίδιος δεν θα ήθελε ένα τέτοιο πράγμα, αφού ού ήθερε ότι άποσπότης δεν έπρόκει- το να κερδίση την καρδιά της.

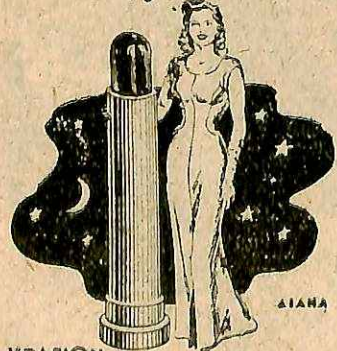
"Α τ ο υ χ ο ν σ τ ο ν ε ρ ω - τ α, Κρήτη: "Αχ, καλέ μου άν- θρωπε, τί συμβούλη ζητάς να σου δώσω, αφού τόσο καιρό που συγ- κατοικούσας μαζί και μιλούσας και χορεύατε και... καθώς μου γράφετε, αλλάζατε και φιλιό- α- κούη, δεν είχα καταφέρει να της μιλήσης για τόν έρωτά σου; Σε κανένα σου άραγε δεν είχε έρθει ή σκέψη να δικαιολογήσεις και να εξηγήσεις μεταξύ σας τή φιλία που αλλάζατε; Τώρα που χωρι- στήκατε έπαψε να σου γράφει μό- λης, τέλος πάντων, υπέρσας να της έκφρασης γραπτά τόν πόνο σου. Δεν αξίζει, νομίζω, τόν κόπο να βασανίζεσαι πιά, γιατί, φαίνε- ται, πως για την κοπέλλα ήσουν μόνον μια άφορη έρωτικό κα- κριτού και τίποτα παραπάνω.

Χ α μ ε ν η ν ά ν ά π η ν, Α- ρισσα - Θεσσαλονίκη: "Αδικά βα- σανίζεσαι, αγαπητέ μου, με τή νέα για την όποια μου γράφετε και δεν αξίζει τόν κόπο ν' άπασχολή- σεις άκόμα τή σκέψη σου γι' αυτό. "Ε- σύ που καταφέρεις να γλυτώσης στο τραγικό εκείνο ναυάγιο δεν εί- νε άνάγκη να πνιγής βέβαια τώ- ρα στα ρηγά ενός άσπμαντου φλέος. Κάνε τόν σταυρό σου γιατί γλυτώσας και από τή δουά και κύ- ταζε τή δουλειά σου για να μπο- ρήσης ν' άπογύγης κάποιαν οικο- νομικήν άνεξαρτία. Και, όσο για τόν έρωτά, έχει ό Θεός...

Χ α μ ε ν η ν ι α πάντα: "Ελπίζω να είσαι άρκετά καλά στην ύγεια σου πλέον κι' άκόμα ότι θα κατάλαβες έγκαιρως πως δεν θ' αξίζει ή θυσία της υιομορφ- ζωής σου για ένα άσπιο που εί- ναι αίσχρα σε κορόιδεψε. "Όσο για τόν πάθμα σου βρώσκω πως ό καιρός θα έπουλωση τή πληγή της καρδιάς σου.

Β α σ ω Κ ι κ ή, Φ ι φ ή, Κ ύθηρα: Μου γράφετε ότι στο πα-

Ο διάκριτος σύντροφος της γυναίκας

ΚΡΑΓΙΟΝ
NUIT D'ATHENES
ΠΡΑΞΕΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ
ΓΕΓΗΜΜΕΝΟΥ Δ. ΓΕΩΡΓΙΑΚΗΣ
ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ ΠΛ. 2646

ραβερστικό σας ταξίδι αγαπήσα- τε κι' οι τρεις τόν νεαρό παραθέ- ρισαν γείτονα σας κι' ότι οι σχέ- σεις σας είνε άρκετά προχωρημέ- νες. Και ζητάτε τώρα να σας υπο- δείξω ποιά πρέπει να προτιμήση ό νεαρός!... Αυτό, όπως καταλα- βαίνετε, είνε γουστό όικό του, έκ- τος άν βάλετε κληρο μετ'ό σας!

Α μ φ ι δ ο λ ε σ τ ο ν ε ρ ω - τ α, "Αμαλία: Χρειάζεται συμβούλη σ' αυτό τόν πράγμα; "Α- φού σας ζητήσαν τή δου εξοδέ- λφια να σας παντρεύουν, και είνε βέβαιον ότι είσατε καινούριες έ- λπίες για τόν έρωτά, δεν βλέπω για ποιά λόγο δεν τους στέλνετε να σας ζητήσουν άπ' τους γονείς σας. Στό μεταξύ μπορείτε να κανέτε συντροφιά μαζί τους, χωρίς φυσί- κά και να ξανοίγεται έπικίνδυνα.

Φ Ρ Α Ε Μ, S/S G N O S A, "Ορν: "Αγαπητέ φίλε, με πολλή προσοχή διάβασα τόν γράμμα σου. Και εί- ναι πρόθυμη να συμφωνήσω μαζί σου στις σκέψεις σου και στα έ- πιχειρήματα που με πολλή αλβι- να υποκειμενική ελίκρινεα πρό- βάλλεις. Πραγματικά, δεν μπορεί- με ν' άμφισβητήσουμε άπ' τους ναυτικούς τόν δικαίωμα ν' αγαπούν και μάλιστα ν' αγαπούν πιστότερα άπ' τους στεριανούς μόνο και μόνον γιατί μας έπηρεάζει τόν έλδος τού επαγγέλματος που κάνουν. "Ι- σα- τσα ό χωρισμός κάνει την καρ- δια πιό τρυφερή στα αισθήματα και την άγάπη πιό βαθειά και μω- νώτερη.

Ι σ ι δ, Μόντρεχε: Πως ήγης και υπάληπτες είνε άσχημα στα δίχτυ αυτής της παμπόνης νοικοκυράς σου; Καταλαβαίνω πως ή συνειδησί σου βρισκείται σε δίλημμα, στο όποιον άτυχός δεν είνε άνέδοξη και ή δική σου έπι- πολαιότητα και άδυναμία που δεν σε συγκράτησε ως τόν σημείο που έπρεπε. Μα και πάλι πως, μπορώ να σε προτρέψω σ' ένα γάμο ά- νάγκης που δεν πρόκειται να σου δώση καμιάν ίκανοποίησι, παρά αντίθετα σε άφήνει καταδικασμένο στη συνειδησί της κοπέλλας που α- ληθινά αγαπάς και πού σε αγαπά; Νομίζω ότι πριν άποφασίσης να σκληρώσης τελειωτικά τή ζωή σου σ' ένα τέτοιο δεσμό ή "καλή" νοι- νε κοκρύα σου θα πειστή να άποτρα- ήχηθ.

Χ ρ ο σ ο π ο λ κ ι λ τ ο ν π έ - ν η ν: Ιό πράγμα που μας ρωτάς είνε άπλο σαν τόν Ιστορικό αύγο τού Κολόμβου! "Αφού καμιά σέ- σις αίματος δεν σε συνδέει με τήν κοπέλλα και είσαι ούγουρος όχι κοπέλλας και είσαι ούγουρος όχι μόνον για τή δική σου αίσθημα, πρέπει για τή δική σου αίσθημα, πρέπει για τήν κήνη συντροφιά της, ζωής σου, αφού φυσικά σταθμίσης τις διαφορές οικονομικές και άλλες, προϋποθέσεις που απαιτεί ό γάμος, ΕΡΗ

Παιδική έρωτες

"Ενα παιδί 18 έτών, ώμορφο, κομψό, περιφέρει τήν ωμορφιά του και κάνει τήν γλυκά ματία στις κοπέλλες της γειτονιάς, προ πάν- των όμως σε μία μακρινή κάπως συγγενή του, που φιλοξενείται άρ- ρωστη στο σπίτι του. Αυτό τόν παι- δί τών 18 χρονών έχει τήν άπαιτη- σι, δίχως να ξέρη άκόμη τί σημαί- νει έρωας, να τόν άκατήχη ή άρ- ρωστη από υποχρέωσι, επειδή τή φιλοξενεί. "Ετσι τόν κορίτσι βρί- σκεται σε δύσκολη θέσι, γιατί ούτε άκατή, ούτε θέλει να έκτεθ ή παι- διδικά καμώματα. Αυτό μου γράφει ή "Απόκληρη της τύχης".

"Α π ό κ λ η ρ η τ ή σ τ έ - χ η ς: Μικρούκα μου, μου φαίνε- ται πως στην περίπτωση αυτή πρέ- πει να κρατήσετε τή θέσι σας και να κυττάξετε τήν ύγεια σας. "Αν ό μικρός γίνεται μαζί σας φορτικός, να μιλήσετε στη μητέρα του για να μην πονύ ύστερα ότι φταίει έ- σεις. Κι' όταν γίνεται καλά, και φύγεται από τόν σπίτι, προσπαθή- στε να ξεχάσετε τόν άνόητο αυτόν παι- δικό έρωτα.

"Α ν ε μ ε ν η ν, Τρίπολι: Τά γράμματα, ύστερα από τή διακοπή των σχέσεών σας, να τή κάνατε. Με ρωτάτε κι' να κάνετε για τή δική σας γράμματα που σας κρατεί ό έ- ν ό γ ω κύριος. Προσπαθήστε μέσω

κανενός προσώπου που συνδέεται μαζί του, να πάρετε πίσω τήν αλ- θιστική άλληλογραφία σας και τότε εξασφαλίτε τα κι' αυτά.

Α ο σ τ ο υ χ ι σ μ έ ν η ν, "Ε- π α ρ χ ι ω τ ο π ο λ κ ι λ τ ο ν, Κα- λάρας: Τό κακό έγινε, αγαπητή μου. Και είνε, όπως και τόν άλλος κοπέλλες ένδοξαστήκατε μ' έ- να σφιγμένο χερίδι, συγκινήθηκε από τήν γλυκά λόγια ενός ώμορ- φου νεού. Πιστεύατε τόνος όρκους της αιώνιας άγάπης, στις ψευτικές υποσχέσεις και τού δώσατε τήν πύ- λην. Τώρα όμως δεν έχω παρά να σας πώ να μην άφειθτε στη μεγα- λή σας λύπη και στην άπογοήτευ- σι. Μου λέτε πως "τό παιδάκι σας, τή φαινετά που μάτια και τόν γέ- λιο τού δεν μπορούν να σας κά- νουν να ξεχάσετε τήν άδικία, τή δι- κή σας. Μην λέτε υπερβολές, θά ξεχάσετε. "Όλα περνούν, όλες οι πληγές γιατρεύονται με τόν καιρό.

"Ε τ σ ι γ γ ά ν ο ν, Λάρισα: "Οχι, να μην έκδικηθήτε, ούτε να της χαλάσετε κα σέχδια. Κρατή- στε μία καλή άνάμνησι τών καλών ημερών που περάσατε και άναζη- τήσατε σ' ένα ταφιστό γάμο, με κάποιαν άλλη, τήν εύτυχη σας.

"Κ α ρ δ ι ο κ λ έ φ τ ρ α ν, Κ. Μ. Τ.: Δεν ήθελε άκόμα ή ώρα σας να βρής τόν πρόσωπο που θα σας κάνει εύτυχισμένη. "Όταν τόν συναντήσατε, μην παρασυρθήτε ά- π' υποσχεσεις, αλλά να παντρευ- ήτε έι δυνατόν άμέσως, γιατί με τόν χαρακτήρα σας, θα γίνετε δυ- στυχισμένη.

"Α λ α ζ ι α Π ε τ α λ ο β - δ α: Πως, αφού λέτε ότι σας μι- σεί, ότι έχει μία άλλη, ότι σας προσβίβει, πώς τόν αφήνετε να σας άγκαλιάζει και να σας φιλά; Δεν νοιώθετε άπδια γι' αυτόν τόν άπα- τεύνα της άγάπης; "Αποσυρθήτε, άδιαφορήστε και άπομακρυνέ- ται από τις σχέσεις σας.

"Ε π α ρ χ ι ω τ η ν Β. Χ. Μ. 56: Τό κακό δεν είνε μεγάλο. "Ε- γώ τώρα μία ώρα άνάμνησι, Κρατήστε όμως μαζί της ένα τι- μιο φιλικό δεσμό. Κι' άς παντρευ- τή με άλλον.

Π ε ρ ι φ α ν η ν καρδιάν Σ. Μ.: Τό καλλίτερο είνε ν' ά- κοούσατε τή σας συμβουλεύουν οι γονείς σας. Πολλοί γάμοι που έ- γιναν παρά τή θέλησι τών γονέων, κατέληξαν σε δυστυχία.

"Α ν ν ω σ τ ο ν σ τ ρ α τ ι ω - τ η ν, Τ. 907: "Εκάνετε ένα με- γάλο σφάλμα. "Επρεπε πριν φύγε- τε να της λέγατε όσα έπασαν στην αντίληψή σας και όσα μάθατε. "Ε-τσι κι' εκείνη-άν ήταν ψέμματα- θα είχε όλο τόν καιρό να δικαιο- λογηθί και σεις να δικαιολογήσετε τήν αλήθεια. Τώρα από μα- κρού ζητάτε συμβούλη. Λοιπόν, ά- φήσατε τά πράγματα όπως έχουν, κι' άν είνε τυχερό να τήν πάρετε, άπομακρυνέστε από τήν άπόψη.

Αισθητικόν Έπιστημονικόν

Εργαστήριο

Βερανζέρου 12α. Τηλ. 53-674

"Αναλαμβάνει τήν ριζικήν άποτριχωσίαν και έξαφανίζει τās ρυτίδας, ούλās, έγκαύματα, στίγματα, πανάδες, στίγματα εύλογίας και θεραπεία τήν τρι- χόπτωσης.

Ε Π Ι Π Λ Α
μέ δόσεις
Γ ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 75— Τηλ. 55-638

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
Με τήν καλύτερα Αμερικα- νικά μηχανήματα Βραχένων κυμάτων
HERMOFLUX HYPERCATOR
Αισθητική Δέρματος - Προ- σώπου με άκτίνας ULTRA- VIOLET υπό τού Ειδικού
Δερματολόγου Ιατρού
ΑΝΔΡΕΑ Θ. ΧΡΥΣΗ
Μίκης 13. Τηλ. 29-548

αυτό θα φανή από τή συνέχεια. Πί π η ν — Β ο ρ ω ν α — Ν έ - κ ο ν — Ν τ ι ν ο ν: "Η περίπτωση σας ιωιάζει με τή παιχνιδι της κολοκυθιάς. "Αν δεν τόν έξερτε ρω- τήσατε να τή μάθετε. Είνε πολύ δύ- σκεδαστικό. Πάντως, σας συμβου- λέω ν' άφήστε τή κορίτσι στην ή- συχία του με τόν άρραβωνιστικό της, και μην τόν έξουαλίσετε.

Α ο υ λ ο ο δ ι τ ο φ θ ι ν ο - π ω ρ ο υ: Δεν καταλαβαίνετε ότι ούτε ή ηλικία ή δική της, ούτε ή δική σας ήταν κατάλληλη για τή διατήρησι αίσθημα που καταλή- γουν σ' ένα γάμο; "Από μίμποι, βλέποντας τί έκαναν οι άλλες φί- λες της, από τή λόγια σας πού τήν κολάκευαν, από τή βίβλια πού διάβαζε, νομισε ότι αυτό ήταν τόν ώριστο αίσθημα. Γελάστηκε όμως.

"Ι σ α ν β ρ έ θ η κ ε κάποιος άλλος πιό ίκανός και ν' τήν παρέσυρε. Μην στενοχωρήστε γι' αυτό. Κρα- τήστε τόν ως μία ώρα άνάμνησι.

"Ε ρ ω τ ε υ μ έ ν ο ν κ ο ρ ο - ρ α ρ ο ν Σ. Γ. Δ.: Κάτι τέτοια φέρουν συνήθως δυστυχία. "Εκεί- νη άρχίζει και μετανοεί, θυμά- ται τήν καλή της, θυμάται τήν λό- για τών γονέων της και άργεί να άνασταναί. Οι υστερήσεις, ή γκρίνια, σας συμβουλεύω να μείνετε δυο καλοί φίλοι με μία ώ- ρια άνάμνησι τών ημερών που περάσατε.

"Ν ο σ τ α λ ο ν, Τ. Α. Ε. Β. 613: Να κάνετε ύπομνη. "Αν λα- βαίνετε ρωτήματα από τήν ά- παντία, κρατήστε τή τί σημαίνει αυτή ή άπάντησις τού πατέρα της. Πληροφορήστε άπ' τήν ίδια τή συμβαίνει, έκτός άν... ή ίδια φταίει και τότε όταν νιώσετε ότι μάθετε τήν αλήθεια.

"Θ η ν ο σ ρ ο δ φ ι λ ο ν, Πά- τρας — Ρ. 168: Δεν καταλαβαίνω πως αφού γνωρίζατε τήν μητέρα, δεν γνωρίζατε τήν κόρη; Τότε γιατί συνεχίζατε άλληλογραφία με της; Ποιος ήταν ό σκοπός της; "Αφού ήσαν όμως έτοιμοι τήν πρά- γμα και καταλάβαινε ότι αυτή ή νέα θα σας φέρη εύτυχία, άδωθή- τε στην "Αθήνα, να βρής τή μη- τέρα που να νιώσετε τήν καλή της και έτσι να φυσική- κά τήν κόρη.

"Α ν σ α ρ σ η, έζησα τήν παντρεύ- γαμο. "Αν δεχθώ τήν παντρεύε- στε, είδεμ ή έξουαλίστε να έ- χετε μ' αυτή τήν οικογένεια τήν φιλική και τιμία αίσθημα σας.

Μ ι σ ν μ α τ ω μ έ ν η ν κ α ρ δ ι α ν έ ο δ, Α κ ρ ή - τ α 4204852. Καλάρας: Κάνε- τε ύπομνη, μη χάσετε τήν έπαφή και να είστε βέβαιος πως ό πατέ- ρας σας, όταν θα γυρίσει με τόν καλό, αφού σας άγαπά τόσο πολ- λή, άσφαλώς θα βρής τήν σας δεξιά εύτυχισμένο.

"Α κ έ λ η ν γ ν ω ρ ι σ μ έ ν ο ν, έ- ζησα τήν μητέρα σας, τώρα πού λείπετε συμβουλέμ τήν να είνε εύγενική γλυκομίλητη και πρόθυ- μη μαζί του.

"Χ. Κ. Χ. Φανταράκι: "Εργάζεστε και τήν άφήσατε έκτε- θεμένη, ενώ θα έπρεπε πριν φύγε- τε να της είχατε άραδωνιστή. "Ότι δεν κάνετε τότε να τή κά- νετε τώρα. Να γράψετε άπ' εύ- θέας στους γονείς της και να τούς εκθέσετε τις σοφές προβέ- σεις σας για ένα εύτυχισμένο γά- μο με τήν κόρη του. "Ετσι έχετε μεγάλες πιθανότητες να διατηρή- σε τήν άγάπη που σας συνδέει.

"Μ. Σ. Π. Β. Φανταράκι: "Σκεφθήκατε ποτέ ότι ή καταστρο- φή της νέας σας βαρύνη έξ όλα- κλήρου; Κανέναν λόγος δεν χα- ρεί, γιατί από τήν πρώτη μέρα έ- πρεπε να φερθήτε τιμία και παλ- ληκαριά, σαν άντρας, και να έ- πακροβώσατε τόν κακό. Αυτό πρέπει να τόν κάνετε και τώρα.

"Α ν ν ω σ τ ο ν Γ. Σ. Δ.: "Ε- κείνο που πρέπει να κάνετε για τή διαβεβαίωση ότι τή αίσθημα- τή σας δεν είνε πονηρά, είνε να πάτε να βρής τούς γονείς της και να τή ζητήσετε για γυναίκα σας. Τότε μόνον δεν θα είνε "πο- νηρά τή αίσθηματά σας!

"Π ρ α σ ο δ ι ο ν, "Ηγουμενί- τας: "Αφού έχετε τόσο καλούς σκοπούς γι' αυτή τή νέα άφού εί- στε οικονομικά άνεξάρτητοι δεν μένει παρά να νιώσετε τούς γο- νείς της, να τούς τή πτή όλα και να έκφράσετε τήν έπιθυμία σας ότι θέλετε να τήν κάνετε γυναίκα σας. Τότε, βέβαια, άν δεχθώ, και έ- κείνη θα εύχαριστήρη για τις κα-

λές σας διαθέσεις και θα σταμα- τήση να συναναστρέφεται τούς συμπαθήτες της.

"Α π ο γ ο τ ε υ μ έ ν η ν, Πειραιά: Ξέρете πολύ καλά ότι ό μόνος τρόπος για τή διατήρησι μιά άγάπη είνε ό γάμος. Με τόν γάμο έρχονται οι υποχρεώσεις, τή οικογενειακή καθήκοντα, ό σεβας, λοιπόν, αυτό τόν ζητήμα, άν βέβαια να συνδέση τή ζωή του μαζί σας, άλλως μη γεμίζε- τες τήν ψυχή σας με πόνο και μελαγχολία. Δεν αξίζει να υποφε- ρομε για κείνους που δεν ενδιαφε- ρονται για μας.

Μ ι α ν δ ο σ τ ο υ χ ι σ μ έ - ν η ν η σ τ ο ν π ο λ κ ι λ τ ο ν, Τή ν ο ν 13: Δεν είνε δύσλο σω- στα αυτά που σκεπτόσε. "Οχι, ούτε θα πεθάνετε ούτε θα τρελά- θητε. "Αν αυτός φανήκε άνάξιος σας, έσεις πρέπει να σταθίτε υπε- ρήφην και γνωστική. "Η ντροπή δεν είνε δική σας, αλλά δική του. Φαίνεται πως δεν ήταν τυχερό να παντρευθήτε μ' αυτόν. "Η τυχής σας, ίσως σας έτοιμάσει κάποιον άλ- λον, αντίδιο τών καλών σας προ- τερητίων.

"Μ. Μ. "Ε μ π ρ ο ς ε ι ς τ ό δ ι λ η μ ε μ α Κ. Α.: Τό δίλημ- μα δεν είνε για σας άν πρέπει να τού πτή ένα ναι ή ένα όχι. "Η ά- πόψεις περιπλέκεται στο ότι άν δεχθήτε, μπορεί να δημιουργήσετε μία δυστυχισμένη ύπαρξη. Θά θέ- λατε ότο να τόν κάνετε για σας; "Εξ άλλου, ό άντρας που μεταπη- δά τόσο εύκολα από τή μία στην άλλη, τόν ίδιο θα κάνει μετ'άλλοι, και μαζί σας. "Απομακρυνθήτε, λοιπόν, άπ' αυτόν. Πριν να είνε άργά.

Τ ρ ε λ λ η ν ά π ο ά γ ά π η, Ρ. Γ. 19: Εύχαριστώ για τή ευ- γενική λόγια σας. Να συνεχίσετε τή φιλική άλληλογραφία μαζί του, δίχως να βάξετε όμως με τόν ιού σας πράγματα που ίσως δεν πραγ- ματοποιηθούν. Κι' άν με τόν καιρό δείξη μεγαλόθυμο έδιαφέρον, τότε έλπιζω, σαν λογικός νέος που είνε, να σας ζητήσει από τούς γονείς σας. Πάντως μη σγυγγέτε τή γνώ- ρμια και τή φιλία με τόν έρωτα.

"Ε γ ω ι σ τ η ν Ν. Κ.: Θεο- σαλονίκη: Θά είσατε πολύ τιμω- σις σχέσεις σας. Αυτό είνε μεγα- λο πρότερημα. Είμαι βέβαια ότι τόν πρότερημα σας αυτό θα έκτι- μηθή στην ώρα του και θα εύτυ- χήσατε με μία ελκρινή συντροφιά στη ζωή σας. Δώστε μου τή διευ- βουσί σας.

"Α ν ή λ ι κ η ν "Α γ ά π η ν: Είνε ελκρινή και δεν έκμεταλ- λεύεται τή αίσθηματά σας. Πρέπει να περιμένετε ή όχι; Αυτό εξαρ- τάται από ό τι βλέπετε: μπορεί να άποκτήση γρήγορα οικονομική άνεξαρτία. Γιατί άλλως και σεις και αυτός θα ύποφέρετε.

"Τ ρ ε ι ς Ν η σ ι ω τ ο π ο δ - λ ε ς: Για να σας εύχαριστή- σουμε, θαπρεπε να ξεφύγουμε άπ' τήν άποστολή τού "Ερ. Γραμμα- τοκρίτου", που είνε μόνον ή πα- ροχή συμβουλών.

721 Φ. Χ. Γ. Κ ο λ ο υ ρ ο υ Φ.: "Αφού τόσο πολύ σας αγαπά- νιατί παραπονίζετε: Κάνετε τόν κα- θήκον σας. Παντρευθήτε και όσα όσα νομίζετε έλαττωμένα, θά έξα- φανισθούν.

Σ μ η ν ι τ η ν Π α θ λ ο ν Π α π α ν ι κ ο λ α ο υ: Μη στέλ- νετε γράμματα σε ψευδώνυμα που δημοσιεύονται στο "Ερωτικό Γραμ- ματοκρίτω. Πρέπει να έξερετε πως δεν έξομε κανένα από κείνους που μας γράφουν με ψευδώνυ- μο, γιατί ούτε τόν όνομα τους μας δι- νουν ούτε τή διεύθυνσί τους. Επο- μένως τά γράμματά σας θα μέ- νουν άνεπιτότα.

"Ε ν α ν δ ρ ο ρ ο φ ω ν ι α σ μ έ ν ο ν χ ω ρ ο φ ο λ α κ α σ τ α ξ έ ν α: Πως μπορώ έγώ να έξρω τί της συμβαίνει και δεν ά- πανκν στα γράμματα σας και στο τηλεγράφημα σας; Προτιμώτερο είνε να αναθεώρετε σε κανένα φίλο σας να μάθ τί συμβαίνει στην άρραβωνιστική σας.

Α ε σ ο ι ο ν Σ. Κ.: "Η άπα- λησι σας δεν είνε μεγάλη, αλλά εύτυχώς αυτές τίς κυρίες, ούτε τίς έξομε, ούτε έχομε ιδιαίτερες σχέσεις για να σας γράφωμε, τή διεύθυνσί τους. Σας δινω, όμως, μία συμβούλη. Μη τούς γράψετε,

έως σας διαθέσεις και θα σταμα- τήση να συναναστρέφεται τούς συμπαθήτες της.

"Α π ο γ ο τ ε υ μ έ ν η ν, Πειραιά: Ξέρете πολύ καλά ότι ό μόνος τρόπος για τή διατήρησι μιά άγάπη είνε ό γάμος. Με τόν γάμο έρχονται οι υποχρεώσεις, τή οικογενειακή καθήκοντα, ό σεβας, λοιπόν, αυτό τόν ζητήμα, άν βέβαια να συνδέση τή ζωή του μαζί σας. Τότε θα φανή άν πραγμα- τικά σας αγαπά, άλλως μη γεμίζε- τες τήν ψυχή σας με πόνο και μελαγχολία. Δεν αξίζει να υποφε- ρομε για κείνους που δεν ενδιαφε- ρονται για μας.

Μ ι α ν δ ο σ τ ο υ χ ι σ μ έ - ν η ν η σ τ ο ν π ο λ κ ι λ τ ο ν, Τή ν ο ν 13: Δεν είνε δύσλο σω- στα αυτά που σκεπτόσε. "Οχι, ούτε θα πεθάνετε ούτε θα τρελά- θητε. "Αν αυτός φανήκε άνάξιος σας, έσεις πρέπει να σταθίτε υπε- ρήφην και γνωστική. "Η ντροπή δεν είνε δική σας, αλλά δική του. Φαίνεται πως δεν ήταν τυχερό να παντρευθήτε μ' αυτόν. "Η τυχής σας, ίσως σας έτοιμάσει κάποιον άλ- λον, αντίδιο τών καλών σας προ- τερητίων.

"Μ. Μ. "Ε μ π ρ ο ς ε ι ς τ ό δ ι λ η μ ε μ α Κ. Α.: Τό δίλημ- μα δεν είνε για σας άν πρέπει να τού πτή ένα ναι ή ένα όχι. "Η ά- πόψεις περιπλέκεται στο ότι άν δεχθήτε, μπορεί να δημιουργήσετε μία δυστυχισμένη ύπαρξη. Θά θέ- λατε ότο να τόν κάνετε για σας; "Εξ άλλου, ό άντρας που μεταπη- δά τόσο εύκολα από τή μία στην άλλη, τόν ίδιο θα κάνει μετ'άλλοι, και μαζί σας. "Απομακρυνθήτε, λοιπόν, άπ' αυτόν. Πριν να είνε άργά.

Τ ρ ε λ λ η ν ά π ο ά γ ά π η, Ρ. Γ. 19: Εύχαριστώ για τή ευ- γενική λόγια σας. Να συνεχίσετε τή φιλική άλληλογραφία μαζί του, δίχως να βάξετε όμως με τόν ιού σας πράγματα που ίσως δεν πραγ- ματοποιηθούν. Κι' άν με τόν καιρό δείξη μεγαλόθυμο έδιαφέρον, τότε έλπιζω, σαν λογικός νέος που είνε, να σας ζητήσει από τούς γονείς σας. Πάντως μη σγυγγέτε τή γνώ- ρμια και τή φιλία με τόν έρωτα.

"Ε γ ω ι σ τ η ν Ν. Κ.: Θεο- σαλονίκη: Θά είσατε πολύ τιμω- σις σχέσεις σας. Αυτό είνε μεγα- λο πρότερημα. Είμαι βέβαια ότι τόν πρότερημα σας αυτό θα έκτι- μηθή στην ώρα του και θα εύτυ- χήσατε με μία ελκρινή συντροφιά στη ζωή σας. Δώστε μου τή διευ- βουσί σας.

"Α ν ή λ ι κ η ν "Α γ ά π η ν: Είνε ελκρινή και δεν έκμεταλ- λεύεται τή αίσθηματά σας. Πρέπει να περιμένετε ή όχι; Αυτό εξαρ- τάται από ό τι βλέπετε: μπορεί να άποκτήση γρήγορα οικονομική άνεξαρτία. Γιατί άλλως και σεις και αυτός θα ύποφέρετε.

"Τ ρ ε ι ς Ν η σ ι ω τ ο π ο δ - λ ε ς: Για να σας εύχαριστή- σουμε, θαπρεπε να ξεφύγουμε άπ' τήν άποστολή τού "Ερ. Γραμμα- τοκρίτου", που είνε μόνον ή πα- ροχή συμβουλών.

721 Φ. Χ. Γ. Κ ο λ ο υ ρ ο υ Φ.: "Αφού τόσο πολύ σας αγαπά- νιατί παραπονίζετε: Κάνετε τόν κα- θήκον σας. Παντρευθήτε και όσα όσα νομίζετε έλαττωμένα, θά έξα- φανισθούν.

Σ μ η ν ι τ η ν Π α θ λ ο ν Π α π α ν ι κ ο λ α ο υ: Μη στέλ- νετε γράμματα σε ψευδώνυμα που δημοσιεύονται στο "Ερωτικό Γραμ- ματοκρίτω. Πρέπει να έξερετε πως δεν έξομε κανένα από κείνους που μας γράφουν με ψευδώνυ- μο, γιατί ούτε τόν όνομα τους μας δι- νουν ούτε τή διεύθυνσί τους. Επο- μένως τά γράμματά σας θα μέ- νουν άνεπιτότα.

"Ε ν α ν δ ρ ο ρ ο φ ω ν ι α σ μ έ ν ο ν χ ω ρ ο φ ο λ α κ α σ τ α ξ έ ν α: Πως μπορώ έγώ να έξρω τί της συμβαίνει και δεν ά- πανκν στα γράμματα σας και στο τηλεγράφημα σας; Προτιμώτερο είνε να αναθεώρετε σε κανένα φίλο σας να μάθ τί συμβαίνει στην άρραβωνιστική σας.

Α ε σ ο ι ο ν Σ. Κ.: "Η άπα- λησι σας δεν είνε μεγάλη, αλλά εύτυχώς αυτές τίς κυρίες, ούτε τίς έξομε, ούτε έχομε ιδιαίτερες σχέσεις για να σας γράφωμε, τή διεύθυνσί τους. Σας δινω, όμως, μία συμβούλη. Μη τούς γράψετε,

έως σας διαθέσεις και θα σταμα- τήση να συναναστρέφεται τούς συμπαθήτες της.

"Α π ο γ ο τ ε υ μ έ ν η ν, Πειραιά: Ξέρете πολύ καλά ότι ό μόνος τρόπος για τή διατήρησι μιά άγάπη είνε ό γάμος. Με τόν γάμο έρχονται οι υποχρεώσεις, τή οικογενειακή καθήκοντα, ό σεβας, λοιπόν, αυτό τόν ζητήμα, άν βέβαια να συνδέση τή ζωή του μαζί σας, άλλως μη γεμίζε- τες τήν ψυχή σας με πόνο και μελαγχολία. Δεν αξίζει να υποφε- ρομε για κείνους που δεν ενδιαφε- ρονται για μας.

Μ ι α ν δ ο σ τ ο υ χ ι σ μ έ - ν η ν η σ τ ο ν π ο λ κ ι λ τ ο ν, Τή ν ο ν 13: Δεν είνε δύσλο σω- στα αυτά που σκεπτόσε. "Οχι, ούτε θα πεθάνετε ούτε θα τρελά- θητε. "Αν αυτός φανήκε άνάξιος σας, έσεις πρέπει να σταθίτε υπε- ρήφην και γνωστική. "Η ντροπή δεν είνε δική σας, αλλά δική του. Φαίνεται πως δεν ήταν τυχερό να παντρευθήτε μ' αυτόν. "Η τυχής σας, ίσως σας έτοιμάσει κάποιον άλ- λον, αντίδιο τών καλών σας προ- τερητίων.

"Μ. Μ. "Ε μ π ρ ο ς ε ι ς τ ό δ ι λ η μ ε μ α Κ. Α.: Τό δίλημ- μα δεν είνε για σας άν πρέπει να τού πτή ένα ναι ή ένα όχι. "Η ά- πόψεις περιπλέκεται στο ότι άν δεχθήτε, μπορεί να δημιουργήσετε μία δυστυχισμένη ύπαρξη. Θά θέ- λατε ότο να τόν κάνετε για σας; "Εξ άλλου, ό άντρας που μεταπη- δά τόσο εύκολα από τή μία στην άλλη, τόν ίδιο θα κάνει μετ'άλλοι, και μαζί σας. "Απομακρυνθήτε, λοιπόν, άπ' αυτόν. Πριν να είνε άργά.

Τ ρ ε λ λ η ν ά π ο ά γ ά π η, Ρ. Γ. 19: Εύχαριστώ για τή ευ- γενική λόγια σας. Να συνεχίσετε τή φιλική άλληλογραφία μαζί του, δίχως να βάξετε όμως με τόν ιού σας πράγματα που ίσως δεν πραγ- ματοποιηθούν. Κι' άν με τόν καιρό δείξη μεγαλόθυμο έδιαφέρον, τότε έλπιζω, σαν λογικός νέος που είνε, να σας ζητήσει από τούς γονείς σας. Πάντως μη σγυγγέτε τή γνώ- ρμια και τή φιλία με τόν έρωτα.

"Ε γ ω ι σ τ η ν Ν. Κ.: Θεο- σαλονίκη: Θά είσατε πολύ τιμω- σις σχέσεις σας. Αυτό είνε μεγα- λο πρότερημα. Είμαι βέβαια ότι τόν πρότερημα σας αυτό θα έκτι- μηθή στην ώρα του και θα εύτυ- χήσατε με μία ελκρινή συντροφιά στη ζωή σας. Δώστε μου τή διευ- βουσί σας.

"Α ν ή λ ι κ η ν "Α γ ά π η ν: Είνε ελκρινή και δεν έκμεταλ- λεύεται τή αίσθηματά σας. Πρέπει να περιμένετε ή όχι; Αυτό εξαρ- τάται από ό τι βλέπετε: μπορεί να άποκτήση γρήγορα οικονομική άνεξαρτία. Γιατί άλλως και σεις και αυτός θα ύποφέρετε.

"Τ ρ ε ι ς Ν η σ ι ω τ ο π ο δ - λ ε ς: Για να σας εύχαριστή- σουμε, θαπρεπε να ξεφύγουμε άπ' τήν άποστολή τού "Ερ. Γραμμα- τοκρίτου", που είνε μόνον ή πα- ροχή συμβουλών.

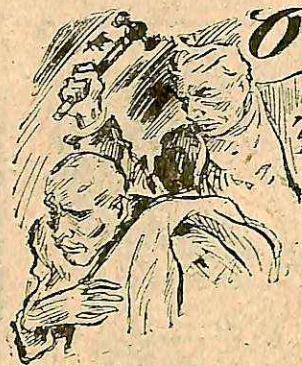
721 Φ. Χ. Γ. Κ ο λ ο υ ρ ο υ Φ.: "Αφού τόσο πολύ σας αγαπά- νιατί παραπονίζετε: Κάνετε τόν κα- θήκον σας. Παντρευθήτε και όσα όσα νομίζετε έλαττωμένα, θά έξα- φανισθούν.

Σ μ η ν ι τ η ν Π α θ λ ο ν Π α π α ν ι κ ο λ α ο υ: Μη στέλ- νετε γράμματα σε ψευδώνυμα που δημοσιεύονται στο "Ερωτικό Γραμ- ματοκρίτω. Πρέπει να έξερετε πως δεν έξομε κανένα από κείνους που μας γράφουν με ψευδώνυ- μο, γιατί ούτε τόν όνομα τους μας δι- νουν ούτε τή διεύθυνσί τους. Επο- μένως τά γράμματά σας θα μέ- νουν άνεπιτότα.

"Ε ν α ν δ ρ ο ρ ο φ ω ν ι α σ μ έ ν ο ν χ ω ρ ο φ ο λ α κ α σ τ α ξ έ ν α: Πως μπορώ έγώ να έξρω τί της συμβαίνει και δεν ά- πανκν στα γράμματα σας και στο τηλεγράφημα σας; Προτιμώτερο είνε να αναθεώρετε σε κανένα φίλο σας να μάθ τί συμβαίνει στην άρραβωνιστική σας.

Α ε σ ο ι ο ν Σ. Κ.: "Η άπα- λησι σας δεν είνε μεγάλη, αλλά εύτυχ

αὐαὶ γυναικὲς
 ἀπίστοι
 ἀκόλαστοι
 Πλούτου
 κρατοῦντες
 ἐπὶ τὰ
 νέβαζαν
 τὸ τότε
 τῇ ζωῇ
 καὶ νῦν
 οὐ σύμφο-
 ρα γυναι-
 κὲς αὐτῶν
 ἅτιμά-
 νει τοὺς
 προση-
 τὰ κο-
 ῖτας
 ἀρχαῖα
 οὐ ἡ γυναι-
 κεία της
 περιμενε-
 ῖς πρότιζε
 οἰημένο
 ικά καὶ
 ΡΙΟΥ

Ο άνθρωπος ΠΟΝ ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΤΟΝ

Οι ελλείψεις ενός «τε-
λείου» εγκλήματος

Πόσες είναι οι περιπτώσεις που έχουν αποδείξει ότι το «τέλειον εγκλημα» δεν μπορεί να υπάρξει στην πραγματικότητα; Αμέτρητες, ασφαλώς. Μία απ' αυτές λοιπόν είναι και η υπόθεση του Τσαρλ Σβάρτς, που ξεχωρίζει από τις συνηθισμένες, γιατί ο «Αμερικανός αυτός επεχείρησε να «σκοτώσει» τον εαυτό του, τον οποίο είχε ο ίδιος δημιουργήσει...

Πρέπει όμως να εξηγήσουμε τι εννοούμε με την τελευταία αυτή φράση. Όταν, το 1922, ο Σβάρτς έφτασε στις ακτές της Καλιφορνίας είχε αλλάξει δυο φορές όνομα κι είχε πλαστογραφήσει δυο διπλώματα χημείας για τον εαυτό του. Να λοιπόν ότι πραγματικά είχε δημιουργήσει...

Στο Σάν Φρανσίσκο, παντρεύτηκε μιάν Αγγλίδα χήρα, νέα κι εύπορη. Αυτό ωστόσο δεν τον εμπόδιζε να χημεύει με πέντε-έξη γυναίκες συγχρόνως και να τους προσφέρει ακριβά δωρά. Περνούσε ως χημέυων ειδυλλιακά στις υφαντικές ύλες, και ως έρασιτέχνης εγκληματολόγος. Είχε μάλιστα προσφέρει τις υπηρεσίες του στην αστυνομία, ένελεως αμειβομένης.

Το 1924, ίδρυσε την «Εταιρεία Κυτταρίνη» για την κατασκευή τεχνητής μεταξής και ασφάλισε τη ζωή του για 190.000 δολάρια ύπέρ της επιχείρησής αυτής. Αγόρασε επίσης ένα εξοχικό σπίτι, κοντά στο Όκλαντ, όπου εγκατέστησε το εργαστήριό του.

Το βράδυ της 30ής Ιουλίου 1925, έφτασε ξαφνικά σ' αυτό το μοναχικό σπίτι. Βρήκε εκεί μόνον ένα φύλακα, τον Γκονζάλες. Και τον έστειλε σε μία δουλειά, απ' όπου θα γύριζε μετά 2 ώρες περίπου. Έπειτα από 10 λεπτά όμως, ο Γκονζάλες ξαναγύρισε, γιατί είχε ξεχάσει να πάρη κάτι. Καθώς πλησίαζε στο σπίτι, μια τρομακτική έκρηξη έκανε κομμάτια την πόρτα του εργαστηρίου, απ' όπου ξεπητάθηκαν φλόγες και καπνοί.

Ο Γκονζάλες έτρεξε να ειδοποιήσει την πυροσβεστική υπηρεσία. Σε λίγα λεπτά, η πυρκαγιά είχε σβύσει, χωρίς να προκαλέση πολλές ζημιές. Στο πλά-

τωμα του εργαστηρίου, οι πυροσβέστες βρήκαν ένα μισοσπασμένο πτώμα. Κάτω απ' αυτό, απέμεναν τα υπολείμματα του πωκαμίου του Σβάρτς, το ρολόγι του κι η άλυσιδα του. Η κ. Σβάρτς δεν έδιστασε καθόλου ν' αναγνωρίσει στο θύμα της έκρηξης το σύζυγό της. Άλλωστε τα μαλλιά του ήταν τα ίδια με του Σβάρτς κι απ' το στόμα του έλειπαν τα ίδια δόντια.

Την ίδια μέρα, κάποιος Χάρολντ Γουώρεν νοίκιασε ένα διαμέρισμα στο Μπέρκλεϋ. Είχε μερικά εγκαύματα και μώλωπες, που όπως εξήγησε στο σπιτονοικύρη — ωφείλοντο σ' ένα αυτοκινητικό του δυστύχημα.

Στο μεταξύ, ένας αστυνομικός έκανε μερικές ενδιαφέρουσες ανακαλύψεις στο εργαστήριό του ο Σβάρτς. Μέσα σ' ένα ντουλάπι, σε κάποια απόσπασι απ' τη θύρα του πτωματοδωμά, βρήκε ίχνη αίματος, που είχε αποχρωματισθή απ' τους καπνούς της έκρηξης. Τον αίμα αυτό πρέπει να είχε χυθή εκεί μέσα πριν απ' την έκρηξη. Επίσης ο αστυνομικός ανέκλυψε, σε άλλα σημεία, που έδειχναν ότι είχε γίνει έμπρησμος με βενζίνη.

Απ' όλ' αυτά τα στοιχεία, η αστυνομία έδωσε το συμπέρασμα ότι το πτώμα δεν ανήκε στο Σβάρτς, αλλά σε κάποιον άλλον, ότι είχε μείνει κρυμμένο στο ντουλάπι κι ότι είχε ποτισθή με βενζίνη, για να καεί. Η νεκροψία απέδειξε πράγματι ότι ο νεκρός ήταν ψηλότερος απ' τον Σβάρτς. Οι άκρες των δακτύλων του είχαν καταστραφή με καυστικό οξύ, για να μη μπορεί να ληφθούν δακτυλικά αποτυπώματα. Για να μη διακρίνεται το χρώμα της ιδρύδας, είχαν τρυπηθεί με τις βελόνες οι δολβοί των ματιών. Τα δόντια που έλειπαν, είχαν αφαιρεθεί μετά το θάνατό του. Τέλος δεν υπήρχε στο στομάχι του ούτε ίχνος απ' τα φασόλια και το αγγούρι που είχε φάει ο Σβάρτς στο δείπνο του εκείνη τη βραδιά.

Είχε σκοτώθ' μ' ένα χτύπημα στο κεφάλι, πιθανώς με σφυρί. Ο έμπρηστος είχε προφανώς υπόψιν του ότι η έκρηξη θα συνέτριβε τα παράθυρα κι ότι θα σχηματιζόταν έτσι ορμή αέρος που θα δυνάμωνε τη φωτιά. Δεν περίμενε ότι θα καταστρεφόταν μόνον η πόρτα κι ότι θα τύχαινε να βρεθ' εκεί ο Γκονζάλες για να ειδοποιήσει τους πυροσβέστες.

Είχε κάμει ακόμη το λάθος ν' αφήσει μερικά τεκμήρια (σιγούρα, με την ιδέα πως θα τα κατέστρεφε η πυρκαγιά): ένα δισάκι, λίγα βιβλία, χωρίς να προκαλέση πολλές ζημιές. Στο πλά-

αυτό δοθήσαν την αστυνομία ν' ανακαλύψει ότι το πτώμα ανήκε σ' ένα ιδιόρρυθμο αλήτη και ιεροκήρυκα, που γύριζε από τόπο σε τόπο, δίχως μόνιμη κατοικία και χωρίς συγγενείς.

Η υπόθεση είχε πιά δι-αφανισθή ολότελα. Ο Σβάρτς είχε προσελκύσει τον αλήτη στο εργαστήριό του, τον είχε δολοφονήσει κι' έπειτα είχε σκηνοθετήσει την πυρκαγιά και τον δήθεν θάνατο του εαυτού του, με το σκοπό να εισπράξη την ασφάλεια. Όλοι οι αστυνομικοί της Καλιφορνίας άρρισαν να τον αναζητήσουν παντού, αλλά δίχως αποτέλεσμα.

Ένα βράδυ, στο Μπέρκλεϋ, ο Χάρολντ Γουώρεν έλαβε μέρος σ' ένα πάρτυ που διοργάνωνε ο σπιτονοικύρης του. Σ' αυτό ήταν φιλοξενοούμενοι κάποιος Έντμουντ με τη γυναίκα του. Μεταξύ των άλλων, κουβέντισαν για την υπόθεση Σβάρτς. Την άλλη μέρα, η κ. Έντμουντ έδειξε στον άντρα της μία φωτογραφία του Σβάρτς, δημοσιευμένη σ' ένα παλαιότερο φύλλο εφημερίδας.

Κατά σύμπτωση, ο Έντμουντ ήταν κι αυτός έρασιτέχνης εγκληματολόγος. Ένας φίλος του αστυνομικός του είχε διδάξει την τέχνη να κρύβη με το χέρι του διάφορα μέρη της φωτογραφίας, για ν' αναδεικνύονται έτσι τα υπόλοιπα χαρακτηριστικά. Κρύβοντας λοιπόν το μoustάκι που είχε στο πορταίο ο Σβάρτς, ο Έντμουντ ανέγνωρισε άμεσα τον Χάρολντ Γουώρεν!

Έτσι, στις 18 Αυγούστου 1925, άρχη τη νύχτα, οι αστυνομικοί χτύπησαν την πόρτα του διαμερίσματος του Γουώρεν, κι' επειδή δεν τους άνοιξε κανείς, αναγκάστηκαν να τη σπάσουν. Την ίδια στιγμή, ακούστηκε ένας πυροβολισμός. Ο Γουώρεν - Σβάρτς είχε φυτέψει μία σφαίρα στο κεφάλι του. Πριν ξεψυχήσει, ωμολόγησε το εγκλήματά του.

Μερικά μοιραία λάθη του είχαν γίνει αίτια ν' αποκαλυφθ' η ένοχότητά του. Γιατί, όπως λέει ένα αξίωμα της εγκληματολογικής επιστήμης: «Είνε εύκολο να σκοτώση κανείς έναν άνθρωπο, αλλά είναι δύσκολο να εξαφανισθ' τελείως τα ίχνη του».

Κι' αυτό είναι εύτυχημα, γιατί προστατεύει την κοινωνία απ' το εγκλημα.

☉

Αυτοκίνητα - αεροπλάνα

Μετά τον πόλεμο, ιδρύθηκαν στις Ηνωμ. Πολιτείες αρκετές εταιρείες αυτοκινήτων. Τρεις απ' αυτές σκοπεύουν να φτιάσουν αυτοκίνητα, που θα μεταβάλλαντα εύκολα και σε αεροπλάνα. Μία άλλη θα παράγει μηχανοκίνητα «κρισάου» για τους Κινέζους. Οι περισσότερες δε απ' τις υπόλοιπες προαναγγέλλουν ότι θα λανσάρουν στην αγορά μικρά αυτοκίνητα, που θα κοστίζουν λιγώτερο από 1.000 δολάρια.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

Όλα με το πρόγραμμα

Ο Άμερικανός μηχανοδηγός Μπόμπ Νάταν ήταν ένας απ' τους σκληρούς άντρες. Τυραννούσε κυριολεκτικά τα νοικοκυριά του. Οι καυγάδες έδιναν κι' έπαιναν. Η Μπέττυ δεν μπορούσε πιά να τον υποφέρει, πρό πάντων όταν συνέλαβε το σατανικό σχέδιο να συντάξη έναν κανονισμό που θα ρύθμιζε στο μέλλον τη συμπεριφορά τους.

Η Μπέττυ, θέλοντας και μή, δέχτηκε τον «κανονισμό» και τον εφάρμοσε επί δέκα χρόνια.

Το πρόγραμμα άρχισε με το γενικό κανόνα:

«Η Μπέττυ θα εκτελή πρώτα τις διαταγές, και κατόπιν θα υποβάλλη ερωτήσεις». Όσο για τις «διαταγές» αυτές, ήταν έγγραφες και κανονίζαν το κάθε τι, όλες τις λεπτομέρειες της καθημερινής ζωής της Μπέττυ, πότε θα μιλούσε και πότε όχι, πότε θα πλάτα, πότε θα καθάριζε το αυτοκίνητο...

Ο Νάταν τις είχε κατατάξει σαν αλφαβητικό εύρημα, για να τις βρ' εύκολα η σύμβια του. Να μερικές απ' αυτές, γενικής φύσεως:

«Η Μπέττυ θα έινε πάντα περιποιημένη όταν τρώη μαζί με τον άντρα της». «Δεν θα μιλή ποτέ στο φαγητό». «Όταν της ζητήση χρήματα ο Μπόμπ, θα του τα δ'ινη χωρίς συζήτηση». «Δεν θα μεταχειρίζεται ποτέ καλλυντικά, χωρίς την έγκρισή του Μπόμπ». «Δεν θα ρωτά πόσο στοιχίζει ό,τι αγοράζει ο Μπόμπ».

Υπήρχε κατόπιν λεπτομερής κατάλογος των εργασιών του νοικοκυριού που όφειλε να κάνει κάθε μέρα η Μπέττυ: «ΔΕΥΤΕΡΑ. Κανονικές: 1) Άναμμα φωτιάς, μαγειρέμα, κάψιμο σκουπιδιών. 2) Καθαρίσμα τραπέζιου, πλύσιμο πιάτων. 3) Πλύσιμο ρούχων, σκούπισμα υπογείου, καθαρισμός εισόδου, κόψιμο ξύλων. 4) Στρώσιμο κρεβατιών, αλλαγή πετσότων. 5) Καθαρισμός αυτοκινήτου, σκούπισμα όλου του σπιτιού. 6) Εκτακτες: Ξακόνισμα επίπλων».

ΤΡΙΤΗ. Κανονικές: «Άναμμα φωτιάς, κάψιμο σκουπιδιών. 2) Καθαρίσμα τραπέζιου, πλύσιμο πιάτων. 3) Πλύσιμο παιδιού. 4) Εκτακτες: Πλύσιμο παραθύρων και γκαράζ κ.ο.κ.».

Σαν να μην έφτανε αυτός ο κανονισμός, η Μπέττυ όφειλε επίσης να σημειώνη ακριβώς πόση ώρα διέθετε για την κάθε δουλειά. Μία Δευτέρα π.χ. κατανάλωσε 52 λεπτά της ώρας για τις εργασίες αριθ. 1, 47 λεπτά για τις υπ' αριθ. 2, 2 ώρες και 52 λεπτά για τις υπ' αριθ. 3, 31 λεπτά για τις υπ' αριθ. 4 και 39 λεπτά για τις υπ' αρ. 5.

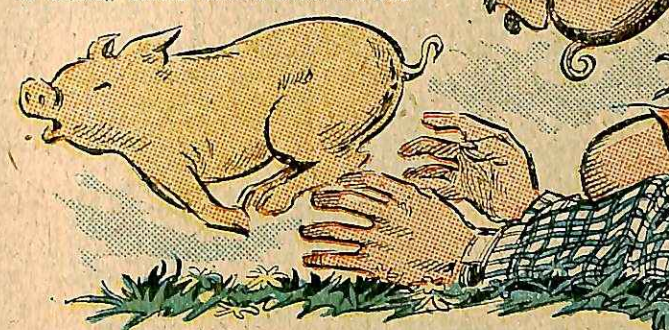
Αφού συμμορφώθηκε μ' αυτή την τελευταία υποχρέωσή επί ένα μήνα, η Μπέττυ σταμάτησε επιτέλους. Έξακολούθησε όμως ν' ακολουθ' πιστά το πρόγραμμα ως προς τις καθημερινές δουλειές του νοικοκυριού της. Χρειάστηκε να περάσουν 20 ολόκληρα χρόνια, για να ξεχειλίση πιά το ποτήρι, και να ζητήσει διαζύγιο.

Παρουσίασε στο δικαστήριο, ως αποδεικτικό στοιχείο, τον περίφημο γραπτό κανονισμό κι' εξήγησε ότι δεν άντεχε πιά στην τόσο «σκληρότητα» του συζύγου της. Ο δικαστής την έδικαίωσε και της έδωσε το διαζύγιο, μαζί με τη σχετική «διατροφή».

Μου φαίνεται πως έγιναν 10 χρόνια νεώτερη! — δήλωσε κατόπιν η Μπέττυ στους δημοσιογράφους. Μπορώ επιτέλους ν' βγώ έξω, να ξεδέσω 10 σεντς, να φάω ένα παγωτό, χωρίς να χρειάζε-ται να συμβουλευθώ το πρόγραμμά μου. Τί υπέροχο πράγμα που είναι η ελευθερία!...

Με το αλόγο του, την κιθάρα του και τη νυσταλγική φωνή του, ο Τζίν Ότρυ, ο «Κάου-μπόυ ύπ' αρ. 1» όπως έχει επωνομασθή απ' τους αμέτρητους θαυμαστές του, κατόρθωσε μέσα σε 15 χρόνια ν' αποκτήση περιουσία 6 περίπου εκατομμυρίων δολαρίων. Τα έτησια εισοδήματά του, απ' τον κινηματογράφο κι' απ' τις άλλες επιχειρήσεις του, φτάνουν τις 600.000 δολάρια. Έχει μιά δική του κινηματογραφική εταιρεία κι' ένα δικό του ραδιοφωνικό σταθμό. Είνε ανετάραχο σε δυο μεγάλες εφημερίδες της Αριζόνας και ιδιοκτήτης δυο μουσικών εκδοτικών οίκων που λανσάρουν στην αγορά τα τραγούδια του. Έχει επίσης μιά σχολή αεροπλάνων, μιά δεροτοπογραφική υπηρεσία, τέσσερα μεγάλα ράντς και τις περισσότερες μετοχές σε μιά εταιρεία που εκδίδει κάθε χρόνο 1.000.000 εικονογραφημένα βιβλία των περιπετειών του.

Για να διατηρήση ωστόσο το γόητρό του μεταξύ των θαυμαστών του, όφειλε να υποτάσσει ακόμη και την ιδιωτική ζωή του σε ώριμους κανόνες. Πρέπει π.χ. να έινε πάντα λιποτικές, να μην εκμεταλλεύεται την αδυναμία κανενός, ούτε και των έχθρων του. Δεν επιτρέπεται να π'ινη ή να καπνίζει δημόσια. Στα φίλμ του, δεν μπορεί να φιλήη την πρωταγωνίστρια, περιορίζει λοιπόν τα φίλά του μόνο... στο αλόγο του! Αν τύχη να παραβ' κανένα κανόνα αυτού του άγ'ρου

Ο «κάου-μπόυ ύπ' αρ. 1»

φου «κόδικος του κάου-μπόυ», τα 80.000 γράμματα που λαβαίνει κάθε μήνα, θ' αρχίσουν να περιέχουν έκφράσεις διαμαρτυρίας και αγανακτισίας...

Ο Ότρυ γεννήθηκε πρό 40 έτων σ' ένα ράντς του Τέξας. Έπειτα από λίγο, οι οικογένειά του εγκαταστάθηκε στην Όκλαχόμα — και γι' αυτό τον διεκδικούν κι' οι δυο αυτές πολιτείες.

Πρό 7 έτων, η διαφημιστική του υπηρεσία έπεισε τους 227 κατόικους ενός χωριού της Όκλαχόμα, κοντά σ' ένα ράντς του Ότρυ, να ζητήσουν όλοι να μετονομασθ' το χωριό τους από Μπέρβιν σε Τζίν Ότρυ. Οι κρατικές άρχες έέγκρισαν αυτή την αλλαγή του ονόματος. Και οι αποτελέσματα ήταν ν' αυξηθ' ο πληθυσμός του χωριού σε 40.000, τσών εινε η δημοτικότητα του Ότρυ στην Όκλαχόμα!

Στα παιδικά του χρόνια ο Τζίν Ότρυ έβρισκε κλάσι για το σιδηροδρομικό σταθμό. Πραγματικά, σπούδασε τηλεγραφικής και διορίσθηκε, σε ηλικία 18 έτων, σε κάποιο μικρό σταθμό. Πιά να περνούη λοιπόν τις ατελείωτες ώρες της άνιας του, αγόρασε μιά κιθάρα κι' έμαθε να παίζη καλά τραγουδάη με τη γλυκιά φωνή του.

Ένα βράδυ, καθώς διασκεδάζε έτσι μόνος του, υπήκε στο σταθμό ένας ξένος, για ν' στείλ' ένα τηλεγράφημα. Τσ' ζήτησε να εαυτραγουδήση, και κατόπιν του συνέστησε να δοκιμάση να σταθιάδρουη στο ραδιόφωνο. Όταν έφυγε ο ξένος, ο Ότρυ διάβασε το όνομά του στο τηλεγράφημα: «Ηταν ο γνωστός ήθοποιος του κινηματογράφου Ουίλ Ρότερς».

Χρησιμοποίησε τότε το εισιτήριο ελευθέρως κυκλοφορίας που για να κ'αμ' ένα ταξίδι στις Η. Υόρκη. Έκει όμως τον συμβούλευσαν... να γυρίση στ'ον τόπο που και ν' έ'εσκηθ' στο ραδιόφωνο. Έτσι κι' έκαμε πραγματικά. Δεν άργησε να γίνη γνωστός σ' ένα μικρό ραδιοφωνικό σταθμό της Όκλαχόμας ως «Ο κάου-μπόυ που τραγουδάει». Κι' έτσι, όταν μετά ένα χρόνο εαυεμφανίσθηκε στη Ν. Υόρκη και τραγουδ' στο πρώτο άρ. 200 τραγουδιού που έχει γράψει ο ίδιος, έινε άμέσως δεκτός κι' υπογράφε συμβόλαιο με το μεγάλο σταθμό Κολούμπια.

Είχε άνοιξει πιά ο δρόμος του για το Χόλλυγουντ.

Την εποή εκείνη, τα «καουμπόυ» των φίλμ περνούσαν δεινή κρίση, με την εμφάνισή του δημοφώνους κινηματογράφου Κόποιος λοιπόν παραγωγός σκέφθηκε ότι μιά καλή λύσις θα ήταν απ' τραγουδ'σαν οι «κάου-μπόυ» στα φίλμ. Ο Ότρυ σημείωσε λαμπρή επιτυχία σε τέτοιας ρόλους. Το πρώτο έτος (1935) γύρισε 8 φίλμ κι' έλαβε περισσότερα γράμματα θαυμαστών από κάθε άλλου σ'αυτό της ειδικότητός του (διετήρησε δε τα πρώτα του αυτά ως τις άρχες του δευτέ-

Ο Τζίν Ότρυ με την Γκλόρια Χένρυ, τη γνωστή σ'αρ. που παίζει πάντα μαζί του.

Τζίν ΌΤΡΥ

ρου πολέμου).

Από τότε ως σήμερα, έχει παίξει σε 65 φίλμ κι' η φωνή του έχει αποτυπωθ' σε τόσους δίσκους γραμμοφώνου, ώστε θα χρειαζόταν για τη μεταφορά τους 65 χιλιόμετρα! Όταν, το 1939, έκαμε το πρώτο του ταξίδι στην Εύρωπη, άκούη κι' οι αλεγματικοί Άγγλοι ξετρελλάθηκαν μαζί του, και στο Δουβλίνο της Ιρλανδίας τον απέθεσαν 750.000 θαυμαστές.

Στα 3 χρόνια που υπηρέτησε στην αεροπορία, η εταιρεία του «Ρεπαμπλικ Πίκτορς» τον αντικατέστησε προσωρινώς με το Ρόυ Ρότερς. Όταν όμως άπολύθηκε, ξαναγύρισε στη θέση του, ισχυρότερος από π'ριν.

Το επιχειρηματικό του πνεύμα έχει καταπλήξει το Χόλλυγουντ. Άρκει να πούμε ότι αγόρασε αντί 60.000 δολαρίων ένα ραδιοφωνικό σταθμό που άφηνε ζήμια 1.000 — 1.500 δολαρίων το μήνα, και σ' ένα χρόνο είχε κερδίσει 66.000 δολάρια!

Στις δουλειές του τον βοηθ'ει η γυναίκα του, με την όποια παντρεύτηκε πρό 16 έτων, όταν κέρδιζε μόλις 35 δολάρια τη βδομάδα. Είνε μιά φρόνιμη, πρακτική και ικανή νοικοκυρά.

Όταν ο Ότρυ αποφάσισε να φτιάσ' το σπίτι του (τύπου ράντς) στην κοιλάδα Σάν Φερνάντο, έ'ω απ' το Χόλλυγουντ, οι αρχιτέκτονες άρνήθηκαν ν' αναλάβουν την οικοδομή, γιατί πίστευαν ότι, με την πρώτη νεροποντή, θα το παρέσυρε ο χειμάρρος. Έ'ε άλλου, ο Ότρυ ήθελε να βρίσκονται οι στυλοί μέσα στο σπίτι, κι' όπως τούλεγαν όλοι, η μυριαδιά τους θα ήταν άφωρητη. Ωστόσο αυτός επέμεινε στο σχέδιό του. Έγκατέστησε σωλήνες διαμέτρου 40 πόντων, για να φεύγουν τα νερά της βροχής, κι' έφτιαξε σταύλους τελείως άόμους. Καί, μ' αυτή την επιτυχία του, έκαμε, για μιά ακόμη φορά, να σαστίση το Χόλλυγουντ.

ΠΕΡΣΥ ΚΝΑΟΥΒ

☉

Ντέτεκτιβ τραγουδιστής

Ο Μπίνγκ Κρόσμπυ θα έμφανισθ' προσεχώς σ' ένα μουσικό αστυνομικό έργο. Θα έναρκαώση σ' αυτό το ρόλο ενός ντέτεκτιβ, που εινε ταυτόχρονα και θαυμαστος τραγουδιστής και καταρθώνει, χωρίς στη φωνή του, ν' ανακαλύψη τους δράστες ενός ανατριχιαστικού και μυστηριώδους εγκλήματος. Συγγραφέας του σεναρίου, συνθέτης της μουσικής και παραγωγός της ταινίας εινε ο ίδιος ο ήθοποιος. Έτσι, θα θαυμάσουμε το τριπλό ταλέντο του.

ΤΡΑΙΝΑ ΠΑΝΩ σέ λαστιχένιους τροχούς

Άσφάλεια, άνεση και εξαφάνιση των θορύβων

Το μεγάλο μειονέκτημα των συνηθισμένων τρένων είναι ότι κάνουν έναν έκκωφαντικό θόρυβο, που παρενοχλεί και εκνευρίζει τους επιβάτες. Και αυτό είναι αναπόφευκτο. Γιατί δυο σκληρά σώματα, οι σιδηρένιοι τροχοί και οι σιδηρένιες γραμμές έρχονται σε μία συνεχή και βίαιη επαφή. Στο θόρυβο αυτό προστίθεται και ένας δεύτερος, που δεν είναι λιγότερο σημαντικός. Προκύπτει για το θόρυβο που κάνουν τα σιδηρένια άκρα των βαγονιών, χτυπώντας το ένα πάνω στο άλλο.

Αλλά δεν είναι δυνατόν λοιπόν, να κατασκευασθούν αθόρυβα τρένα; Η σκέψη αυτή απασχόλησε από καιρό τους Γάλλους τεχνικούς, που καθάρως έπειτα από πολλές προσπάθειες, να επινοήσουν έναν τρόπο περιορισμού αν όχι έκμηδυνισμού του θορύβου που κάνει ένα τρένο, κυλώντας πάνω στις γραμμές.

Ο τρόπος αυτός συνίσταται στην αντικατάσταση των σιδηρένιων τροχών με λαστιχένιους.

Το πρώτο τρένο με τροχούς Μισελέν — όπως απέκλήθησαν οι λαστιχένιοι τροχοί — έκαμε μερικά δοκιμαστικά ταξίδια το 1931 μεταξύ Παρισιών και Ντωβίλ.

Αλλά τα αποτελέσματα δεν ήταν πολύ ικανοποιητικά για πολλούς λόγους.

α) Το καουτσούκ προβάλλει μιάν αντίσταση κατά την έλξη, που είναι δύο και μάλιστα τρείς φορές ανώτερη από εκείνη που προβάλλει ο χάλυβς. Το αποτέλεσμα είναι ότι ένα τρένο που κυλάει πάνω σε λαστιχένιους τροχούς μόλις μπορεί ν' αναπτύξει μιά ταχύτητα 80 περίπου χιλιομέτρων την ώρα σε όμαλο δρόμο, που να μην είναι, δηλαδή, ούτε ανηφορικός, ούτε κατηφορικός, ούτε τέλος, να έχει πολλές και απότομες στροφές.

β) Άπεδείχθη ότι ο λαστιχένιος τροχός δεν μπορεί να «πίσση» πάνω στις γραμμές και ότι είναι ανάγκη να εφαρμόσθι σ' αυτόν μιά σιδηρένια προεσοχή που να στηρίζεται στην έσωτερική όψη της σιδηρένιας τροχιάς. Χωρίς αυτό το μεταλλικό στηρίγμα, η λειτουργία ενός τρένου με λαστιχένιους τροχούς αποκλειστικά καθίσταται προβληματική.

Στην προσθήκη αυτής της μεταλλικής προεσοχής όφειλεται το γεγονός ότι οι θορύβοι δεν εξαφανίζονται τελείως σ' ένα τρένο με λαστιχένιους τροχούς. Περιορίζεται όμως αισθητά. Οι γινόμενες παρατηρήσεις απέδειξαν ότι ο περιορισμός των θόρων τά 75-80% των αρχικών θορύβων.

Επί τη βάση αυτών των πορισμάτων, κατασκευάσθησαν σήμερα οι νέοι τροχοί «Μισελέν», που αποτελούν ένα ισχυρό περίβλημα από καουτσούκ του μεταλλικού τροχού και δεν έχουν κανένα από τα μειονεκτήματα εκείνων που χρησιμοποιήθηκαν κατά το παρελθόν.

Οι νέοι λαστιχένιοι τροχοί, επιτρέπουν στο τρένο να αναπτύξει ταχύτητα 120 χιλιομέτρων την ώρα, πιστεύεται δε ότι θα καταστή δυνατόν πολύ σύντομα να υπερβή αυτή τη ταχύτητα στα 140 χιλιομέτρα. Έτσι, τα τρένα με λαστιχένιους

τροχούς θα είναι δυνατόν να συναγωνισθούν τα καλλίτερα από τα συνηθισμένα τρένα.

Οι νέοι τροχοί, εξασθενίζουν δλους γενικά τους θορύβους που δημιουργούνται κατά την πορεία ενός τρένου. Επί πλέον αυξάνουν κατά πολύ την άνεση των επιβατών, και αποκλείουν τελείως τα απότομα τραντάγματα, που είναι τόσο συνήθη στα τρένα με σιδηρένιους τροχούς.

Οι τροχοί «Μισελέν», αποτελούνται από ένα παχύτατο στρώμα καουτσούκ, που κλείνει στο έσωτερικό του έναν αεροθάλαμο, όπως και ένας συνηθισμένος τροχός αυτοκινήτου.

Αλλά τί θα συμβεί σε περίπτωση που θα ξεφουσκώσει το λαστιχό; Ο κίνδυνος αυτός δεν είναι δυνατόν, βέβαια ν' αποκλεισθί. Αλλά το πράγμα δεν είναι τόσο σημαντικό όπως σ' ένα αυτοκίνητο. Γιατί στο αυτοκίνητο κάθε τροχός είναι αυτόνομος. Ούτε μπορεί, εξ' άλλου, ν' αντικατασταθί από τους άλλους. Έτσι, το αυτοκίνητο σταματάει αν συμβή να ξεφουσκώσει ή να διαρραγί το λαστιχό ενός από τους τροχούς. Στο τρένο που τρέχει με τροχούς «Μισελέν», δεν συμβαίνει, όμως, το ίδιο. Γιατί σ' αυτό καθένας τροχός δεν είναι αυτόνομος και ανεξάρτητος, αλλά αποτελεί μέρος του συνόλου και, συνεπώς, η τυχόν βλάβη του δεν καθιστά απαραίτητη την άμεση αντικατάστασή του. Το τρένο συνεχίζει την πορεία του, σαν να μη συνέβη τίποτε, εκτός αν η βλάβη είναι ταυτόχρονη σε πολλούς τροχούς. Η περίπτωση όμως αυτή θεωρείται άπιβανη.

Η διεύθυνση των γαλλικών σιδηροδρόμων πρόκειται να θέσει σε λειτουργία προσεχώς τρένα με λαστιχένιους τροχούς σε τρείς μεγάλες γραμμές.

Τα τρένα αυτά θα έχουν το πρόσθετο πλεονέκτημα ότι θα είναι δυνατόν να σταματήσουν επί τόπου σχεδόν σε περίπτωση κινδύνου, χωρίς να υπάρχει φόβος έκτροχιασμού. Γιατί, όπως είπαμε, το καουτσούκ παρουσιάζει μεγαλύτερη αντίσταση από τον χάλυβα. Εκτός απ' αυτό, όμως, το τράνταγμα από το απότομο σταμάτημα θα είναι πολύ μικρό και σχεδόν ανεπαίσθητο, γιατί οι λαστιχένιοι τροχοί θα περιορίσουν κατά πολύ την βιαιότητα του.

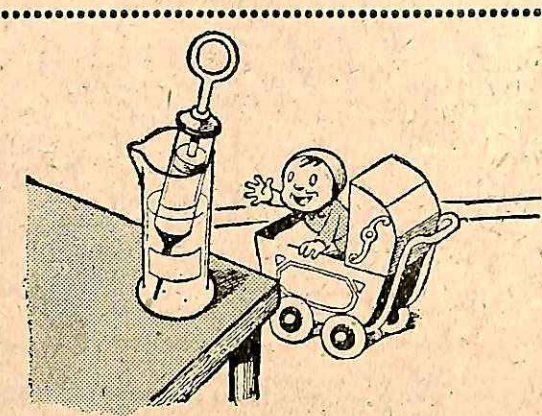
Η πρώτη εφευρέσις του «Εδίσσον

Όλος ο κόσμος έχει ακούσει για τον Θωμά «Εδίσσον», που εφεύρε, μεταξύ άλλων, την ηλεκτρική λαμπά και που τελειοποίησε επίσης το τηλέφωνο και το γραμμόφωνο. Αλλά ξέρετε ότι η πρώτη εφεύρεσις του «Εδίσσον» ήταν... ένα μηχανήμα για να σκοτώνει, με ηλεκτροπληξία τις κατσαρίδες!

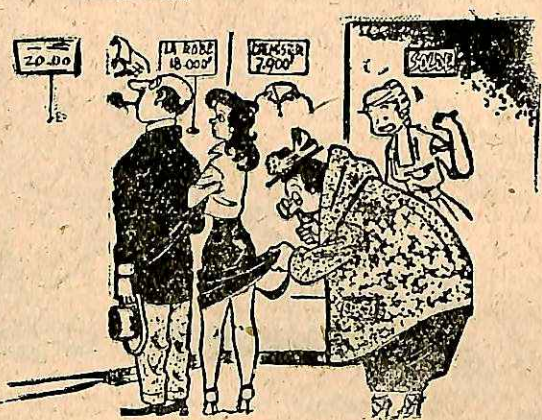
Το γραφείο όπου εργαζόταν ο εφευρέτης ήταν, γεμάτο από τους ανεπιθύμητους αυτούς επισκέπτες. Ο «Εδίσσον» λοιπόν κόλλησε δυο λεπτά ελάσματα από κασίτερο σ' έναν τοίχο, που καθένα απ' αυτά συνδεόταν με ένα από τους πόλους μιάς ηλεκτρικής πρίζας. Όταν μιά κατσαρίδα διέσχιζε την «επικίνδυνη ζώνη», έρχοταν σ' επαφή με τα δυο εκείνα ελάσματα, που απέειχαν ελάχιστα μεταξύ τους, κι έπεφτε κεραυνόπληκτη.

Όταν τ' ταχυδρομείο πέφτει απ' τον ούρανό

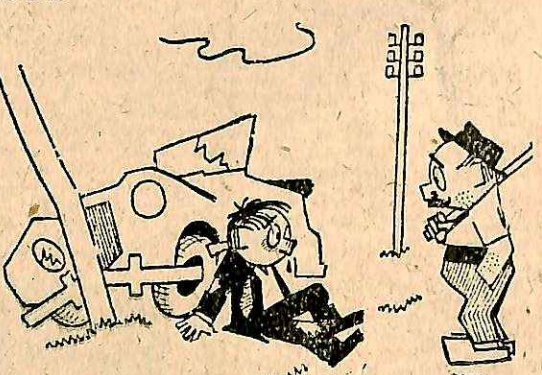
Έδώ και μερικούς μήνες, στο Βέλγιο γίνονται πειράματα διανομής ταχυδρομείου με αλεξίπτωτα. Ένα αεροπλάνο φεύγει από τις Βρυξέλλες και αφήνει απλώς να πέσουν τα δέματα του ταχυδρομείου κοντά στις μεγάλες πόλεις, στο μέρος που περιμένει το καμión του ταχυδρομείου. Έτσι κερδίζεται άοκνός χρόνος.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΤΗΣ ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΕΩΣ — Μπαμπά!...

— Κάνετε λάθος, κυρία, δεν είναι αυτό το μα- νεκέν...

— Σας τελείωσε η βενζίνη;

— Δερποινίς, έπρεπε να είχατε έρθει πρό ε- κοσι λεπτών.
— Δεν τ'ο περίμενα πώς θα είχαμε τόσο δου- λειά!...

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΟΥΣΤΑΒ ΛΕΡΟΥΣ

δογγάω από τον πόνο, κι' η δίψα με βασάνιζε.

Το μεταλλίνο δάσος

Ένοιωσα ένα αίσθημα ανεί- πωτης εϋτυχίας, όταν διέκρινα σχεδόν άσπικο, ανάμεσα στα κομμάτια της βάρκας, το θα- ρελακι από μπαμπού, που είχε το δυναμωτικό εκείνο πιστό.

Με πολύν κόπο, κι' ύστερα από πολυώρα προσπάθεια, κα- τάρθωσα ακόμα να συμβώ ως εκεί και να το ξεβουλώσω.

Ήπια με πραγματική ηδονή μερικές γουλιές, και, σχεδόν ά- μέσως, ένοιωσα την επίδρασι του δυνατού εκείνου ελιξηρίου.

Ένοιωσα τόν έαυτό μου καλλίτερα, και, μ' όλο που οι πληγές μου με πονούσαν πολύ, μπόρεσα να σηκωθώ και να τραβήξω κατά μέρος τα συν- τρίμια της βάρκας μου, με την αμυδρή έλπίδα να την έ- πισκεύαω ίσως αργότερα.

Κρατιόμουν, με κόπο στα πόδια μου κι' ο ήλιος, που έ- κεινη την ώρα ήταν πολύ φλο- γερός, άρχισε να μ' ένοχλή.

Τότε μόνο σκέπτηκα να έ- ξετάσω την όχθη, όπου με εί- χε ρίξει ή θύελλα.

Αντίκρι, μου, σε μικρή ά- πόστασι από τη θάλασσα, ά- πλωτόταν το μεταλλικό δάσος, με τις αλλόκοτες αντανάκλα- σεις ανθρακίτου, που, την προ- ηγουμένη νύχτα το είχα ιδί στεφανωμένο από ηλεκτρικές λάμψεις.

Πολύ μακριά, πίσω από το δάσος, ο κώνος ενός ήφαι- στείου ήταν μισοσκεπασμένος από καπνό.

Προς τα δεξιά μου, το Κα- ταράμενο Βουνό ώρθανε την τε- ράστια λευκή μάσα του, που ή στρογγυλή κορυφή της χανότα- νε στη συννεφιά.

Σαν ένας φριχτός εφιάλτης, οι σκηνές της περασμένης νύ- χτας ξανάβησαν στη μνήμη μου.

Ανατρίχιασα από τρόμο. Πιστεύω πως θάνοιωθα τόν έαυτό μου πιο άσφαλή κάτω ά- πό τα νύχια ενός λιονταριού, παρά πλάι σ' αυτό το φριχτό Βουνό.

Ήξερα πως έφτανε ένα κα- πρίτσιο του Τερατος, που ήτα- νε κρυμμένο μέσα σ' εκείνο το δουνό, για να καταποθώ, σαν κανένα από τα μικροσκοπικά εκείνα ψαράκια, που καταπίνει ή φάλαινα.

Αναρωτιόμουν πώς ζούσα ακόμα.

Η ίδια φλογερή επιθυμία της φυγής με κυριεύει και πά- λι, και σκεπτόμουν πώς χω- στούσα τη ζωή μου μόνο στη νάρκη, που έπεφτε, όταν χώ- νευε, ο μυστηριώδης εκείνος Λεδιάθαν.

Γιατί μόνο με το Λεδιάθαν, τ'ο μυθικό γιγάντιο ζωό του Ταλμούδ, μπορούσα να παρο- μοιάσω το καταράμενο αυτό Σαρκοβάρο Βουνό!

Να φύγω...

Αλλά αυτό μου ήταν αδύ- νατό!

Έρριξα ένα βλέμμα στα κα- ταπληγμένα μου πόδια και τα

συντρίμια της βάρκας μου. Δεν μπορούσα να ξαναρχί- σω το ταξίδι μου, αν δεν για- τρευόμουν πρώτα, κι' αν δεν ξαναφτιανα τη βάρκα.

Ήμουν θυσιζόμενος σ' αυ- τές τις θλιβερές σκέψεις, όταν μου ήρθε ή ιδέα πως το δυνα- μωτικό του βαρελιού θάταν ί- σως ένα περίφημο φάρμακο για τις πληγές μου.

Η θαλασμική ευωδία του μ' ένεδάρρυνε να το χρησιμ- ποιήσω και, πραγματικά, έ- νοιωσα άμέσως το θαυματουργό του αποτέλεσμα. Ο φοβε- ρός πόνος των πληγών σταμά- τησε και, μ' όλο που εκούσσι- να ακόμα λίγο, ένοιωθα πιά γερά τα πόδια μου.

Χρησιμοποίησα τις υπόλοι- πες άρες αυτής της ημέρας, αναπαυόμενος και συγκεντρώ- νοντας όσες προμήθειες μου εί- χαν απομείνει.

Αφοσιωμένος σ' αυτή τη δουλειά, διέκρινα, μισοκωμένη μέσα στην άμμο, την θάπην μάρκα, που θα μου είχε βγί την ώρα του ναυαγίου. Αυτή ή ανάκαλυσή μου προέξηνσε με- γάλη χαρά.

Την τοποθέτησα σε μιά τρύ- πα του δρόχου, μαζί μ' ό,τι είχα περισώσει, άναψα φωτιά με το φακό, κι' έψησα μιά θα- λασσινή χελώνα, με φειδίσιό λαίμω, που την είπασα στην άμμο.

★
Δεν θα σας πώ για την κα- θμερινή, καταγίδα, που ξε- σπασε άμέσως μόλις βασίλε- ψε ο ήλιος. Προφυλάχτηκα άπ' αυτή όσο μπορούσα καλλίτερα.

Η κούρασι και, πιθανόν, ή επίδρασι του δυναμωτικού μ' έρριξε σ' ένα βαθύ ύπνο.

Όταν ξύπνησα, βρέθηκα σχεδόν ξεκουραστος, και ήμου- να σχεδόν έτοιμος ν' αρχίσω δουλειά.

Η ιδέα ότι ο Λεδιάθαν θά- μενε σ' αυτή τη νάρκη, που τούφερνε ή χάνευσι, για άρκε- τες μέρες, μούδωσε μεγάλο κουράγιο.

Στην αρχή, τα υπολείμματα της φωτιάς, όπου ήσαν σκορ- πισμένα τα κομμάτια από το καύκαλο της χελώνας, μ' έκα-

σαν να σκεφτώ ότι, με μερικά λείπια άπ' αυτά, μαλακωμένα στις φλόγες θα μπορούσα να επιδιωρθώσω εύκολα τη βάρκα μου.

Αλλά το κόκκαλο γινόταν σαν κέρατο, όταν έμπαινε στη φωτιά, και χρειαζότανε βραστό νερό για να μαλακώσει, προτού δουλευθί. Αλλά δεν είχα τί- ποτα, που να τ'ο χρησιμοποιή- σω για δοχείο, για να βράσω τα καύκαλα.

Ήμουν απογοητευμένος. Πήρα τη λύγη μου και διευ- θύνθηκα προς το αποκρυσταλ- λωμένο δάσος. Από την άλλη πλευρά διέκρινα τόν κρατήρα τ'ο ήφαιστείου, στεφανωμένο με σύννεφα καπνού.

Η γειτνίασι τ'ο ήφαιστείου μούδινε την έλπίδα — άρκετα άμυδρή άλλωστε — ότι θαδρι- σκα μιά θερμότητα.

Προχωρούσα στη γυμνή πε- ριοχή, που άπλωνόταν ανάμεσα στο δουνό και στο δάσος.

Διέκρινα τότε — δεν θα μπορούσα ν' άπαριθμήσω τις έκπληξεις μου κι' ήμουν μπου- χτισμένος από παράδοξα φαί- νομενα — ότι τα δέντρα δεν ήταν, όπως πίστευα, όρυκτά ά- πολιθώματα, αλλά κατάρτια μεταλλάνα όπου συναρμόζον- ταν, σε όρθη γωνία, άλλες σι- δερένιες βέργες, πιο μικρές.

Αυτές οι βέργες πάλι χω- ρίζονταν σε μεταλλινες μπαγ- κέτες, που κατέληγαν σε μύτες λεπτότατες, σαν σε ξέφτια.

Το σύνολο έμοιαζε με έλα- το, με αιχμηρή κορυφή.

Η βάση κάθε μεταλλίνου κα- τάρτιού, ο κορμός να πούμε, ήταν κολλημένη σε μιά πλα- τειά κρυστάλλινη πλάκα.

Είχα μπροστά μου ένα δά- σος όχι φυτικό, αλλά τεχνητό, ένα δάσος από αλεξικέραυνα!

Ο Έγκυφάλος

Δεν παραξενεύομαι τώρα για τις ηλεκτρικές φλόγες, που είχα δ'ο να χορεύουν, κατά τη διάρκεια της καταιγίδας, πάνω άπ' αυτούς τους παραξενους κλώνους.

Αλλά τί γινόταν ή τεράστια ποσότης ηλεκτρισμού, που αιχ- μωλιζόταν από τ'ο αλεξικέ- ρα...

Μυρέις Υποτιριες

Η συνταγή

Η γυναίκα ενός μωλωνα δέχεται το φίλο της μέσα στο μύλο. Ξαφνικά, ακούγονται χτυπήματα στην πόρτα. Είναι ο άντρας της, ο Στέλιος.

— Κρύψου πίσω άπ' την πόρτα! λέει ή μωλωναύ στο φίλο της, τόν Άντώνη. Όταν την άνοιξω, θα σε σκεπάσω, κι' έτσι θα μπορέσης να φύγης χωρίς να σε αντίληφθί ο άντρας μου!

Ο Στέλιος μπαίνει στο μύλο νευριασμένος.

— Γιατί άργησες τόσο να μ' άνοιξης; ρωτάει τη γυ- ναίκα του.

— Γιατί δοκίμαζα μιά συνταγή που μούδωσε μιά γρηά για να ξεπαστρέψω τούς ποτικώτες τ'ο μύλου!

— Και ποιά είν' αυτή ή συνταγή;

— Βάλε το κεφάλι σου μέσα σ' αυτό το σακκί και λέγε τά έόρκια που θα σου λέω έγω...

Ο Στέλιος εκτελεί πιστά τις οδηγίες της γυναίκας του. Εκείνη μιλάει κάμποσην ώρα. Έπειτα, βλέποντας πως ο φίλος της ο Άντώνης στέκεται πάντα πίσω άπ' την πόρτα, τόν ρωτάει αιγανά:

— Γιατί δεν φεύγεις;

— Γιατί θέλω ν' άκούσω όλη τη συνταγή. Έχω κι' έγω ποτικία στο σπίτι μου!

Μονον με
ARIZONA

ραυνα κατά το διάστημα κάθε καταιγίδας — δηλαδή κάθε βροχού.

Δεν μπορούσα να βρω μιν έξήγησι.

Εξοκολουθούσα να προχωρώ κατά μήκος του «δάσους» κι έφτασα σε μια τεράστια πλατεία, στρωμένη με μεγάλες διαφανείς υαλινές πλάκες. Από κάτω άκουσα ένα μούγκρισμα τρεχούμενου νερού.

Γονάτισα και, μέσα από το παχύ υαλί, διέκρινα ένα χοντρό μεταλλικό δοκάρει. Πάνω ήταν κολλημένα πολυαριθμικά μικρότερα σύρματα, που βυθίζονταν στα νερά μιας λίμνης ή ενός υπογείου καναλιού.

Ακολουθώντας την καταθύνση του δοκαρίου, είδα ότι βυθίζονταν στη βάση του βουνού, όπου ξανότανε.

Δεν άμφεβαλα ότι, καθένα από τα πολυαριθμικά αυτά σύρματα έφτανε ως τη βάση ενός μεταλλινού δέντρου.

Έτσι, όλη η ηλεκτρική ενέργεια, που αιχμαλωτιζόταν από τις μυριάδες εκείνες τ' αλεξίκεραυνα, άπορροφούνταν κι έχρησιματοποιείτο από το «Αγνώστο» Όν, το γιγάντιο, που το νόημαζα Λεβιάθαν, γιατί δεν εύρισκα ένα άλλο όνομα, πιο χαρακτηριστικό, να του δώσω.

Ήμουν τόσο άπορροφούμενος από την ανακάλυψη, που είχα κάνει ώστε ξεπέρασα, χωρίς να το καταλάβω, την πλατεία τη σκεπασμένη με υαλινές πλάκες, και μπήκα στο μεταλλικό δάσος, που τα κλαδιά του τα δονούσε ακόμα και η παραμικρή αύρα, σαν αιολικές άρπες. — Σε τί διάβολο μπορεί να χρησιμεύει αυτό το ρεύμα; φώναξα δυνατά.

Και, μονολογώντας έτσι, έξακολουθούσα να βαδίζω με μεγάλη βήματα.

Χρειάστηκε να περπατήσω πολύ, γιατί, καθώς υπελόγιζα έπειτα, το δάσος, σ' αυτό το μέρος, είχε πλατύς μιας λεύγας περίπου, και μήκος τρείς φορές μεγαλύτερο.

Σταμάτησα σ' ένα μέρος πετρώδες και άποφιλώμενο, γιατί ένα ρυάκι μούφραζε το δρόμο μου.

Είχα διασχίσει το ηλεκτρικό δάσος κατά πλάτος, κι έβλεπα, σε μικρή απόσταση, τα πρώτα άντερείσματα του ήφαιστείου.

Η πλαγιά της λάβας ήτανε σκεπασμένη με πέτρες, στάχτες και σκουρίες.

Έτοιμαζόμουν να δραπετίσω το ρυάκι, όταν πρόσεξα ότι το νερό του έβγαζε ένα πυκνό άτμο.

Βούτηξα μέσα το χέρι μου: το νερό έκαίγε. Από μια παραδόξη τύχη, η υπόθεση που είχα κάνει βγήκε σωστή: Είχα μπροστά μου μιν από τις θερμότητές εκείνες, τις κοινότητες στα ήφαιστειογενή εδάφη, και μπορούσα να πω ότι η ανακάλυψη δεν μου στοίχισε μεγάλους κόπους.

Μπορούσα να διορθώσω την ταρταρούγινη βάρκα μου.

Ήμουν έτοιμος να γυρίσω πίσω, για να κουβαλήσω τα κομμάτια, όταν μου ήρθε η ιδέα να παρακολουθήσω το ρυάκι,

που κυλούσε προς τη βάση του βουνού.

Ενώ προχωρούσε, δεχότανε τα νερά μιας πηγής, χρωματός κιτρινού βρώμικου και διαπεραστικής όσμης. Ήταν ένα ρυακι όξος, φαινόμενο επίσης κοινό στα ήφαιστειογενή εδάφη.

Αλλά όπως ήταν οι κρυσταλλοποιημένες λαδές της όχθης έτσι σκαμμένες, μου έδωσε να καταλάβω πως αυτό δεν όφειλόταν στο όξύ της πηγής αυτής. Θα όφειλόταν μάλλον σε υδροφθορικό όξύ, το πιο διασφωτικό απ' όλα τα σώματα, αφού κατατρώγει ακόμα και τα μπουκάλια όπου το κλείνουν.

Καθώς άναγκατευόταν με το ρυάκι, η πηγή του μετέδιδε τις διαβρωτικές ιδιότητες και, όταν έφτασα στο μέρος όπου έγλυφε τη βάση του βουνού, διέκρινα ότι τα διαβρωτικά έκείνα νερά είχανε σκάψει, μέσα στη μάζα του βουνού, ένα ανοιγμά ύψους ενός μέτρου περίπου.

Το νερό έμπαινε μέσα σ' αυτή τη μικροσκοπική σπηλιά, απ' όπου ξανάβγαίνει, λίγα βήματα μακρύτερα, για να χαθεί μέσα σ' ένα βαλτο, απ' όπου έβγαίνει μια όσμη θειαφίου.

Σταμάτησα μπροστά στη μικρή σπηλιά κι εξέτασα την πέτρα, που, από μακριά, νόμιζα πως ήταν όρυκτος χαλολίας. Στο μέρος, όπου είχε διαβρωθεί απ' το όξύ, ήτανε παρόμοια με την πέτρα με τις πράσινες και ροδίνες άνταντακλάσεις. Απ' αυτή την ίδια πέτρα ήτανε φτιαγμένη και η μάσκα μου, που την είχα πάρει για όπάλιο.

Ακόμα ένα αίνιγμα, που χρειαζόταν να βρω τη λύση του. Αλλά, στην αρχή, δεν του έδωσα και τόση σημασία.

Με κυριεύει η περιέργεια να μπά μέσα στη μικρή σπηλιά, πράγμα που μου το επέτρεπαν μερικές πέτρες, που προεξείχαν από τα νερά του αλκαίου.

Για μια στιγμή, είχα ξεκάσει όλους μου τους φόβους. Μπήκα λοιπόν μέσα στη σπηλιά, σκυδώντας, και προχώρησα μερικά βήματα, στην αρχή μέσα στο σκοτάδι, έπειτα μέσα σε μιν άδύνατη λάμψη, παρόμοια με το σελινόφως. Η σπηλιά δεν είχε βάθος μεγαλύτερο από δέκα βήματα και τελείωνε σ' ένα στρουγγυλό άνοιγμα, απ' όπου έμπαινε το φως του φεγγαριού.

Πλησίασα και κύτταξα, όπως κυττάζει κανείς μέσα από ένα θαμπό τζάμι. Στην αρχή, δεν είδα παρά ένα σωρό από συγκεχυμένα πράγματα: μια σειρά από κοιλιάδες κανονικές, από όρυγματα κι' από λοφίσκους.

Αλλά, ξαφνικά, το έσωτερικό φως ζωήρεψε.

Μπόρεσα να δω καθαρά!

Στις από τρελλές, στις από φανταστικές υποθέσεις μου, δεν θα μπορούσα ποτέ να φανταστώ ένα παρόμοιο πράγμα...

Η αλήθεια ήτανε πιο απίστευτη και πιο καταπληκτική από κάθε μύθο...

Θέλετε να σας το πω; Να λοιπόν:

Είδα μπροστά μου ένα γιγάντιο, ένα τεράστιο έγκέφαλο. Το βουνό εκείνο — ψηλό σαν το Λευκό Όρος — του χρησίμευε για κρανίο!

Διέκρινα καθαρά τους διάφορους λοβούς, μεγάλους σαν λόφους, και τους έλικες, που

μου φαίνονταν σαν βαθείες χαράδες...

Τα γιγαντιαία αυτά όργανα κολυμπούσαν μέσα σ' ένα φωσφορίζον ύγρο, που μου έκανε όρατά, κι' έβλεπα να χτυπάνε, να πάλλουν οι άρτηριές κι' οι φλέβες με τη δυνατή κίνηση ενός μοχλού μηχανής. Μου φάνηκε μάλιστα πως μια χλιαρή θαλπωρή έρχόταν ως έμένα, μέσα από το παχύ περιτείχισμα μιας διάφανης πέτρας!

Μια έπιστημονική θεωρία

Ποτέ κανένας άνθρωπος δεν δοκίμασε τέτοια κατάπληξη σαν τη δική μου.

Αναρωτιόμουν αν δεν ήμουν να παίγνιο μιας διαβολικής φαντασίας.

Η ύπαρξίς αυτή, η τόσο καταπληκτική, η τόσο έξω από τις φυσικές υποθέσεις, μ' άφηνε συντριμμένο από μια φρίκη που δεν μπορεί να περιγραφεί.

Και, χωρίς να το θέλω, έμεινα με τα μάτια κολλημένα σ' αυτό το παράθυρο που άνοιγότανε στο Άπειρο, χωρίς να έχω τη δύναμη να φύγω.

Ήμουν εξουθενωμένος, ύπνωσιμένος από το ίλιγγιόδες εκείνο θέαμα.

Αποσπάστηκε τέλος από τη σπηλιά και κατέφυγα στο μεταλλικό δάσος.

Το κεφάλι μου πήγαινε να σπάσει, οι άρτηριές μου χτυπούσαν δυνατά. Ένοιωθα την τρέλλα να με κυριεύει.

Αυτή η ζωντανή απόδειξη της θαυμαστής ποικιλίας των τύπων της ζωής μου προξενούσε τέτοια κατάπληξη, ώστε είχα χάσει τη δύναμη της λογικής.

Οι Άνθρωποι, που θα γυρνούσαν από το βάθος του βαρβάρου του Μάελαστρου, ο Δάντης, ύστερα από τα όνειρα, που τον οδηγούσαν κάθε βράδυ στην Κόλαση, θάταν κι' αυτοί στην ίδια κατάσταση μ' έμένα.

Συνήλθα, σιγά - σιγά, και διεκινδυνεύα να βρω μια έξηγησι.

Ασφαλώς, το ηλεκτρικό ρεύμα του δάσους, με κάποια άγνωστη μέθοδο, προμήθευε σ' αυτό τον καταπληκτικό όγκο των κυττάρων την νευρική ενέργεια, ενώ οι Αιματορόφοι, που κατεβρόχιζε το Τέρας, άνανέωναν την προμήθειά του του φωσφόρου, μόλις τελείωνε.

Έτσι έξηγησα την καταπληκτική δύναμη μιας τέτοιας έγκεφαλικής μάζας.

Και για τί δεν θάταν ικανή, στραμμένη σ' ένα μόνο σημείο, αυτή η τεράστια θέλησι;

Δεν παραγενομόμουν πιά αν οι Αιματορόφοι κεραυνοβολούνταν από μακριά, ή αν έσέρνονταν, παρά τη θέλησή τους, στη βαρβαρώδη καταδρόβα, μέσα από τα έγκατα των κρυστάλλινων πυργών τους.

Αυτός ο δονοεγκέφαλος θα πραγματοποιούσε, σ' ένα μέρος του Άρη, την ιδέα που έφανε δημιουργήσει για ένα Παντοδύναμο Θεό.

Σύμφωνα με τη θέλησή του,

ΠΕΡΜΑΝΑΝΙ

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ

ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Ίδου το μυστικό μας

Μ. Λαυρόπουλος

Άγ. Κωνσταντίνου 12, τηλ. 53-100

Σ.η.μ.: Αι προσκομίζονται το παρόν απόκομμα λαμβάνουν δωρεάν κάτι

θα εξαπέλυε τις καταιγίδες, ή θα τις καταστύγαινε, θάκανε να φυτρώσουν φυτά ή να γεννηθούν ζώα σύμφωνα με τις ή διανοητικές του, και δεν εύρισκα πιά υπερβολικές τις διαβεβαιώσεις του Αιματορόφου, που μου έλεγε πως το Τρομερό Όν έβλεπε τα πάντα, άκουγε τα πάντα — όταν ήθελε.

Ο πέτρινος θόλος, που του χρησίμευε για κρανίο, της ή διας φύσεως όπως κι' η μάσκα μου — θα του επέτρεπε να διακρίνει όλες τις άόρατες στο κοινό μάτι ακτινοβολίες, χωρίς να χρειάζεται γι' αυτό νάχη μάτια. Ο γιγαντιαίος όπτικός λοβός του θα συνέλαμβανε τις έντυπώσεις κατ' ευθείαν από το φως...».

Ο Ρομπέρ Βεϋράκ σταμάτησε έξαντλημένος, με τα μάτια άπλανη, σαν να βέλεπε μπροστά του τον Κολοσσίο Έγκέφαλο.

Οι φίλοι του, βαθεία συγκινημένοι κι' οι ίδιοι, περίμεναν με άγνοια τη συνέχεια της άφηγησέως του.

Διαβάξω — ξανάρχισε ο συνταγματάρχης — χίλιες δυό έρωτήσεις στα μάτια όλων σας. Αναρωτιόσαστε, ασφαλώς, πως έγω, ένας σοφός — και μάλιστα άπορώ να προσθέσω ένας Άρειανός σοφός — έξηγώ μια τέτοια άκατανόητη ύπαρξη, πως θα την συνδέσω με την άλυση των άλλων όντων! Δεν θα είχα το θράσος ν' άπαντήσω σε μια τέτοια έρώτησι, με μια πλήρη θεωρία, άλλ' ωστόσο νομίζω ότι μπορούμε να διακινδυνεύουμε μερικές υποθέσεις.

Υποθέτω, παραδείγματος χάριν, ότι οι Αιματορόφοι δεν είναι παρά ένα σκίτο, μια δοκιμή του Όντος που είδα. Κι' αυτοί, δεν είναι παρά σχεδόν έγκέφαλοι. Αν αφαιρέσουμε τις φτερούγες και τις άντένες, θα ήταν σχεδόν όμοιοι μ' έκείνο.

Θυμηθήτε αυτό που σας είπα, για την ενέργεια της θελήσεως, για τη δύναμη της ή ποθέλης σ' αυτά τα όντα, που δεν έχουν ούτε νύχια ούτε δόντια.

Υποθέσετε ότι, σε χιλιάδες αιώνες, αυτές οι ιδιότητες διπλασιάζονται, έκτονταπλασιάζονται.

Αλλά αυτό θα μου παρατηρήσετε δεν έξηγει το κολοσσίο μέγεθος εκείνου του έγκεφάλου.

Θα σας άπαντήσω ότι πιστεύω πως σχηματίστηκε όχι από ένα μοναχά αλλά από πολλά έκατομμύρια έγκεφάλους, έπιπρόσθετους, που έγιναν ένας μόνον, ύστερα από μιν άγνωστη εξέλιξι.

Αυτό δεν είναι, αν το σκεφθώ κανείς, τόσο άπίστευτο, όσο φαίνεται έκ πρώτης όψεως.

Ας υποθέσουμε ότι ο άνθρωπος άπαλλάσσεται, χωρίς στην έπιστήμη και στο χρόνο, από τα ζωώδη του όργανα, κι' ότι άπομένει μόνο με την πνευματική του ύλη, τον έγκέφαλο.

Έχει άπαλλαγή από τα όργανα της πέψης και της μετακινήσεως, και τρέφεται με μια σταγόνα συμπυκνωμένης τροφής. Έτσι η θέλησι του κέρδισε από την ελάττωσι του βάρους.

Ας υποθέσουμε αυτό. Προσέξτε, άλλωστε, ότι, από τώρα κιόλας, κάθε άνθρωπος παν έπιδίδεται σε μιν πνευματική έργασία, δεν έχει πιά την ίδια ανάγκη κινήσεως.

Ένας άνθρωπος, που δια-

βάζει, που γράφει, που άκούει, ή που μιλάει, είναι ακίνητος, και, σε μια όμοδα ανθρώπων, από τους όποιους ή έπιστήμη ή άφαιρέση τα έλαττώματα, κι' έπομένως τις άνομιότητες, θα καταλήξη, μαθηματικώς, να έχουν σχεδόν όλοι μιν σκέψη κοινή.

Από αυτό, ως που να υποθέσουμε ότι η ύλική έδρα αυτής της σκέψεως γίνεται έπίσης κοινή γι' όλους, ότι χίλιοι σκεπτόμενοι δεν έχουν πιά παρά έναν έγκέφαλο όλοι μαζί, ή άπόσπασσις δεν είναι και πολύ μεγάλη!

Αλλά αυτή η έξηγησι, στην όποια, άλλωστε, δεν θα έπιμείνω, θα με δδηγούσε πολύ μακριά.

Ξαναγυρίζω λοιπόν στις περιπέτειές μου.

Πέρασα το υπόλοιπο διάστημα αυτής της ήμέρας, της πιο άξιωμανομήνους απ' όλες, στην Ιστορία των Ανακαλύψεων της Έπιστήμης, άπορροφημένος από βίαιες στοχασμούς.

Προσπαθούσα να φαντασθώ την ύπαρξη αυτού του πολλοπλού Όντος, βυθισμένου μέσα στο όνειρο, που το ίδιο έφτανε για τον εαυτό του, άκολουθώντας τις έπιθυμίες του, να προσέχη τη ζωή του πλανήτη, που την διαμορφώνει σύμφωνα με τη θέλησή του, και, πιθανόν, να όνειροπολή και να πραγματοποιή συγχρόνως μιν καινούρια έξέδρησι από τον εαυτό του προς ένα άλλο σταθμό της αιώνας άνόδου προς ένα μέλλον καλύτερο και πιο ώραίο, και το παραμοιάζα με το Βούδα, που στοχάζεται, καθισμένος πάνω στο άνθος του λωτού.

Ο δρόμος της έπιστροφής

Δεν ήτανε πιά ο τρόμος αυτό που ένοιωθα τώρα, ήταν ένας άπέραντος θαυμασμός.

Ποιος θα μπορούσε να περιγράψει τις άπείκωστες ανακαλύψεις, τα υπεράνθρωπα άριστουργήματα που γίνονταν μέσα στη σκέψη του Άρειου Θεού, κάτω από τον πέτρινο θόλο του;

Δεν ήτανε πιά ο τρόμος αυτό που ένοιωθα τώρα, ήταν ένας άπέραντος θαυμασμός.

Ποιος θα μπορούσε να περιγράψει τις άπείκωστες ανακαλύψεις, τα υπεράνθρωπα άριστουργήματα που γίνονταν μέσα στη σκέψη του Άρειου Θεού, κάτω από τον πέτρινο θόλο του;

Αναρωτιόμουν αν είχε τραβήξει την προσοχή του η μηδαμινή μου ύπαρξι, και κατέληξα να πιστέψω ότι μ' είχε θεληματικά άγνοήσει, ότι με τη θέλησή του μου είχε έπιτρέψει ν' άποκαλύψω ένα μέρος από τα μυστικά της ύπαρξέως του.

Έπειτα, ο στοχασμός μου πήρε μιν άλλη κατεύθυνσι. Σκεφτήκα πως πιθανόν να είχε λησμονηθή μέσα στην όνειροπόλησί του, ότι η τεράστια θέλησι του ήταν άποκοιμισμένη, ότι οι αιώνες είχαν άμβλύνει την όξύτητα των αισθησών του, κι' ότι μια μέρα, ύστερα από αιώνες, θα γινόταν άτραφικό κάτω από το βουνό του, όπως ο έγκέφαλος ενός γέροντος, που ξαναμοραίνεται...

Και, πιθανόν, σε μια τέτοιου είδους άδυναμία να χρυστούσα τη ζωή μου...

Βυθισμένος σ' αυτή την όνειροπόλησι, δεν σκεπτόμουν πιά να διορθώσω τη βάρκα μου, δεν πρόσεχα πιά ότι οι άρες κυλούσαν.

Η νύχτα, που έπεφτε, λευκή από τις άστρατες, μου θύμιζε άπότομα τις ύλικές φροντίδες.

Ξαναγύρισα στην όχθη κι' έφαγα άνόρεχτα μιν χούφτα από κείνους τούς άναμωτικούς

σπόρους.

Ξαφνικά, τα πρώτα κατάρτια του μεταλλινού δάσους σκεπάστηκαν από ηλεκτρικές λάμψεις.

Τινάχτηκα στα πόδια μου, σά να με είχε σπρώξει κάποιος.

Μου ρχόταν η έπιθυμία να φωνάξω, όπως ο Άρχιμής:

— Εύρηκα!

Είδα, ξαφνικά, πως ύπρχε δυνατότης να έπικοινωνήσω με τη Γη, και, πιθανόν, να διαμείνω κάτω από τη θέλησι μου το άνεξιχνίαστο όν, τον Μεγάλον Έγκέφαλο!

Ξαπλώσω, μεθυσμένος από άλαζονεία, πλάι στα συντρίμια της βάρκας μου, αλλά δεν μπόρεσα να κοιμηθώ.

Όλη τη νύχτα, στο μυαλό μου γυρνούσε και ξαναγυρνούσε ή ιδέα, που μου είχε έρθει τόσο ξαφνικά. Μελέτούσα τις λεπτομέρειες, έβλυνα μιν — μιν όλες τις παρουσιαζόμενες δυσκολίες.

Όταν ή μέρα φάνηκε στον ούρανό, που ήταν ακόμη άναρτισμένος από την καταιγίδα, το σχέδιο μου ήταν έτοιμο και πίστευα άπόλυτα στην έπιτυχία του.

Τελείωσα γρήγορα την έπισκευή της βάρκας μου και την ξανάοριξα στη θάλασσα, την ίδια μέρα κιόλας, αφού βρήκα το ρεύμα που πήγαινε από τα νότια προς τα βόρεια.

Θα σας άπαλλάξω από κάθε άσχημη λεπτομέρεια της διαδρομής.

Το σχέδιο, που είχα καταστρώσει ολόκληρη νύχτα, μέσα σε μιν περτωδών διέγερσι, ήταν, άπλούστατα, να κόψω το ηλεκτρικό ρεύμα, που διοχετεύονταν στο Μεγάλο Έγκέφαλο, και που, ασφαλώς, ήταν άπαράιτητο για την ύπαρξί του.

Έτσι, θα ήταν πιά στη διάθεσί μου!

Την τεράστια ενέργεια, που αιχμαλωτιζάνε κάθε βράδυ τα μεταλλικά δέντρα, θα την χρησιμοποούσα έγω, για να κόψω σήματα στη Γη.

Μια που είχα τον τρόπο στη διάθεσί μου, ή έγκατάστασι θάταν ένα παιγνίδι για μένα, κυρίως αφού θα με βοηθούσαν — καθώς έπίστευα — οι

Αιματορόφοι.

Το ταξίδι μου του γυρισμού έγινε χωρίς κανένα άτύχημα, και άποβιάσθηκα στον κρυστάλλινον πυργό, όπου οι Αιματορόφοι δεν πίστευαν να με ξαναβούν.

Με ρώτησαν με τον τρόπο τους. Αλλά φυλαχτήκα να τους έμπιστευθώ την πρόθεσί μου, μόνο προετοιμάσας βιαστικά, κι' μου χρειαζόταν για μιν δεύτερη άποστολή.

Κατασκευάσα μιν βάρκα, πιο μεγάλη και πιο γερή, και, από την όπλοθηκη, πήρα τα ύλικά που μου χρειαζόνταν: μεταλλικά σύρματα, σωλήνες και άρκετες προμήθειες.

Δεν είχανε περάσει καλά — καλά όχτώ μέρες και ξεκίνησα ξανά.

Ο μόνος κίνδυνος που είχα να διατρέξω, ο πιο όμως τρομερός, ήταν μινός ο Μεγάλος Έγκέφαλος μάντευε την παρουσία μου.

Αλλά εύτυχώς, τίποτα τέτοιο δεν έγινε.

Σ' όλη αυτή την έκστρατεία, είχα μιν τύχη διαδολεμένη.

Όταν έφτασα άντίκρου στο μεταλλινόν δάσος, κατά το σύρροπο, κοιμήθηκα άναμεσα στους βράχους, κι' άρχισα τη δουλειά μου την άλλη μέρα το πρωί.

Είχα φτιάσει, χωρίς στα ύλικά που βρήκα στις ύπογειες άβυσσες, καμινά είκοσάρια κι' ά μινάρου, και την χρησιμοποούσα για να στήσω μιν ύπόνομο, κάτω από το γενικό σωλήνα του ρεύματος.

Σας εξομολογούμαι όμως ότι ή καρδιά μου χτυπούσε δυνατά, όταν έβαλα φωτιά στο φυτίλι, και υπελόγιζα — με τα δάχτυλά μου, γιατί δεν είχα χρονομετρο — τα λεπτά της ώρας που έπρεπε να περάσουν, προτού γίνη ή έκρηξι.

Τέλος, άντηχησε ή έκρηξι, και μου φάνηκε πως το βουνό κουνήθηκε πάνω στη βάση του και πως ή γη έτρεμε κάτω από τα πόδια μου.

Αλλά αυτό ήταν όλο! Παραξευνητά κι' έγω ο Ίδιος που δεν κεραυνοβολήθηκα έπί τόπου από την όργη του Μεγάλου Έγκέφαλου.

Όταν το σύννεφο της σκό-

νης και του καπνού διαλύθηκε, έτόλημσα να πλησιάσω.

Είχα πετύχει περίφημα. Ο κεντρικός σωλήνας — που ήτανε μεταλλινός — είχε σπάσει σε δυό σημεία και το άναστατωμένο κρυστάλλινον έπίστρωμα έβγαζε να ξεχύνεται το νερό του υπογείου καναλιού.

Μερικά δέντρα του δάσους είχανε σπάσει, κι' ήταν ή μόνη καταστροφή, που έκαμα παρά τη θέλησί μου. Αλλά θα μπορούσε εύκολα να διορθωθεί.

Τα εξέταξα όλα αυτά με βλέμμα θριαμβευτικό, όταν, ξαφνικά, το τοπίο σκεπάστηκε με μιν όμίχλη τόσο πηχτή, όσο τα πόδια πυκνός σκοτάδι.

Ήταν, υπέθεσα, μιν από τις τελευταίες εκδηλώσεις της δυνάμεως του Μεγάλου Έγκέφαλου, που χτυπημένος στα πόδια ζωϊκά του κέντρα, κρυβόταν από τους έχθρους του, και, πιθανόν, συμμαχούσαν για ν' άναμωτήσουν το μέγεθος του πλήγματος που είχε δεχτή.

Περίμενα με άνημπονησία να νυχτώσει, γιατί, ως τότε, μπορούσα να φοβόμαι τα πάντα.

Αλλά, τη νύχτα, ή παρακαταθήκη της ηλεκτρικής ενέργειας του τρομερού αντίπαλου μου θα είχε ξανταληθεί, και, όπως δεν ή' άναμωτόνταν πιά, δεν θαχα να φοβηθώ τίποτα πιά.

Μ' ένα στεναγμό άνακουφίσσεως είδα τις πρώτες λάμψεις της καταιγίδας ν' άστράφτουσε πάνω στις κορυφές των μεταλλινών δέντρων.

Είχα σωθί!

Δεν μπορούσα ακόμη να πιστέψω ότι ο κολοσσίος εκείνος όργανισμός θα υπέκυπτε ξαφνικά από έλλειψη ηλεκτρικού ρεύματος, αντί ν' άνθες ή μινες ολόκληρους. Τώρα ήταν πιά στη διάθεσί μου και έπρεπε να μιν άποκαλύψω τα μυστικά του.

Αυτές οι σκέψεις με γέμιζαν υπερόφανεια και σήκωσα το κεφάλι μου προς τη μεγαλύτερη κορυφή του βουνού.

Δεν είχα όμως πραγματοποιήσει παρά ένα μέρος — το πιο δύσκολο — απ' το σχέδιο μου.

Μου χρειαζόταν ή βοήθεια των Αιματορόφων για να το φέρω έντελώς εις πέρας.

Στην αρχή, δεν ήθελαν να πιστέψουν καθόλου το καταπληκτικό νέο που τους μετέδωσα.

Χρειάστηκε μεγάλες προσπάθειες για να πείσω μερικούς απ' αυτούς να με συνοδεύσουν ως το Θανατηφόρο Βουνό.

Αλλά, μόλις οι πρώτοι, που ήρθανε μαζί μου, έπίσθησαν πως τους έλεγα την αλήθεια, ο ούρανος έσκοτεινίσσε από τα στίφη τους, που έρχόντουσαν, πετώντας, από τους πιο μακρινούς κρυστάλλινους πυργούς.

Η έπικοινωνία με τη Γη

Διάλεξα μιν μεγάλη έρημη έκτασι, ένα είδος Άρειανής Σαχάρας, με άμμο χρώματος αίματος, κι' έγκατέστησα εκεί καμινά έκασοτή δοκάρια, που το καθένα τους ήταν έφωδισμένο μ' ένα τόξο ηλεκτρικό.

Τα μέταλλα της όπλοθηκης, κι' ένα είδος άνθρακίτου, που μπορούσε ν' άντικατάστησε το κάρβουνο, μου χρησίμευαν για πρώτη ύλη.

Ο κεντρικός άγωγός του μεταλλινού δάσους ένώθηκε μ' ένα νηπρό σύρμα, που συλλέ-

Ο ΕΡΡΟΛ ΦΛΥΝ ΚΥΝΗΓΟΣ

Μανιώδης φίλος του άγρονόμου κυνηγιού, ο περίφημος Έρρολ Φλυν έπιστρέφει πάντοτε θριαμβευτής απ' τα κυνήγια του. Στην άνωτέρω φωτογραφία έπιδεικνύει με ύπερηφάνεια τα τρόπαια του τελευταίου του κυνηγιού: δυό κάπρους κι' ένα άγριοκάτσικο.

τανε με τους λαμπτήρες, και, σε λίγο, είδα με μεγάλη μου χαρά τους σηματοδότες μου να λειτουργούν κάθε βράδυ με μισαν ακατική κανονικότητα.

Οι Αιματοφόροι με είχαν βοηθήσει με άφοβη και ήπια ένα θέαμα πρωτοφανές να βλέπω κανείς μία ντουζίνα από αυτούς να σηκώνουν στον αέρα με τις αντένες τους ένα τεράστιο σωλήνα και να τον τοποθετούν στην καθορισμένη θέση με καταπληκτική επιδεξιότητα.

Κι όμως, ήμουν ανήσυχος όταν σκεπτόμουν τι θα συνέβαινε τη μοιραία ημέρα της θυσίας των Αιματοφόρων.

Η φαινομενική αδράνεια του Μεγάλου Έγκεφαλου δεν με καθόσχεζε και τόσο.

Μία φορά, γλύστρησα στη μικρή σπηλιά, τη σκαμμένη από το υδροφορικό οξύ, και είδα τους γιγαντιαίους έλικες να φωτίζονται άκομμη, από το φωςφορο της ζωής, και διέπιστωσα ότι ο παλμός των αρτηριών δεν είχε εντελώς σταματήσει. Μόνο είχε γίνει πιο αδύνατος.

Φοβόμουν κανένα άπρόσμενο και φοβερό ξύπνημα του Λεβιάθαν.

Αποφάσισα να πάρω όλα μου τα μέτρα, για μία πιθανή αναστάσι της παντοδύναμης θελήσεως που παραξενεύομουν βλέποντάς την να υποκύπτει τόσο εύκολα.

Την προσδιορισμένη μέρα για το μνηαίο δλοκαύτωμα των Αιματοφόρων διάταξα όλους εκείνους, που ήταν προωρισμένοι για το θάνατο, να αποτραβηχτούν στην πιο βαθεία υπόγεια γαλαρία. Έπειτα κλείσαμε γερά τις πόρτες της.

Ηλπιζα ότι, σ' αυτό το μέρος, θάταν λιγώτερο ύποπτοι στην τρομακτική έλξη, που τους εξανάγκαζε να πετάξουν ως το Βουνό του Θανάτου.

Όταν ο ήλιος βασιλέψε, άκουσα μεγάλες κραυγές κι ένα θόρυβο φτερουγισμάτων.

Κυριαρχούμενοι από τη μοιραία υποβολή, έδοκίμαζαν να σπάσουν τις πόρτες, που τις είχα άμπαρώσει μονάχως μου.

Δεν το κατόρθωσαν όμως, κι ο θόρυβος σταμάτησε ύστερα από λίγο.

Οι Αιματοφόροι είχαν σωθῆ! Ο Μεγάλος Έγκεφαλος, μη έχοντας πια φωςφορο, όπως δεν είχε και ηλεκτρική ενέργεια, θάκανε πια όλη του τη θέληση κι όλη τη δύναμή του.

★ Ένας μήνας έπέρασε έτσι. Οι Αιματοφόροι μου έδειχναν βαθύ σεβασμό, κι ήταν πάντοτε έτοιμοι να υποτακούσουν και να μ' εξυπηρετήσουν.

Δεν μ' άφιναν ούτε να επιθυμώ κάτι: Εφρόντιζαν να προλαμβάνουν τις επιθυμίες μου.

Έκαναν όλες τις δουλειές, που τους ανέθετα, μου προμηθευαν φυτά και ζώα, τα πιο σπάνια του πλανήτη, και με μετέφεραν, πάνω στις άορατες φτερούγες τους, παντού όπου ήθελα.

Έτσι, πήγα μία μέρα στους παλμούς των ιλιγγιών, τους Άρειους της κοιλάδας, που τους ενεδάρουν και τους πήγα και διάφορα δώρα.

Ασφαλώς, θα με περνούσαν για κανένα αν θεϊκό!

Τους άφησα, αφού τους υποσχέθηκα ότι δεν θα τους εγκατέλειπα ποτέ, κι ότι, κι

από μακριά, θα τους προστάτευα πάντοτε.

Έζησα έτσι, για ένα διάστημα, την παραμυθένια κι άπιστευτη ζωή ενός μάγου, που τον εξυπηρετούν υπάκουα δαιμόνια.

Θα ήμουν τρισευτυχισμένος αν δεν επιθυμούσα να ξαναϊδω τη Γῆ, μία που είχα πια εκπληρώσει το σκοπό του ταξιδιού μου κι είχα ανακαλύψει την Κυριαρχούσα Δύναμη του Άρη, από την οποία θα κινδύνευε ο πολιτισμός μας.

Πόσες νύχτες δεν έπέρασα πάνω στην ταράτσα του πύργου, να κυττάω το μητρικό Άστρο, μία μικρή μακρινή φωτεινή κηλίδα, σαν χαμένη μέσα στη μυρμηκία των αστρικών κόσμων...

Αλλά δεν απελπιζόμουν, γιατί πίστευα πως κάποτε θα μπορούσα να ξαναγυρίσω!

Υστερα απ' όλα είχα πετύχει ως τότε, τίποτα δεν μου φαινότανε πια αδύνατο!

Οι σηματοδότες μου δούλευαν κανονικά κι ένα κλαδί, με τρία κουμπιά, μου επέτρεπε να ανάβω και να σβύνω τις τρεις σειρές ηλεκτρικών λαμπτήρων, που, για τους κατοίκους της Γῆς, θα ήταν η γραμμή κι η τελεία των σημάτων Μόρσε.

Στην αρχή, έκανα εγώ αυτή τη δουλειά, έπειτα όμως έμαθα μερικούς Αιματοφόρους να την κάνουν και το κατόρθωσαν περίφημα.

Σ' όλο αυτό το διάστημα, είχα συχνές διακοπές του ρεύματος. Ωφείλουντο σε μία αίσθητη μείωση της έντασεως των καταιγίδων, στην περιοχή του μεταλλίνου δάσους.

Απέδιδα αυτά τα άτυχημα σε αιτίες φυσικές. Πολύ

γρήγορα όμως κατάλαβα το λάθος μου.

Αλλά βιάζομαι να σάς διηγηθώ την τελική καταστροφή.

Μία μέρα, καθόμουνα στην ταράτσα ενός κρυστάλλινου πύργου και κυττάζα τη μακριά γραμμή των σημάτων που είχαν άρχισει να ανάβουν, γιατί έσουρούσαν.

Ο ούρανός ήταν βαρύς. Προμηνύονταν θυελλα, κι οι Αιματοφόροι είχαν, σχεδόν όλοι, αποτραβηχτεί στις «φωλιές» τους.

Ξαφνικά, ενώ τίποτε δεν το προμηνούσε, ανέθηκε από τα βάθη των κεντρικών άδυσσων, των πύργων μία στριγγιά κραυγή. Τα τέρατα αυτά εξέφραζαν την απελπισία τους.

Πολυάριθμοι Αιματοφόροι τινάχτηκαν πάνω φτερουγίζοντας κι άρχισαν να πετάνε προς το Νότο, βγάζοντας σπαραχτικές κραυγές. Νομίζα πως άκουσα ανάμεσα σ' αυτές και παρόμοια, ακόμα και άπειλες εναντίον μου!

Πήγαινα να χάσω το μυαλό μου, απ' αυτό το ξαφνικό γεγονός. Ομολογώ πως δεν καταλάβαινα τίποτα.

Δεν μπορούσα να πιστέψω πως όλα όσα είχα κάνει ήταν άνωφελα και πως ο Μεγάλος Έγκεφαλος είχε ξαναδράξει ξαφνικά τη χαμένη του δύναμη, ενώ εγώ πίστευα πως βρισκόταν στο στάδιο της αγωγίας! Σηκώθηκα άπάνω ζαλισμένος.

Κι άλλα σμήνη Αιματοφόρων, ξεκινώντας τώρα από τους πιο μακρινούς πύργους, πήγαιναν να ενωθούν με το πρώτο, κι ο ούρανός αντήχησε από τις διαπεραστικές κραυγές τους.

Τού κακού ζητούσα να βρω

μία ιδέα, μιάν εξήγηση, γι' αυτό το άλλοκοτο φαινόμενο!

Η συναίσθησι της άδυναμίας μου με γέμιζε απελπισία, αλλά και λύσσα συγχρόνως.

Εκείνη τη στιγμή, βρόντησε ο κεραυνός, και τα κύματα, χτυπημένα ξαφνικά απ' την καταιγίδα, σηκώθηκαν ως τις ταράτσες των πύργων.

Μέσα σ' αυτό το χάος της ανασταταμένης φύσεως, είδα μία δέσμη από άστρατες να σκορπίζεται πάνω από τους σηματοδότες μου.

Οι φωτεινές γραμμές, που σχηματίζαν οι ηλεκτρικές λάμπες, εξαφανίστηκαν, και κατάλαβα πως όλοι μου οι κόποι είχαν εκμηδενιστεί από την εκδικητική μανία του Μεγάλου Έγκεφαλου, που είχε εγυμνήσει α' τη νάρκη του, κι είχε γιατρευτεί — με κάποιον άγνωστο τρόπο — από την άδυναμία όπου τον είχε ρίξει, κόντοντάς του την τροφή...

Το τέλος του ταξιδιού

Δεν πρόφτασα να συνέλθω από την κατάπληξι.

Ήδη οι Αιματοφόροι, ρυμωμένοι, πιστεύοντας πως τους είχα προδώσει — ή, πιθανόν, υπακούοντας στην παντοδύναμη υποβολή του τρομερού αντιπάλου μου — πεταχτήκαν απ' τα βάθη του πύργου, και άρμησαν άπάνω μου, σαν τους γύπες πάνω σε πτώμα.

Σ' ένα δευτερόλεπτο, μ' είχαν κυκλώσει και μ' είχαν ξεκουδάνει με τις στριγγές διαμαρτυρίες τους.

Μ' έριξαν στο κρυστάλλινο πάτωμα και με χτυπούσαν με τις αντένες τους. Μερικοί μου σφίγγανε το λαιμό, σαν να θέλουν να με στραγγαλίσουν. Άλλοι μ' έσπιναν με το χέλιος της ταράτσας και πίστεψα πως θα με γκρέμιζαν στη θάλασσα.

Δαπληκτίζονταν γύρω μου, σαν πάνω από μία λεία, και με τραβούσαν από παντού. Ο μικρότερος κίνδυνος, που διέτρεχα, ήταν να με κομματιάσουν.

Τη στιγμή, που μου είχαν έπιτεθῆ, φορούσα άκόμα την όπάλινη κάσα. Ένας απ' αυτούς — την τράβηξε και την έβγαλε από το κεφάλι μου. Με τραβούσαν, με έσχιζαν, με γκάναν, και, χωρίς τη μάσκα, δεν έβλεπα πια τίποτα! Ήτανε τρομερό!

Πίστεψα, αυτή τη φορά, πως ο θάνατός μου ήταν βέβαιος, αλλά ίνα υποστή έναν τέτοιο σπασμό από την καταστροφή της έγκαταστάσεώς μου κι από το κεραυνόβλο ξύπνημα του Μεγάλου Έγκεφαλου, ώστε ήμουν άποφασισμένος για όλα, το ίδιο άποκαμμένος σαν Ένας καταδικασμένος σε θάνατο, που τον ξυπνάνε ξαφνικά και τον πάνε στη λαιμητόμο!

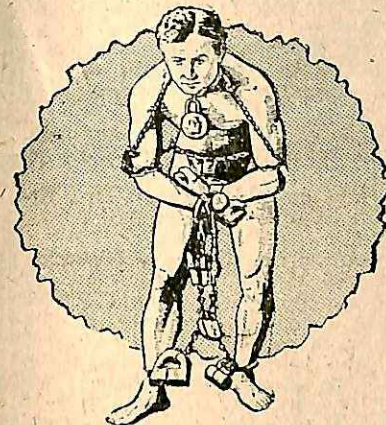
Ένωσα με φρίκη πως οι αντένες των Αιματοφόρων τυλίγονταν σαν σχοινιά γύρω από το κορμί μου κι άκουσα το χτύπημα των φτερών τους.

Μ' είχαν κυκλώσει και βυλίστηκαν στο τεράστιο βάραθρο που αποτελούσε το έσωτερικό του πύργου.

Είχα την ιλιγγιώδη αίσθησι μίας κατακόρυφης πτώσεως μέσα στο έρεβος.

Ενώσα τις αισθήσεις μου. Από κείνη τη στιγμή, δεν θυμάμαι πια τίποτα. Όταν συνήλθα κι άνοιξα τα μάτια μου, βρέθηκα εδώ μέσα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: Η συνέχισι

Ο ΑΔΕΣΜΕΥΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Τ' άπιστευτα κατορθώματα του Ούντινι

Μοναδικός άσφαλός στα χρονικά των άπιστευτων κατορθωμάτων, θα μείνει ο περίφημος Ούντινι. Ο άνθρωπος αυτός είχε την εύκαμνια του χελιού, την ελαστικότητα της γάτας και μία παράξενη ιδιοφυία που τον έκανε ικανό να μη λογαριάζη...

Επί 25 χρόνια προκαλούσε στον κόσμο κατάπληξι και θαυμασμό με τα κατορθώματά του. Έβγαζε τις χειροπέδες, χτυπώντας τις άλλως σ' ένα σημείο. Τον έκλειναν σε σφραγισμένα φέρετρα, σε σακκία από καραδόπανο, σε δοχεία γεμάτα γάλα, σε βαρέλια γεμάτα μύρα και σε κελλιά φυλακών. Και πάντοτε, μέσα σε λίγη ώρα κατόρθωνε να βγαίνει σώος και άκραιος!

Το πραγματικό του όνομα, ήταν Έριχ Βάις. Γεννήθηκε στο Άμπλετον της Πολιτείας Ούτσκονσιν και σε ηλικία 12 ετών έφυγε από το σπίτι του για να επιδοθῆ σε διάφορα χειρωνακτικά επαγγέλματα. Δούλεψε ως βοηθός σιδηρουργού και έπειτα ως βοηθός κλειδαρά. Οι κλειδωνιές είχαν παραξενίσει έπίδρασι στην ψυχή του και κυριολεκτικά τον μαγεύαν. Έπιδόθηκε με ζήλο στην τέχνη τους και κατόρθωσε να μάθη όλα τα μυστικά τους.

Υστερα μεταπήδησε στο επάγγελμα του θαματοποιού και σε ηλικία 15 ετών άρχισε να κάνει δημόσιες έπιδείξεις διαφόρων ταχυδακτυλογικών τεχνασμάτων. Έκτός από τα συνήθιμένα παιχνίδια με τα κουνέλια, τα μεταξωτά καπέλλα και τα χαρτιά, έκανε και μερικά «κόλπα» με σχοινιά και με... φέρετρα, από τα οποία έβγαине με εύκολια.

Μία μέρα, σε μία έμποροπανήγυρι άστυνόμος της περιοχής, για να τον άποκαλύψη ότι, όπως πίστευε, ήταν ένας άπατεών του είλε: — Δεν ξέρω πως λύνεται από τα σχοινιά. Μήπως όμως θα μπορούσε να λύσει και χειροπέδες; — Ο ά προσπαθίσω, άπάντησε άπλά ο Βάις.

Ο άστυνόμος του πέρασε τότε τις χειροπέδες και ο Βάις, πέρασε δεμένος πίσω από τη σκηνή. Σε έξι λεπτά ξαναγύρισε με λυμένες τις χειροπέδες!

Έπειτα απ' αυτό το κατόρθωμα, ο Βάις διάβασε τα άπομνημονεύματα του περιφημού Γάλλου θαματοποιού Ρομπέρ Ούντινι, ένθουσιάστηκε, πήρε μόνος του το ψευδώνυμο Χάρρυ Ούντινι κι άρχισε να κάνει άληθινά «θαύματα».

Η έφημερίς «Νταϊνλν Μίρρор» του

Λονδίνου, τον προκάλεσε αν μπορούσε να βγάλῃ τις ως πιδ δυσκολες θεωρούμενες χειροπέδες, που έινε ειδικός σιδηρουργός τις είχε δουλέψει επί πέντε χρόνια. Ο Ούντινι δέχτηκε και κατόφερε να τις βγάλῃ, μπροστά σε 4000 κατάπληκτους θεατάς.

Το να βγαίνῃ από δοχεία γεμάτα νερό, γάλα, ή μύρα, σφραγισμένα, ήταν συνηθισμένο πράγμα για τον Ούντινι. Μία φορά όμως έκανε κάτι, που παρά λίγο να καταλήξῃ σε συμφορά: Δέχτηκε να πέσῃ στο ποτάμι του Νητροϊτ, δεμένος με χειροπέδες και να τις λύσῃ κάτω από την έπιφάνεια. Την ώρισμένη μέρα, το ποτάμι είχε παγώσει. Ο Ούντινι όμως δεν έννοούσε να άναβάλῃ την έπίδειξι. Έβαλε άνθρωπους κι άνοιξαν μία τρύπα στον πάγο και βούτηξε με το κεφάλι. Ο κόσμος από τις όχθες, περίμενε με άγωνία την άνάδυσί του. Περνούν ένα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε λεπτά κι ο Ούντινι δεν φαίνεται. Ρίχνουν τότε ένα σκοινι κι ένας δύτες έταιμάζεται να βουτήξῃ για να τον άνασφῇ. Έκείνη άκριδώς τη στιγμή, το Ούντινι. Οκτώ λεπτά είχε μείνει στο νερό. Το να λύσῃ τις χειροπέδες ήταν εύκολο. Το ρεύμα όμως του ποταμού, τον είχε παρασύρει και δεν εύρισκε την τρύπα του πάγου. Ωστόσο δεν έχασε την ψυχραιμία του. Ήξερε ότι ανάμεσα στον πάγο και στο νερό, σχηματίζεται ένα λεπτό στρώμα άέρος. Άρχισε λοιπόν να κολυμπάει άνασκελα, άκομψώνοντας τη μύτη του στην κάτω έπιφάνεια του πάγου. Αυτό του επέτρεψε να εξασφαλίσῃ τον άπαιτούμενο για τα όκτώ λεπτά άέρα και να σωθῇ.

Ποιό ήταν το μυστικό όλων αυτών των άπιστευτων κατορθωμάτων; Κανείς δεν το έμαθε ποτέ. Μερικές όμως εξηγήσεις έωσε ο ίδιος ο Ούντινι:

— Δυό πράγματα μου χάρισαν τις καταπληκτικές αυτές ικανότητες μου: Το ένα εινε ή κατανίκησις του φόβου και το δεύτερο ή άσκησις. Από μικρό παιδί έκανα άσκήσεις που μου έδιναν την ικανότητα να έλέγχω χωριστά το κάθε νεύρο μου. Κρεμιόμουν από τα πόδια π. χ. και μάζεσα από το πάτωμα καρφίτσες με τα... βέλεφαρά μου. Άργότερα άπόκτησα τον έλεγχο των νεύρων του λάρυγγος και του στομάχου. Αυτό μου επέτρεψε να κατατινω όλόκληρες σιδηρόβεργες, κουδονιστρες και καρφίτσες και να τις βγάλω πάλι από το στόμα μου. Ο έλεγχος στα νεύρα των χεριών και των ποδιών μου επέτρεψε να τα... φουσκώνω την ώρα που με έδεναν με σχοινιά ή χειροπέδες και έπειτα να τα ξελασκάρω σε σημείο που τα σχοινιά ή οι χειροπέδες να πέφτουν μόνες τους. Τέλος, με την άσκησι μετέβαλα και τα δάχτυλα των ποδιών μου σε δεύτερο ζευγάρι... χεριών. Πολλές φορές με τα πόδια κάτω από το τραπέζι έδενα και έλυνα εκατοντάδες κόμβων. Κανείς βέβαια από τους καταπληκτικούς θεατάς μου δεν ήξερε πόσο κόποι είχαν προηγηθῇ για να επιτυγχάνω έτσι άπλά κάτι που τους φαινόταν άπίστευτο. Για να συνήθισω λ. χ. να μένω ώρα πολλή στο νερό, μέρες όλόκληρες συνήθιζα να μπαίνω στο μάνινο και να κρατώ την άναπνοή μου μέσα με τη μέρα όσο μπορούσα περισσότερο. Ποτέ δεν έκανα σχετική έπίδειξι αν προηγούμενος δεν είχα κατορθώσει να μένω στο μάνινο επί 4 λεπτά τουλάχιστο. Κατά τον ίδιο τρόπο συνήθισα το κορμί μου να άντέχῃ στο παγωμένο νερό... Άσκησις συνεχής, ψυχραιμία, άπόλυτος έλεγχος των νεύρων και του μυαλού, αυτά ήσαν τα όπλα μου.

Ο καπνός και το αλκοόλ ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ ΑΜΒΛΥΩΠΙΑ

Πώς θεραπεύεται

Βλάπτουν ή ώφελούν, το οινόπνευμα και ο καπνός; Όλοι συμφωνούν ότι, όταν γίνεται κατάχρησις, βλάπτουν, όχι όμως και όταν καταναλώνονται σε μικρές ποσότητες. Πρόσφατες έρευνες άπέδειξαν ότι ή νικιτινή βλάπτει τα αίμοφόρα άγγεία του σώματος.

Πειράματα που έγιναν στην Κλινική Μάγιο της Ν. Υόρκης, άπέδειξαν ότι με το κάπνισμα πέφτει ή θερμοκρασία του δέρματος στα άκρα, στα δάχτυλα των ποδιών και των χεριών, ότι επιταχύνονται οι παλμοί της καρδιάς. Το γεγονός αυτό, κατά τους ειδικούς, έπέρχεται γιατί ή νικιτινή προκαλεί συστολή των αίμοφόρων άγγείων και των μικρών αρτηριών. Τα όργανα άκριδώς αυτά τροφοδοτούν δλο το σώμα με αίμα και όταν συστέλλονται, ή καρδιά άναγκάζεται να δουλεύῃ ταχύτερα, ενώ ή ποσότης του αίματος που φθάνει στα άκρα εινε λιγώτερη και γι' αυτό ψύχονται.

Έκτός αυτού όμως, τόσο ή νικιτινή όσο και το οινόπνευμα, προσβάλλουν τα μάτια και προκαλούν άμβλυωπία. Εινε μία άρρώστεια, που ο άνθρωπος δεν βλέπει, αν και δεν έχῃ ούτε μυωπία, ούτε πρεσβυωπία ούτε άστιγματισμό. Ένας ειδικός λέει ότι ή άμβλυωπία εινε ή άρρώστεια, που ο γιατρός δεν βρίσκει τίποτε και ο πάσχων δεν βλέπει τίποτε.

Ο Άμερικανός δρ. Φράνκ Κάρολλ, δημοσίευσε σχετικές στην «Άμερικανική Έφημερίδα της Οφθαλμολογίας», ένα έξαιρετικώς ένδιαφέρον άρθρο.

Ο δρ. Κάρολλ διαπίστωσεν ότι ή άμβλυωπία όφειλεται στην τοξική έπίδρασι του καπνού, που προσβάλλει τα κακώς τρεφόμενα κύτταρα του όπτικού νεύρου. Το αλκοόλ εινε άλλου, ενώ συζάνει την άναγκη βιταμινών, ταυτοχρόνως με την μείωσι της όρέξεως αυζάνει και την έλλειψί τους κι' αυτό με τη σειρά του προκαλεί το άδυνατίσμα των όπτικών νεύρων.

Ο δρ. Κάρολλ έκανε πειράματα σε 25 πάσχοντες από άμβλυωπία και διαπίστωσε ότι ή βλάβη που προκαλεί στα όπτικά νεύρα ή νικιτινή και το αλκοόλ, μπορεί να θεραπευθῇ με συνθέτες βιταμίνες Β (βιταμίνη και νιασίνη). Οι 14 άπ' αυτούς άνέκτησαν πλήρως την όρασί τους και οι ύπόλοιποι κατά μεγάλο ποσοστό.

Ο δρ. Κάρολλ συνέχισε τη θεραπευτική της άμβλυωπίας με βιταμίνες Β και σε μερικές περιπτώσεις είχε έκπληκτικά άποτελέσματα. Ένας νέγρος λ. χ. πότης οινόπνεύματος, 32 ετών, που δεν έβλεπε καθόλου, άνέκτησε πλήρως την όρασί του. Ένας άλλος φοβερός πότης ούίσκου με τις βιταμίνες Β, άνέκτησε την όρασί του μέσα σε έπτά έβδομάδες. Τέλος, μία κυρία που κάπνιζε πολύ και έξ αίτίας αυτού είχε πάθει φοβερή άμβλυωπία, ύστερα από τη θεραπεία με βιταμίνες Β, έβλεπε καλύτερα από ανθρώπους, που δεν είχαν πάθει τα μάτια τους.

Κατά την έφαρμογή της θεραπευτικής του δ. δρ. Κάρολλ, διαπίστωσε επί πλέον ότι οι βιταμίνες μπορούν να άποτρέψουν σε πολλές περιπτώσεις και τη δημιουργία ή να σταματήσουν την εξέλιξι καταρράκτου.

Φυσικά το καλύτερο εινε να κόψῃ κανείς το αλκοόλ και το τσιγάρο. Όπωσδήποτε όμως αν συμβῇ εξ αίτίας τους να πάθῃ άμβλυωπία, ή έπιστήμη μπορεί σήμερα να τον θεραπεύσῃ με τις σύνθετες βιταμίνες Β.

Πώς δρουν τα πουλιά

Τα πουλιά θάπρεπε να ζεσταίνονται πολύ, άπ' την έντονη μυική δράσι που άπαιτεί ή πτήσις τους — και μάλιστα έφόσον δεν ιδρώνουν ποτέ, ώστε να δροσιστούν μ' αυτόν τον τρόπο. Κι όμως, έχουν ένα σύστημα που τα διατηρεί σε κανονική θερμοκρασία:

Μέσα σ' όλο το σώμα τους, άκόμη και στο έσωτερικό των οστών τους, υπάρχουν μακρόστενοι μεμβρανώδεις «σάκκοι», συνδεδεμένοι με τους πνευμονες. Με κάθε χτύπημα λοιπόν των φτερών του, το πουλι άδειάζει το ζεστό άέρα που περιέχουν αυτοί οι σάκοι, και τον άντικαθιστά με έξωτερικό, ψυχρό. Έπίσης ανανεώνεται εν μέρει ο άέρας των σάκκων με την άναπνοή του πουλιού. Έτσι, ή πλεονάζουσα θερμότης άπομακρύνεται συνεχώς άπ' το σώμα του, με ρυθμό που μπορεί να τον κανονίσῃ το ίδιο το πουλι.

Η ΩΡΑΙΑ ... ΚΑΙ ΤΑ ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ

Η όραία Κρίς Καμπό έχει παζάρε για τις εικονογραφημένες διαφημίσεις διαφόρων χημικών λιπασμάτων. Όλοι οι παραγωγοί προτιμούν τα λιπάσματα που ρεκλαμίζονται με τα θέληντρά της Κρίς! Έτσι ή Κρίς κάνει χρυσές δουλειές...

Ενας Φλογερός Έρωτας ΤΟΝ ΛΙΣΤ

Η περιπέτειά του με την Καρολίνα ντε Σαιν-Κρίκ

Ο Φράντς Λίστ έδινε σε ηλικία έννεα χρόνων κοντσέρτα στη Βιέννη. Και, προτού ακόμη συμπληρώσει τα δώδεκα χρόνια του, μια όπερά του παιζόταν από τη σκηνή της Βασιλικής Μουσικής Ακαδημίας στο Παρίσι.

Αλλά όλες αυτές οι επιτυχίες δεν τον είχαν κάνει πλούσιο. Η μητέρα του υπέφερε. Κι' ο νεαρός Φράντς ήταν αναγκασμένος να δίνει μαθήματα μουσικής, μ' όλη την απέχθεια που αισθανόταν γι' αυτό το είδος της εργασίας, για να συμπληρώνη τα εσοδά του.

Μιά μέρα το 1828 — ο Λίστ ήταν τότε μόλις δέκα έφτά χρονών — τον κάλεσαν στο σπίτι του κόμητος ντε Σαιν-Κρίκ, υπουργού του Έμποριου.

Η κόμησης ντε Σαιν-Κρίκ, τον δέχθηκε στο δωμάτιό της.

Κύριε Λίστ, του είπε, έχω ακούσει πολλά καλά για σας. Θα ήθελα, λοιπόν, να σας εμπιστευθώ τη μουσική μορφωσι της κόρης μου Καρολίνας.

Σταμάτησε, ξαφνικά. Πρέπει να σας πω, πρόσθεσε σε λίγο, ότι σας φανταζόμουν πιο... πιο μεγάλο... Αλλά σεις είσαστε ένα παιδί σχεδόν... Κι' η Καρολίνα μου είνε δεκαπέντε χρόνων... Θα πρέπει να της επιβληθήτε και να της εμπνεύσετε το σεβασμό.

Ο Λίστ της υπενθύμισε ότι είχαν ως τότε πολλούς μαθητάς και μάλιστα μεγαλύτερους απ' αυτόν στην ηλικία.

Η Καρολίνα, παρά τη νεαρή ηλικία της, ήταν ένα γοητευτικό πλάσμα. Είχεν αλαβάστρινο πρόσωπο, μεγάλα φωτεινά μάτια, έκυστική κατατομή και αρμονικό σώμα.

Ο Λίστ την κύτταξε σαν μαγεμένος, καθώς η νέα έκανε μια χαριτωμένη υπόκλησι μπροστά του για να τον χαιρετήσει.

Τα μαθήματα άρχισαν άμεσα.

Η μικρή Καρολίνα τον άκουγε σαν σε έκτασι. Κι' η καρδιά της χτυπούσε με όλη κάθε φορά που ο καθηγητής της έσκυβε προς το μέρος της για να της δείξει πως έπρεπε να χτυπήσει μια νότα ή άγγιζε τα χέρια της

με τα μακροστενα δάκτυλά του...

Μιά μέρα, τέλος, ο Λίστ ένοιωσε το κεφάλι της νέας να γέρνει πάνω στον ώμο του. Η Καρολίνα είχε λιποθυμήσει. Η λιποθυμία της αυτή ήταν η όμολογία της αγάπης της για το μουσικό.

Ο Λίστ έσκυψε τότε πάνω της και θέρμανε τα παγωμένα χέρια της μέσα στα δικά του. Η νέα άρχισε σιγά-σιγά να συνέχεται και σε λίγο άνοιξε τα μάτια της. Δυο δάκρυα, σαν μαργαρίτες, έλαμπαν στην άκρη τους.

— Συγχωρέστε με, ψιθύρισε με σδυμένη φωνή. Άλλα σας αγαπώ τόσο πολύ! — Όχι περισσότερο από ό,τι σας αγαπώ εγώ! απάντησε ο Λίστ. Είσαστε για μένα το πάλι!

— Άλλ' άμέσως σκυθώριασε.

— Γιατί με κάματε να σας μιλήσω; της είπε. Δεν έπρεπε...

— Η απόστασις που μας χωρίζει είνε πολύ μεγάλη.

— Η αγάπη μας θα την ξεφανίσει, απάντησε η νέα. Το μόνο που ήθελα ν' ακούσω από τα χείλη σας είνε πως μ' αγαπάτε και σεις...

— Όλα τα άλλα δεν έχουν σημασία.

— Έχετε δίκιο, είπεν ο Λίστ. Όλα τα άλλα δεν πρέπει να έχουν σημασία... Η διαρκεία τών μαθημάτων ήταν μιά ώρα. Αλλά από κείνη την ημέρα, οι δυο έρωτευμένοι έχασαν τελείως τη συνείσθησι του χρόνου.

— Άλλα, κάποτε, οι δυο έρωτευμένοι ξεχάστηκαν περισσότερο από ό,τι έπρεπε. Είχαν περάσει τα μεσάνυχτα και ο νεαρός καθηγητής δεν είχε φύγει ακόμη από το δωμάτιο της αγαπημένης του.

Αυτό τους κατέστρεψε. Λίγα λεπτά πριν από τη μιά, ο κόμης ντε Κρίκ γύρισε στο σπίτι του από μιά βουτηρινή συνεδρίασι της Βουλής και, βλέποντας φως στο δωμάτιο της κόρης του, άνοιξε την πόρτα.

Ο Λίστ κρατούσε με το άριστο χέρι του την Καρολίνα από τη μέση και με το δεξιό έπαιζε στο πιάνο.

— Κύριε Λίστ, είπεν ο υπουργός, βλέπω ότι η μουσική σας έκαμε να ξεχάσετε την ώρα...

Το ύφος του ντε Κρίκ ήταν τώρα παγερό.

— Κύριε Λίστ, συνέχισε, σας ευχαριστώ για τους κόπους και τις φροντίδες σας. Άλλα νομίζω πως η κόρη μου έχει προοδεύσει αρκετά και δεν έχει πιά ανάγκη από τα μαθήματά σας...

— Σας παρακαλώ, λοιπόν, να πάψετε να έρχεσθε στο σπίτι μου.

Γύρισε κατόπιν προς το μέρος της κόρης του. — Αγαπητή Καρολίνα, πρόσθεσε, έχω μια ευχαρίστηση είδησι για σένα. Υποσχέθηκα το χέρι σου στον κόμητα ντ' Αρτιγκώ... Οι γάμοι σας θα γίνουν τον ερχόμενο μήνα...

Η νέα έγινε κατακίτρινη, ενώ ο Λίστ έβγαине από το δωμάτιο, πατώντας στις μύτες τών ποδιών του.

Το όνειρό του είχε σωριαστή σ' ερείπια. Μέσα στην ψυχή του υπήρχε πιά μόνον η πίκρα, ο πόνος και η απογοήτευσις.

Από τότε δεν κατάφερε να ξεαναδη την Καρολίνα.

Δεκάξι χρόνια αργότερα. Ο Λίστ, που ήταν πιά διάσημος σ' όλη την Ευρώπη, βρισκόταν τότε στο Πάρι της νοτιοδυτικής Γαλλίας για να ξεκουραστή.

Ήταν το φθινόπωρο του 1844.

Μιά μέρα, του έφεραν μιά πρόσκλησι εκ μέρους της κομήςσης ντ' Αρτιγκώ.

Το όνομα αυτό φάνηκε όλοτελα άγνωστο στο Λίστ. Το άλλο πρωί, ωστόσο, πήγε στο σπίτι της κομήςσης.

Και ο μουσικός άναγνώρι τότε την Καρολίνα.

Ο Λίστ έσκυψε για να της φιλήση το χέρι. Άλλα, όταν σήκωσε το πρόσωπό του, είδε δυο δάκρυα που κυλούσαν από τα μάτια της.

— Κυρία κομήςσα... είπεν ο μουσικός.

— Άλλ' άμέσως έπειτα διώρθωσε:

Μικρή μου Καρολίνα, σε ξεναβλέπω! Ω, Θεέ μου. Άν ήξερες πόσον υπέφερα σ' αυτό το διάστημα!

— Κι' εγώ, απάντησε η Καρολίνα. Άλλα γιατί βιάστηκες να φύγης τόσο πολύ απ' το Παρίσι;

— Τι άλλο μπορούσα να κάνω, έπειτα από τα λόγια του πατέρα σου; απάντησε ο μουσικός. Ήμουν τρελλός από άπελπισία και πόνο...

— Άλλοίμονο! είπεν η Καρολίνα. Ένα βράδυ, έφυγα απ' το σπίτι μου και ήρθα στο δικό σου... Είχα πάρει την απόφασι να σ' ακολουθήσω όπουδηποτε...

— Άλλα μού είπαν πως είχες φύγει για τη Γερμανία... Έσκυψε τότε το κεφάλι μπροστά στη σκληρή μοίρα μου και παντρευτήκα τον κόμητα ντ' Αρτιγκώ...

Αυτή τη φορά, ήταν η σειρά του Λίστ να κλάψη.

— Καρολίνα, είπεν, σ' αγαπώ πάντοτε. Εκείνο που δεν έγινε πριν από δεκάξη χρόνια μπορεί να γίνη τώρα...

— Έλα να φύγουμε μαζί.

— Η νεαρή γυναίκα ανατρίχιασε.

— Άλλοίμονο, φίλε μου, απάντησε, δεν μπορεί να γίνη τίποτα πιά...

Είμαι μητέρα δυο παιδιών και η ζωή μου άνηκει σ' αυτά...

Ο Λίστ κατέβασε το κεφάλι. Για δεύτερη φορά το έρωτικό όνειρό του σωριαζόταν σ' ερείπια μέσα στην ψυχή του...

Όταν γύρισε στο ξενοδοχείο του, παράγγειλε να ετοιμάσουν άμεσα το άμάξι του. Κι' έπειτα από λίγη ώρα έφυγε απ' το Πάρι.

ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

Χιούμορ

— Έγώ θα παντρευτώ μόνον όταν βρώ μια κοπέλλα που ν' αγαπά τη ζωή...

— Πολύ σωστά! Έτσι, θάσαι βέβαιος ότι θα σ' αγαπά και σένα!

Ο πελάτης πηγαίνει στον οδοντίατρο και του λέει:

— Είμαι έξω φρενών, κύριε! Τα ψεύτικα δόντια που μου φτιάσατε, με κάνουν να πονώ φρικτά!

— Και γι' αυτό παραπονείσθε, φίλε μου, αντί να χαίρεσθε;

— Γιατί να χαίρωμαι, παρακαλώ;

— Γιατί είνε τόσο τέλεια τα ψεύτικα δόντια σας, μοιάζουν τόσο με τ' αληθινά, ώστε... σας κάνουν κι' αυτά να πονάτε!

Σ' ένα σαλόνι, μιά μεσόκοπη κυρία λέει με χαριεντισμό στον οικοδεσπότη:

— Περιέργω πράγμα, αγαπητέ μου κύριε! Η κυρία σας με κάνει 30 ετών κι' η κόρη σας 28. Ποιά απ' τις δυο λέτε ναχη δίκιο;

— Κι' οι δυο, κυρία μου.

— Πως αυτό;

— Άν δεν άπατώμαι, είσατε 58 ετών! Κόκκαλο ή κυρία...

— Νομίζω πως θα αναγκασθώ να διώξω τον καινούργιο μας πωλητή, λέει ο επί κεφαλής του τμήματος στον προϊστάμενο. Είνε γλωσσας. Του έκανα μερικούς υπαινιγμούς πως αν δεν σταματήσει τη γλώσσα του θα αναγκασθώ να τον παραπέμψω σε σας. Θύμωσε τόσο πολύ που μου είπε να σας πω να πάτε να κουρευθήτε!

— Χμ! απαντά ο προϊστάμενος. Δεν μου λές πως πάνε οι πωλήσεις του;

— Ω, πολύ καλά, παραδέχτηκε ο διευθυντής του τμήματος. Πρέπει να όμολογήσω ότι από την ημέρα που ήρθε οι πωλήσεις μας αυξήθηκαν κατά 20%.

— Έν τοιαύτη περιπτώσει, απαντά ο προϊστάμενος, μου φαίνεται πως θα πάω να κόψω τα μαλλιά μου γιατί είνε μακρυνά, δεν νομίζεις;

Η κυρία Τερψιθέα συναντά την κυρία Καλλιρόη, τη φίλη της, στο δρόμο. Άλλα η κυρία Καλλιρόη είνε περιλυπη.

— Τι έχεις καλέ κι' είσαι έτσι; τη ρωτά η κυρία Τερψιθέα.

— Άστα, κυρία Τερψιθέα μου, άστα! Ο γιατρός είπε πως ο άντρας μου έχει καρκίνο. Τον καυμένο τον αντρούλη μου!

— Α, μά γι' αυτό στενοχωρείσαι καυμένη; Μπα σε καλό σου! Και με τρομάξες! Κι' αν έχη καρκίνο τι μ' αυτό; Το πάλι είνε να έχη την υγεία του!

Στο δικαστήριο:

— Πρέπει κύριε Πρόεδρε να χωρίσω τη γυναίκα μου. Δεν είνε πιά ζωή αυτή που περνά μαζί της. Φαντασθήτε ότι επέμεινε να κρατήσουμε μιά κατσικούλα σπίτι μας, και να την κοιμίζουμε στην κρεβατοκάμαρά μας. Βρώμισε όλη η κάμαρα κι' ήταν αδύνατον να το υποφέρω περισσότερο.

Ο δικαστής κουνάει το κεφάλι του.

— Βέβαια αυτό είνε πολύ άσχημο, λέει στον έναγοντά. Μά δεν μπορούσες να άνοιξης το παράθυρο να αερίσθ το δωμάτιο;

— Τι έκανε λέει; Ν' άνοιξω το παράθυρο; Για να πετάξουν και να φύγουν όλα μου τα περισσότερα;

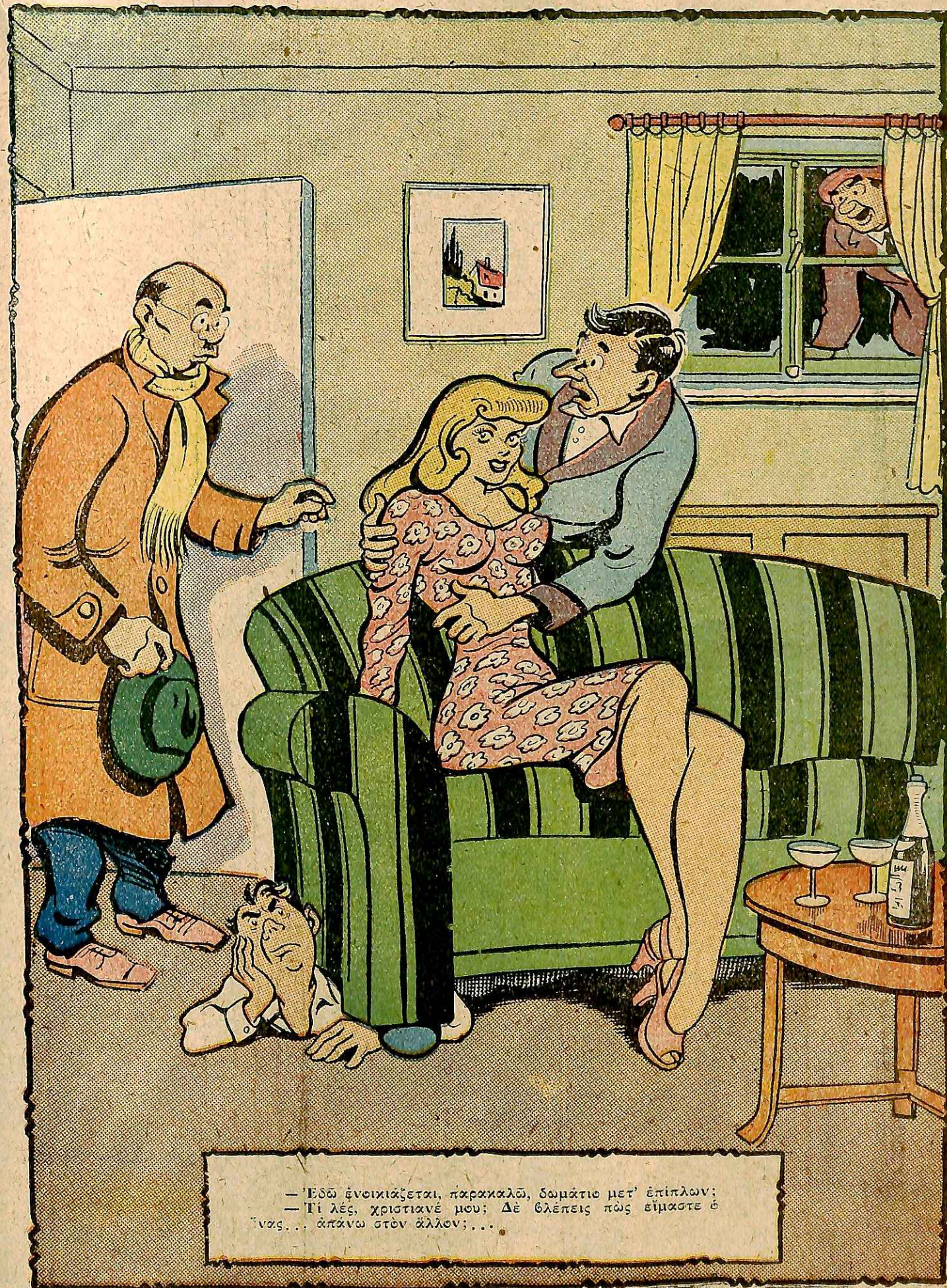
Τι ώραία που είσατε, δεσποινίς;

— Δυστυχώς δεν μπορώ να ειλώ κι' εγώ για σας το ίδιο.

— Κάντε τότε ότι έκανα κι' εγώ.

— Δηλαδή;

— Πίστετε ψέμματα.

— Έδώ ένοικιάζεται, παρακαλώ, δωμάτιο μετ' επίπλων; — Τι λές, χριστιανέ μου; Δε βλέπεις πως είμαστε ό τ'νας... άπάνω στον άλλον;...

Η ΕΚΔΙΚΗΘΙΣ ΤΟΥ ΤΣΙΤΤΑΝΟΥ

ΟΙ κάτοικοι του μικρού εκείνου χωριού της Βοσνίας, ήξεραν όλοι τον Τζόκο και την αρκούδα του, τον «Ίμπραήμ». Ήξεραν πώς καταγόταν απ' τη Σλαβονία, και δεν είχαν την περιέργεια να μάθουν τίποτ' άλλο γι' αυτόν. Ένας άνθρωπος που γυρίζει έτσι από τόπο σε τόπο, δεν έχει πουθενά φίλους, ούτε έχθρους...

Σήμερα ο Τζόκο κι' ο «Ίμπραήμ» έδιναν και πάλι μια υπαίθρια παράσταση στο χωριό. Η αρκούδα ήταν ένα ζώο πελώριο, με παχιά γούνα και χοντρό κεφάλι. Σηκωμένη στα πιανά της πόδια, ήταν μισό κεφάλι ψηλότερη απ' τον άφεντικό της. Αγκαλιασμένη σχεδόν μαζί του, χόρευε αδέξια. Μά το χοντρό μπαστούνι με τη σιδερένια άκρη που βαστούσε ο νέος, φανέρωνε ότι το ζώο εκείνο ήταν επικίνδυνο κι' ότι το κρατούσε φρόνιμο μόνον η πείρα του απ' τις ραβδιές πουχαν πέσει επανειλημμένως στη ράχη του για τιμωρία. Κανείς δεν μπορούσε ν'αταν βέβαιος ότι το αγκάλιασμα εκείνο δεν θα τελείωνε τραγικά...

— Πήδα, Ίμπραήμ! Χόπ, Ίμπραήμ! φώναζαν μ' ένθουσιασμό οι χωριάτες, φροντίζοντας ωστόσο να μὴν πλησιάζουν πολύ.

Τα σκυλιά είχαν ζαρώσει, με την ούρα κάτω απ' τα σκέλια, τρομαγμένα απ' τα μουγκρητά του θηρίου.

Τὴν ώρα κείνη, γύριζαν απ'τά γυμνάσια οι στρατιώτες που είχαν κατασκηνώσει προσωρινῶς στο χωριό. Ο λοχαγός Ρίτερ φόν Βαλχάουζεν πρόσεξε τη συγκέντρωση στην πλατεία. Ξεκαθάρθηκε και πλησίασε με περιέργεια. Πριν όμως ιδῇ τὸν Ίμπραήμ, ἐν ἄλλο θέαμα τράβηξε τὸ βλέμμα του.

Λίγο πὶὸ πέρα απ' τὸ Τζόκο, καθόταν κάτωγης μὴ νέα κοπέλλα κι' ἔπαιζε μ' ἕνα ἀρκουδάκι. Κανείς δὲν τῆς ἔδινε προσοχή. Κι' ὠστόσο ἦταν ἕνα πλάσμα ὑπέροχο, μὲ κορμὶ ἀρμονικὸ, ἀσημάτιστο ἀκόμα, πὺ προκαλοῦσε τὸ θαυασμὸ ἐκείνων πὺ τ' ἀντίκρουζαν. Ο λοχαγὸς Βαλχάουζεν κύτταζε μαγεμμένος τὴν κοπέλλα, πὺ ἡ ἀμορφία τῆς τοῦκανε μεγάλη ἐντύπωση. Ἐίχα κατάμαυρα μαλλιά καὶ μάτια γεμάτα φωτιά. Ἐνα κολλιὰ ἀπὸ χάντρες στόλιζε τὸ λαμπρὸ τῆς. Φοροῦσε ἕνα φτηνὸ φορεματάκι καὶ τὰ μικρά τῆς πόδια ἦσαν ξυπόλητα.

Ἐνοίωσε τὴν ἐπιμονὴ ματιά του λοχαγοῦ, κοκκίνισε λίγο καὶ γύρισε ἀλλοῦ τὸ κεφάλι τῆς.

Ο Τζόκο εἶχε τελειώσει τὰ τὰ παρὰστάσι κι' ἔκανε τὸ γύρο, μαζί με τὴν ἀρκουδα του, μαζεύοντας πενταροδεκάρες. Ὅταν βρέθηκε μπροστὰ στὸ λοχαγό, τὸν κύτταξε κι' ἔγινε κατὰχλωμος. Ἀρχισε νὰ τρέμη, σὰν νὰ τοῦ εἶχε συμβῇ κάτι τὸ φοβερό. Ο ἀξιωματικὸς κάρφωσε πάνω του μὴ ἔρευνητικὴ ματιά. Καὶ διερωτήθηκε πὺ τὸν εἶχε ξαναδῇ...

Οι χωρικοὶ δὲν εἶχαν ἀντιληφθῇ τίποτα.

— Ἡ σειρά σου τώρα, Ζόρκα!... φώναζαν. Νὰ χορέψης με τὴ Μαρίσκα!

Ο Τζόκο φάνηκε πὺ συνήλθε κι' ἔ-

Δραματικὸ διήγημα

καμε ἕνα νόημα στὴν κοπέλλα. Ἐκείνη σηκώθηκε καὶ προχώρησε, μαζί με τὴν ἀρκουδάκι. Ἀρχισε νὰ τραγουδᾷ ἕνα δημοτικὸ τραγοῦδι καὶ νὰ χορεύῃ γύρω στὸ ζῶο, πὺ ἀπεμμεῖτο ἀδέξια τῆς κινήσεις τῆς. Ο λοχαγὸς τὴν κύτταζε, ἔκστατικὸς, καθὼς χαμογελοῦσε κι' ἔδειχνε τὰ μαργαριταρένια δόντια τῆς, με τὸ γυναικεῖο ἐγώσμο τῆς κολακευμένο γιὰ τὴν

πρόσεχε ἕνα τόσο κομψὸς ἀξιωματικὸς... Τὰ μάτια τῆς ἀστραποβολοῦσαν καθὼς φώναζε στ' ἀρκουδάκι:

— Πήδα, Μαρίσκα!... Πήδα!...

Ὅταν πιά σταμάτησε, λαχανιασμένη απ' τὸ χορὸ, ὁ Βαλχάουζεν εἶχε χάσει ὁλότελα τὸ μυαλό του... Ἦταν ἄλλωστε ἀπὸ τὸσον καιρὸ ἐξορίστος σ' ἐκεῖνο τὸ χωριό, δίχως καμμιὰ χαρά, καμμιὰ διασκέδασι. Ἡ Ζόρκα τοῦ φανόταν σὰν οὐράνιο μάννα...

Εἶχε ἀρχίσει πιά νὰ σκοτεινιάζῃ. Οἱ χωρικοὶ σκόρπισαν. Τότε ὁ λοχαγὸς πλησίασε τὸν ἀρκουδιάρη καὶ τὴν κοπέλλα καὶ τοὺς πρότεινε μὲ φιλικὸ τὸνο νὰ τοὺς φιλοξενήσῃ στὸ μικρὸ ξενοδοχεῖο τοῦ χωριοῦ. Ο Τζόκο ἔσκυψε τὸ κεφάλι του κι' ἔρριξε μὴ ματιά στὴν ἀρκουδα του. Μὰ ἡ Ζόρκα πήδησε ἀπ' τὴ χαρά τῆς.

Καθὼς προχωροῦσαν μπροστὰ οἱ δύο τους, ὁ λοχαγὸς κύτταζε πάλι τὸν Τζόκο. «Μὰ πὺ τὸν ἔχω ξαναδῇ...» ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του.

Ξαφνικὰ τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε. Εἶχε θυμηθῇ... Τώρα ἦταν βέβαιος πιά ὅτι ἡ Ζόρκα θὰ ἀνταποκρινόταν στὸν ἔρωτά του.

Οἱ ἀρκουδες κλείστηκαν σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο τῆς αὐλῆς τοῦ ξενοδοχείου, ἄλλοτε πλυσταριό, κι' ἀλυσσοδέθηκαν σ' ἕνα σιδερένιο χαλκᾶ, μπηγμένο στὸ παράθυρο. Ἡ Ζόρκα θὰ κοιμόταν μαζί τους.

Ο λοχαγὸς κάλεσε ἔπειτα τὸ Τζόκο καὶ τοῦ εἶπε ξερά:

— Εἶσαι ὁ τσιγγάνος, ὁ Τζόκο Χίικς, πὺ τῶσκάσε ἀπ' τὸ στρατόπεδο συγκεντρώσεως πρὶν δύο χρόνια.

Ο ψηλὸς καὶ γερός χωριάτης ἀρχισε νὰ τρέμη, τόσο πὺ τὰ γονατὰ του χτυποῦσαν τὸνα τ' ἄλλο καὶ δὲν ἀπάντησε οὔτε λέξι. Τότε ὁ Βαλχάουζεν τοῦ ψιθύρισε μ' ἔξαψι στ' αὐτί:

— Ἐχεις μαζί σου μὴ κοπέλλα, πὺ αἰγούρα δὲν εἶνε γυναῖκα σου. Τὴν ἀγοράζω σ' ὅποια τιμὴ θελήσῃς! Μπορεῖς ἔπειτα νὰ φύγῃς με τῆς ἀρκουδες σου καὶ νὰ ξετρυπώσῃς ἐν' ἄλλο λουλούδι, ἐκεῖ πὺ βοήκεις κι' αὐτό.

Ο Τζόκο ἔμεινε γιὰ λίγο ἀκίνητος, σὰν ἀπολιθωμένος. Τώρα πιά δὲν ἔτρεμε.

— Σ' ὅλη τὴ Βοσνία, ἀπάντησε ἀρ-

γὰ, ὑπῆρχε ἕνα μόνον λουλούδι, κι' αὐτὸ τὸκλεψα...

— Εἶσαι διατεθειμένος νὰ μοῦ τὴ δώσῃς, ναι ἢ ὀχι; τὸν ἔκοψε ὁ λοχαγὸς μ' ἀνυπομονησία. Δὲν θέλω γὰ σου κάνω κακό. Μὰ θὰ μπορούσα νὰ σὲ στείλω στὴ φυλακή... καὶ τότε τί θὰ γινόταν ἡ κοπέλλα σου;

— Θάκλαιγε γιὰ μένα, ἀπάντησε περήφανα ὁ Τζόκο. Ἄν δὲν μ' ἀγαποῦσε, δὲν θ' ἄφινε γιὰ χάρι μου τὸ πλούσιο σπιτικό τοῦ πατέρα τῆς!

— Ἀκούσε, Τζόκο! Θὰ φύγω τώρα γιὰ λίγο... ὡς πὺ νὰ πῶσουν νὰ κοιμηθοῦν οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοί, ὁ ξενοδόχος, οἱ ὑπηρέτες. Σ' ἄφινω νὰ σκεφθῇς μόνος σου. Ὅταν γυρίσω, σὲ μὴ ὥρα, θὰ μοῦ δώσῃς τὰ χέρια σου, ἢ γιὰ νὰ σ' ἀλυσσοδέσω, ἢ γιὰ νὰ σοῦ δώσω μὴ φοῦχτα χρυσάφι! Στὸ μεταξύ, θὰ σὲ κλειδώσω ἐδὼ μέσα, γιὰτὶ ξέρω πόσο καλὰ τὰ καταφέρνεις νὰ χάνεσαι!

Ὅταν πέρασε ἡ προθεσμία τῆς μῆς ὥρας, ὁ Βαλχάουζεν ἀνοίξε τὴν πόρτα.

Τὰ μάτια του γυάλιζαν ἀπ' τὸ δυνατό κρασί πὺ εἶχε πιῇ κι' ἀπ' τὴν προσμονὴ τῆς εὐτυχίας πὺκανε τὸ αἷμα του νὰ βράζῃ! Ο Τζόκο τὸν δέχθηκε μ' ἕνα ὑποτακτικὸ χαμόγελο.

— Σκέφθηκα... τοῦ εἶπε. Θὰ πάω νὰ μιλήσω στὴ Ζόρκα.

Ο λοχαγὸς ἔχελασε πὺς εἶχε νὰ κάνῃ μ' ἕνα τσιγγάνο, πὺχε καθήκον νὰ τὸν συλλάβῃ. Τοῦδωσε χαρούμενα τὸ χέρι του καὶ τοῦ εἶπε ἐνθαρρυντικά:

— Ναι, πήγαινε νὰ τῆς μιλήσῃς! Μὰ μὴν ἀργῇς!

Ἐφτάσαν κι' οἱ δύο ἔξω ἀπ' τὸ πλυσταριό. Ο Τζόκο ἀνοίξε ἀθόρουσα τὴν πόρτα καὶ γλῶστηρε μέσα. Ο λοχαγὸς ἀκούσε κατὶ ψυθιρίσματα. Τὰ λεπτά πὺ πέρασαν, τοῦ φάνηκαν αἰῶνες... Τέλος ὁ νέος ξαναβῆκε.

— Πηγαίνετε μέσα, εἶπε στὸν ἀξιωματικό. Σὰς περιμένει!

Σίγουρα ὁ Βαλχάουζεν εἶχε πιῇ πολὺ κρασί, γιὰτὶ τρέκλιζε λίγο, καθὼς ἔμπαινε ἀπὸ πλυσταριό. Ο Τζόκο ἔκλεισε καὶ κλειδώσε πῶσω του τὴν πόρτα. Ἐπειτα ἀφουγκράστηκε, μὲ μὴ ἀγρία ἔκφρασι στὸ πρόσωπό του...

Σχεδὸν ἀμέσως ἀκούστηκε ἕνα μουγκρητό, κι' ἔπειτα θόρυβος πάλης κι' ἕνα σῶμα πὺ ἔπεφτε. Τὰ μουγκρητά δυνάμωσαν. Κι' ἀνακατεύτηκε μ' αὐτὰ μὴ σπαρτακτικὴ φωνή, πὺ οὐρλιάζε μέσα στὴ νυκτερινὴ σιωπή:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Οι σκύλοι τοῦ ξενοδοχείου καὶ τῆς γειτονίας ἔγνησαν κι' ἔτρεξαν γαυγίζοντας πρὸς τὸ πλυσταριό, ἀπ' ὅπου ἀκούγονταν οἱ φωνές τῆς κοπέλλας, τὰ μουγκρητά τῆς ἀρκουδας κι' ὁ θόρυβος τῆς ἀλυσίδας.

Οἱ γείτονες ἀρχισαν νὰ ξυπνοῦν. Ἀκούστηκαν φωνές υσταγμένες, πὺ ρωτοῦσαν τί συνέβαινε. Ο ξενοδόχος κι' οἱ ὑπηρέτες του βγῆκαν στὴν αὐλή, με τὰ νυχτικά τους, μὰ δταν κατάλαβαν πὺς εἶχε ἀγρίψει ἡ ἀρκουδα, ἔτρεξαν νὰ φύγουν, νὰ κρυφτοῦν.

Οἱ φωνές τοῦ λοχαγοῦ, πὺ ζητοῦσε βοήθεια, ἔσθυσαν πιά. Τότε ὁ Τζόκο πήρε τὴ βαρεῖα μαγκούρα του, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ, μ' ἕνα πήδημα, βρέθηκε δίπλα στὸ θηρίο. Ἡ φωνὴ του ἀντήχησε σὰν κεραυνὸς καὶ τὸ χοντρό ραβδί ἔπεσε, μ' ὅλη του τὴ δύναμι, στὴ ράχη τῆς ἀρκουδας.

Τὸ θηρίο ἦταν βαμμένο στὸ αἷμα. Μπρὸς τὰ πόδια του, κοιτόταν ἕνα κορμὶ κατασπαράγμενο, ἀγνώριστο.

Ο Τζόκο δυσκολεύτηκε γιὰ νὰ τὸ ἀναγκάσῃ ν' ἀφίσῃ τὴ λεία του. Στὸ λίγο φῶς πὺμπαινε ἀπ' τὸ παράθυρο, βρέθηκε τὴν ἀλυσίδα — τὴν ἀλυσίδα πὺ εἶχε βγάλει ὁ ἴδιος, πρὶν ἀπὸ λίγο, ἀπ' τὸ λαμό τῆς ἀρκουδας — κι' ἔδεσε πάλι τὸ ζῶο μ' αὐτή.

Στὸ μεταξύ, ἡ Ζόρκα εἶχε πεταχτῇ ἔξω, στὴν ἀδειανὴ αὐλή, φωνάζοντας καὶ ζητώντας βοήθεια. Μὰ κανείς δὲν τολμοῦσε νὰ ζυγώσῃ...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ λοχαγὸς Ρίτερ φόν Βαλχάουζεν κοιτόταν στὸ φέρετρό του, ἀνάμεσα σὲ τέσσερες λαμπάδες.

Κανείς δὲν μπορούσε νὰ θεωρηθῇ ὁπεύθυνος γιὰ τὸ τρομερὸ δυστύχημα. Γιὰτὶ νὰ πλησιάσῃ τῆς ἀρκουδες, αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος, καὶ μάλιστα ἀφοῦ ἦταν λίγο μεθυσμένος;... Ἦταν ὁ μόνος ὑπαίτιος.

Τὴν ἴδια μέρα, ἡ Ζόρκα χόρευε τὸν ἀγριο χορὸ τῆς στὸ γειτονικὸ χωριό καὶ φώναζε, με τὴ γλυκειὰ καὶ μελωδικὴ φωνή τῆς:

— Πήδα, Μαρίσκα!... Πήδα!...

Ε. ΜΠΑΡΣΟΥΝ

← Μπρὸς τὰ πόδια του, κοιτόταν ἕνα κορμὶ κατασπαράγμενο, ἀγνώριστο...

Οι σωτήρες της Εφτασίνας

Η καταστρεμμένη

Ανάστατος οδός ο μαχαλάς με την εξαφνική προέγναι της Μαλαφράττειας.
— Ησίο είδες μάτια μου; 'Ο Θεός όρφανά κάνει, αμοιρά δεν κάνει. Ποιος να τη πάλεγε πως θάχη τέτοια γκυοζελίμ τύχη!
— Καλέ μά δεν τ' ουφωρίω, ούτε τ' ουγαϊνάντ' γιατί μέσα σ' ούλα τη τ' κου-σούργια είνε κι' αλλοιθωρή!

— Άκου, κερά μου, φώναζε μιά κακαφρα-κάτη, κάθε δεντρούλακι με τον ίακιο του, άλλος τοσι μουρου-μάτες, κι' άλλος τοσι τ'εμπλουμάτες!

— Άεσφια πού νά πέση πού νά σηκού-θ'η, φοιέσφιας ή 'Ε-φταλία! Άμέσως ού-λες κινήθηκαν ό-πως τ' έκκλησίασας οσιέται στον έχορμό του Δεσποτή.

— Καί σ'α δικά σ'ας! Καί σ'α δικά σ'ας! τούς φώναζε. Στάθηκε λίγο, ξε-ροκατάπτε, και συ-νέχισε:

— Άργουόρα κα-λομοίρα! Άσπ'μένο τον δνειρεύτηκε, και μαλαματένιο τον βρήκε.

— Καλέ 'Εφταλία μου, νέρντε νέρντε; Μ'ε τέτοια στραπατσάρισμένη μούρη, πώς θα την πόρη;

— Καλέ ως και στραβοκάνα είνε!

— Μή βλέπεις τ'α στραβά κανιά, άλλα την Ισία τη τύχη! Άγκαλά δ'α εγώ θα σταθώ σπαθί κοντάρι τ'η π'ηγα να βάλη λυγικό, πού μοι τώκανε μιά Μπουρνοβαλικά τεχνί-τρα, με αμύγδαλα, άσπραδάς τ' αυγού, σουλμαδότερα, συντερένια κουμπιά, κ'ρίου σούρναου, σωστό «φταλάρνι». Θά τ'η βά-λω τ'ο ραστίκι, και τ'ο συρμή με την φού-λω θά την κάνω σάν κουτόσα του Ξενο-χτα. Έγώ σ'α λέω πώς άπόψε του γαμ-προού θά κουνήσω ό νους του! Θά σασιοντί-ση, θά τ'ορρη σκαρτάδα!

— Καλέ και δέ μου λ'ες από ποδ βαστάει ή σκούφια του;

— Κανείς δεν ξέρει, γιατί πάει κι' έρχε-ται ξεσκούφωτος! Είπε μιά γεροντοκόρη πού τ' άγελι τ'η ήτασε φαρκόκι.

Ευτός ή 'Εφταλία χύμψε να την φάη και με χειρονομίες θαυμασμού άρχισε να τους δίνει τ'α σουσουμία του:

— Είνε ένας παλληκαρος ντερέ κιμπί! Μουστακαλής, κουτέλης, μπουγιασκλής, και υπερικετιλής, τ'ο κερμέρι του, και τ'ο φορ-τόρε του είνε γεμιστό παρόδες! 'Ηρχε άπ' την Ρουμανία ν' ανιέθ' ένα μεγάλο μαντζί, και θά την έχη εκεί μέσα στο λούσε και στο βέσε.

— Είδες καλέ, τυφλοπάνι τούβαλε του στραβοούλιακα ή άσκημη, ή αλλοιθωρή!

Κι' ή 'Εφταλία άξιότιμη έσεφώνισε:

— Δεν είνε καθόλου άσκημη, τώρα μόλι-στα πού θά πέση σ' άντρους πλάτες, θ' αλ-λασομυτουσινάση, τ'ο λέει δα και τ'ο τρα-γούδι:

Τ' άμπελι θέλει κλάδεμα να θρέψη τ'ο στα-φύλι (φύλι)

κι' ή κόρη σφιχταγκάλιασμα, και φύλημα (στα χείλη).

— Ούλα τ'α πρόβλεψες 'Εφταλία μου, μό-νου την αλλοιθωράδα τη! Είπε πάλι με λύσσα τ'ο γεροντοκόριτσος.

— Τ'ο πρόβλεψα, τ'ο ρεγούλαραμε κι' αυ-τό. Τ'η κάναμε την άγχείρησι κι' ήρθανε τ'α μάτια τη στο τόπο τους.

Τ'ο βράδυ μ' ούλο τη τ'ο φουσάντο ή 'Ε-φταλία πήγε τ'ο γαμπρό. Δυστυχώς όμως μόλις κοροιδιάντισε την νύφη με καταφανή άπελπισία ψιθύρισε:

— 'Ηταν καλό τ'ο κορίτσι κυρά Φταλία μου, όπως τ'ο γνώρισα, άλλα τώρα δεν μου κάνει, την καταστρέψατε! Έγώ γιά να μη με κλέβουσε στο μαγαζί την ήθελα να στρα-βοκυντάξη δεξιά ζερβά. Οι κλέφτες δεν θά μπορούσαν τότες να ξέρουν ποτέ τους βλέ-πει, και ποτέ δεν τους βλέπει. 'Ηπρεπε λοι-πόν να την άφήστε αλλοιθωρή!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Ο σύζυγος: "Αν άποφασίσης να μ' άπατήσης μιά μέρα, θέλω να με προειδο-ποιήσης...

Η σύζυγος: "Αχ, καύμενε, έπρεπε να μου τ'ο π'ης ναρίτερα!...

86

Τα ντέρτια του Κιρκόρ

ΜΟΥΣΤΕΡΗΣ

Στ'ο σινεμά, πλάϊ στ'ον Κιρκόρ, κάθισε μιά πεταχτή μικρούλα. Εύχαριστημένος, λοιπόν, πού ξεφύτρωσε ξεφνικά μπροστά του ένα τέτοιο μπου-μπουκακι, μουρμούρισε:

— Αυτό μπ'ε κελεπούρι είνε!... Κι' άρχισε να τ'η γλυκοσαλιάζει.

Η μικρούλα χαμήλωσε τ'ο πρόγραμμα πού βα-στούσε, τ'ον κούταζε με μεγάλη επιμονή και τ'ο χαμογέλασε.

Ο Κιρκόρ τάχασε, γιατί ήξερε πώς ήταν στρα-πατσάρισμένος και ξεγαρμένος σε κακά χάλια, έπειτα άπ' τ'ον τρικουβερτο καυγά και ξύλο πού-παίξε με την Τακουίτσα του.

«Αυτό ίκορίτσι με μάτια του να φάη πάει έμένα! Νάσιλ μπ'ε; Έγώ τ'οκ ξεφλουτισμένος είμαι μπου άκασά», συλλογίστηκε.

Όταν σε λίγο γίνηκε διάλειμμα ή μικρούλα άρχισε να τ'ο κάνει ένα σωρό κομπλιμέντα. Ζαλόστηκε ο Κιρκόρ! Σίγουρα θά είχε πάλι μιά καινούργια περιπέτεια.

— Ίσως θά σ'ας φανή παράξενο πού σ'ας κυτ-τάζω έτσι, τ'ο είπε δειλά ή νέα.

Ο Κιρκόρ αισθάνθηκε μιά γλυκειά άνατριχίλα άπ' την κορφή ως τ'α νύχια.

— Βρέ γιανόβρου, είπε με άμηνανία σχολεια-ρόπουλου, π'ες μπ'ρε όνομα σου.

— Λέλα. "Αχ, θά ήθελα να μην τ'ο ξεχνούσατε ποτέ... Έγώ μπορώ να κάνω πολλά πράγματα γιά σ'ας...

— Γιά μένα; Τί, μπ'ρε, μπορείς να κάνης γιαν-όβρου; φώναζε ο Κιρκόρ.

Η μικρούλα έσκυψε, και με χαϊδευτική, παθη-τική φωνή τ'ο ψιθύρισε:

— Μπορώ να γιαντρεύω τις πληγές σ'ας, άφέντη μου...

— Βάί! Βάί!, μουρμούρισε ο Κιρκόρ, αυτό γιανόβρι είνε, και περικαλά έμένα!... Βάλας μπί-λας... «Έσεκ σαπ'ηλ» έκω.

Μά ή μικρούλα όλο τ'ον κούταζε, και τ'ο λέει:

— Άπαντήσε μου, σ'ας παρακαλώ, π'εστε μου ότι θά ρηθή σάν νούιστο την άνάγκη.

— Άνάγκη σου, άνάγκη μου, τί λ'ες μπ'ρε;

— Νά είσαι βέβαιος, άφέντικ, πώς ή θεραπεία και τ' άποτελέσματα θά είνε θαυματουργά!

— Λέσματα-άλέσματα... πώς, μπ'ρε, ταμα-τουργά; Σοιλέ μπακαλούμ, ρώτησε πάλι ο Κιρ-κόρ πού γελούσαν και τ'α μουστάκια του.

— Η ζωή έχει τ'α δικαιώματά της, κύριε. Έλά-τε π'εστε μου τ' όνομα σ'ας.

— Κιρκόρ Τουλουμουτζιάν. Ντοργούτι μαχαλε-σιντέν κάτουμαι.

— Νά, λοιπόν, πού δεν έπρεσα έξω, φώναζε ή νέα. Κιρκόρ φένητη, εύθες σ'ας γνώρισα, γιατί παρακολουθώ τακτικά στ'ο «Θησαυρό» τ'α ντέρτια και τ'α ξυλοκοπήματά σ'ας.

Έν τ'ω μεταξή ή παρσάτσας τέλεψε κι' ή μι-κρούλα τ'ο έδωσε την διεύθυνσή της και τ'ο είπε:

— Μή μ'ας ξεχνάτε, έλάτε. Θέλω να σ'ας έχω πελάτη... Θά εύχαριστηθήτε πολύ!

Αυτό πιά δεν ήταν πρόσκλησις, ήταν παρά-κλησις.

— Βάί! Βάί! Ζ'ορ-ζορινά μουστερή τέλει έμένα.

Πεταχτή και σβέλτα έφυγε άμέσως ή νέα, ό δέ Κιρκόρ σάν είδε να φεύγη, με χέρια πού τρέ-μανε από συγκίνησι κούταζε την κάρτα πού τ' άφησε κι' άρχισε τ'ατράτα-πάτρα να διαβάξη:

Δνίς ΛΕΛΑ

Άριστούχος Νασοκόμος
Έξαρθώσεις-Μαλωπίσματα
Θεραπεία Έπιστημονική

— Φτοού, άλλαν μπ'ελανιδερσιν! Ξεφώνησε ο Κιρκόρ. Αυτή μούτρα μου, ποντάρια μου να στραμπουλήζω τέλει κι' έτσι να πιάση έμένα μουστερή τη. Έξ'εκι όλοσούν μπ'ε!

Σ. Ρ.

Κανέννας φόδος

Ο προϊστάμενος κάνει πληρωμή μισθών. Ά-νάμεσα στα χαρτονομίσματα υπάρχουν και μερι-κά πολύ βρώμικα.

— Αυτάμια πού σ'ας πληρώνω με τόσο βρώ-μικα λεπτά, λέει σ' ένα υπάλληλο. Έλπίζω να μη φοβώσαστε τ'α μικρόδια.

— Μπα, δεν υπάρχει τέτοιος φόδος, κύριε διευθυντά. Με τ'ον μισθο πού μου δίνετε δεν ζή-ούτε μικρόδιο!

Οι Ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Η κεφάλι

Αί, τί θά γίνη με σένα; Θά ξεκουμπι-σής από τ'ο δρόμο της ζωής μου, ή όχι; Ποιανού τ'ο λέω; Έσένα τ'ο λέω με τ'ο με-γέλο και τ'ο χοντρό κεφάλι. Μάλιστα, κύ-ριε μπουζουκακέφαλε. Με τέτοια κεφαλα έν-νοεις σ'άνει και καλά να βγαίης δημοσίη και να παρουσιάζεσαι μπροστά μου; "Οχι, δεν σου άπαγορεύω να έξοχεσαι, άλλα έ-κείνο πού σου άπαγορεύω είνε να μου βγαί-νης μπροστά μου διαρκώς και να καταλαμ-θαίης όλόκληρο τ'ο όπτικόν μου πεδίο με τ'ον κεφαλα σου.

— "Οχι, δεν έχω την τιμή να σε γνω-ρίζω προσωπικώς και ούτε να ελπίζης ποτέ ότι μπορεί να συνάψωμε γνωριμία.

— Άπευθύνουαι όμως σήμερα σε σένα, γιατί έφτασα ως έ-δω πιά με την ά-ναίδειά σου. Και θέλω να σου τονίσω ότι εάν ό "Υμνιστος και ή υπ'ερα φύσις θέλησαν να σε προ-κίσουν μ' ένα κεφαλί διπλάσιου μεγέθους από τ'ο κεκαλονομένο, αυτό δεν είνε λόγος να μου δίνης σ'α νεύρα κάθε μέρα. Γιατί τ'οεις παρακάνει μαρ. "Οπου πάω κι' ό-που σταθώ, ή πεπονησθής κεφαλα σου μπρο-στά μου. Πάω στο καφενείο να πιά τ'ον με-τριον πολλά βερύ, να ή κεφαλα σου άκρι-δώς απέναντί μου, πού την αισθάνομαι να με πιέση σάν βράχος σ'α στήδη μου. Και όσο κάθομαι ένώ σ'α γνήσι μου, τόσο επι-μένεις να κέδεσαι κι' έσύ απέναντί μου.

Και αν κάνω ν' αλλάξω θέσι, αλλάξεις κι' έλόγους σου. Και να π'ω πώς χάνεις κατί; Νά διαδύσσης π.χ. μιά έφημερίδα; να κου-δεντάσσης, να παίξης μιά κονταίνια; Ίπποτα! Βιδώνεσαι εκεί άκίνητος, σάν μουσαρωμέ-νος με την κεφαλα σου άμετακίνητη, σάν να διαλογίζεται ποιος ξέρει τί σοδάρη προ-βλήματα.

Μπαίνω στο τράμ να πάω σπ'ιτι μου, να και ή κεφαλα σου ένανά απέναντί μου! Πάς; Καδόμεστε στην ίδια γειτονιά; Τ'ο ξέρω μαρ έτιμ. Ξέρω ότι μου τ'ο έπεφύλασσε κι' αυτό ή κακή μου τύχη. Άλλά γιά ποιά λόγο έννοεις σ'άνει και καλά να παίρης τ'ο ίδιο τράμ με μένα; Κι' αν άποφασίσω να πάω με λεωφορείο, πάλι θά σε βρώ εκεί μέσα. Πώς; Είνε σύμπτωση; Τ'ον κακό σου τ'ον καιρό. Δεν είνε σύμπτωση; Επ'ιτήδες τ'ο κάνεις. Ξέρεις ότι ή κεφαλα σου μ' ένο-χλεί κι' έννοεις να μου την τοποθετής πάν-τοτε απέναντί μου, γιά να μου φέρης νε-ρική άναστατάσι και ψυχική ταραχή! Η έ-πίτηδες τ'ο κάνεις, ή σ' έχουν μισώσει οι έχθροι μου γι' αυτό.

— "Ηθελα ναξερμα μαρ άχρείς τί έχει αυτή ή κεφαλα μέρα. Θάδινά τη μισή μου μαγ-νούρα γιά να τ'ο μάθω. Γιατί μυαλό, άπο-κλείεται να έχη. Έν πάση περιπτώσει, γιά να τελειώνουμε, σε προειδοποιώ να λάβης τ'α μέτρα σου και να μην έναξερθής σ'ε δρόμο μου. Πάς; Τί να κάνης τ'ον κεφαλα σου; Αυτό μου είνε άδιάφορο. Κάνε ότι θέλεις με δούτη. Πήγανω την σ'ον τ'ορνο, πλάνισέ την, βάλη στο ψυγείο να συμμ-ζευτή κόφτη και διάλεξε μιάν άλλη, ή τι διάλο θέλεις κάνε. Άλλά να μην ένανιδώ την κεφαλα σου μπροστά μου, γιατί αλλοί-μονό της. Θά γίνω Ροδεοπέρος και θά τ'ο την πάρω. Καρπουζοκέφαλε! Είχες δεν εί-χες με σύγχισες πάλι και σήμερα!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο κ. Παπλωματίδης όταν μπ'ηκε στο δια-μέρισμά του ήταν σ' έλεεινή κατάσταση. Τ'α ρούχα του ήταν σχισμένα, άπ' τη μύτη του έβρεχε αίμα και μερικά μπροστινά του δον-τια έλειπαν.

— Τί έπαθες; τ'ο φώναζε τρομαγμένη ή γυναίκα του μόλις τ'ον είδε.

— Τασκώθηκα με τ'ο νοικάρη τ'ο έπάνω πατώματος! άπάντης εκείνος. Προσάδισε να μου π'η πώς έχει έρωτικές σχέσεις με ό-λες τις γυναίκες αυτής της πολυκατοικίας εκτός από μιά μόνο.

Η κ. Παπλωματίδου στάθηκε λίγο γιά να σκεφθ'η κι' έπειτα είπε:

— Στοιχηματίζω πώς θ'άνει αυτή ή ψυ-λομύτα τ'ο πέμπτο πατώματος!

Η αληθινή υπόθεσις της «Τερέζας Ρακέν»

ψεύτικη ζωή της, με τ'ο Θεόφιλο, πού είχε πάψει πιά να την ένδιωφέρει και να την συγκινή;

— Ένα σατανικό σχέδιο πέρασε τότε από τ'ο μυαλό της. — Ο Θεόφιλος πρέπει να φύγη από τ'η μέση, είπε μιά μέρα στ'ον Πιέρ. Ύστερα θά παντρευτούμε...

— Ξεχνάς, όμως, πώς είμαι παντρεμένος; — Η γυναίκα σου θάχη την ίδια τύχη με τ'ο Θεόφιλο, είπεν ή Φορτινέ, πού ή αγάπη της γιά τ'ον Πιέρ την έκανε θηριώδη.

Ο Ντενάντ είχε μερικους ένδοιασμούς. Άλλά, στο τέλος, υποχώρησε.

Άποφασίσαν, λοιπόν, να ξεκάμουν ταυτόχρονα τ'ο Θεόφιλο και τ'η γυναίκα τ'ο Ντενάντ και ή πρώτη τους σκέψις ήταν να καταφύγουν στο δηλητήριο.

Η Φορτινέ άρχισε τότε να τριβή κεφαλάκια σπ'ίρτων και να ρίχνη τ'η σκόνη τους στο φαί τ'ο συζύγου της. Άλλά τ'ο μόνο πού κατάφερε ήταν να προκαλέσει μερικές έντερικές έν-οχλήσεις στ'ον άντρα της. Τίποτε περισσότερο.

Και ό Ντενάντ δεν κατάφερε επίσης μεγάλα πράγματα.

Έγκατέλειψαν τότε αυτό τ'ο μέσον και κατέστρωσαν ένα άλλο σχέδιο. Ο Ντενάντ θα σκότωνε με όπλο πρώτα τ'ο Θεό-φιλο και, έπειτα από κάμποσο καιρό, την ίδια ή γυναίκα του.

Οι δυο συνένοχοι διάλεξαν γιά τ'ην έκτέλεσι τ'ο πρώτου άπ' αυτά τ'α δυο έγκλήματα, τ'η νύχτα τ'ων Χριστουγέννων τ'ο 1861.

Ο Ντενάντ κρύφτηκε εκείνο τ'ο βράδυ σ'την αούλη τ'ο σπι-τιού τ'ων Ώφάν, με τ'ο κυνηγετικό όπλο του στο χέρι και περί-μενε τ'η στιγμή πού ό Θεόφιλος θάβγαине έξω, όπως συνήθιζε πάντα, γιά να ιδ'η αν οι πόρτες ήταν καλά κλεισμένες και να ρίξη μιά ματιά στο κατέτσι και τ'ο σταύλο.

Όταν, λοιπόν, τ'ον είδε να πλησιάζη, σήκωσε τ'ο όπλο του και πίεσε τ'η σκανδάλη.

Ο Θεόφιλος Ώφάν σωριάστηκε άμέσως κάτω σάν κεραυ-νόπληκτος. Τ'α σκάγια τ'ο είχαν όργώσει στην κυριολεξία τ'ο στήθος του.

Ο Ντενάντ έτρεξε τότε στο στί-τι του, άφησε εκεί τ'ο όπλο του και έπειτα άρχισε να γυρίζη από τ'ο ένα καπ'ηλιό στο άλλο και να π'ινη και να χορεύη, γιά να δη-μιουργήση ένα «άλλοθι».

Άλλά κάποιος τ'ον είχε ιδ'η με τ'ο όπλο κοντά στο σπ'ίτι τ'ων Ντε-νάντ. Κι' εκτός αυτού, όλοι σ'την Μπαστιν ήξεραν τις σχέσεις του με τ'η Φορτινέ.

Τ'ον συνέλαβαν, λοιπόν και ό ά-νακριτής πού άνέλαβε σ'α χέρια του αυτή τ'ην υπόθεσι δεν δυσκο-λεύτηκε να τ'ον κάνει να όμολογήση τ'ην αλήθεια.

Έπακολούθησε τότε ή σύλληψις της Φορτινέ και ή εξέτασις σε άν-τιπαράστασι τ'ων δυο ένόχων.

Τ'ο αίσθημα τ'ης αυτοσαμύνης εί-χε κάνει τώρα την αγάπη τους να υποχωρήση. Και προσπαθούσαν να ρίξουν, ό ένας στ'ον άλλον τ'ην εύθύνη γιά τ'ο έγκλημα.

Σε μιά στιγμή, μάλιστα, άρχι-σαν να αλληλοβρίζονται με χυ-δαίες εκφράσεις. Άλλ' άμέσως έ-πειτα, ρίχτηκαν ό ένας στην άγ-καλιά τ'ο άλλου και ξέσπασαν σε λυγμούς...

Η συγκινητική αυτή σκηνή δη-μιούργησε μιάν εύνοική ατμόσφαι-ρα γιά τ'ους δυο ένόχους. Κι' όταν έγινε ή δίκη τους, έπειτα από με-ρικούς μήνες, τ'ο δικαστήριο στη-ρίζόμενο στην έτυμηγορία τ'ων έν-όρκων, πού άπεφάνθησαν ότι συ-νέτρεχαν έλαφροτικές περιπτώ-σεις, περιορίστηκε να τ'ους επιδό-λη ποιήν ίσοδίων δεσμών.

Ο Ντενάντ προσκάλεσε τ'η Φορτινέ ν' άνεθ'η πλάϊ τ'ο στο κάρρο...

Η «Τερέζα Ρακέν», τ'ο πασίγνωστο μυθιστόρημα τ'ο Αί-μιλίου Ζολά, δεν είνε ένα φανταστικό έργο. Ο μεγαλο-φυής συγγραφέας ένειπνεύσθη τ'ην υπόθεσί του από ένα πραγ-ματικό γεγονός, πού ξετυλίχθηκε τ'ο 1861 σ' ένα γαλλικό χω-ριουδάκι, τ'ην Μπαστιν-Νέβ. Στο χωριό αυτό έμενε ή χήρα Μπεριντό με τ'ην κόρη της Φορτινέ. Ήταν και οι δυο πολύ όμορφες. Μιά μέρα, ή νέα παρουσίασε σ'τη μητέρα της ένα νέο, τ'ο Θεόφιλο Ώφάν και τ'ης είπε ότι αγαπιόντανε και ήθε-λαν να παντρευτούν. Η οικογένεια όμως τ'ων Ώφάν ήταν φυμα-τική και ή μητέρα της έφερε σ'την αρχή άντιρρήσεις. Στο τέ-λος όμως υπέχωρησε.

Οι δυο σύζυγοι Ώφάν φαίνονταν πολύ εύτυχισμένοι κι' όλοι τ'ους μακάριζαν στο χωριό.

Άλλ' ό διαβολός άποφασίσε να βάλη κάποτε τ'ην ούρα του... Αυτό έγινε τ'ον Ίανουάριο τ'ο 1861.

Η Φορτινέ είχε πάει στο πανηγύρι τ'ο Καθαγιόν κι' άγγο-πόρησε πολύ εκεί, έτσι πού τ'ην πήρε ή νύχτα. Τότε άποφασίσε να πάρη τ'ο δρόμο γιά τ'η Μπαστιν.

Γιά καλή της τύχη συνάντησε σε λίγο ένα συχωρισμό της πού γύρι-ζε με τ'ο κάρρο τ'ου κι' αυτός γιά τ'η Μπαστιν.

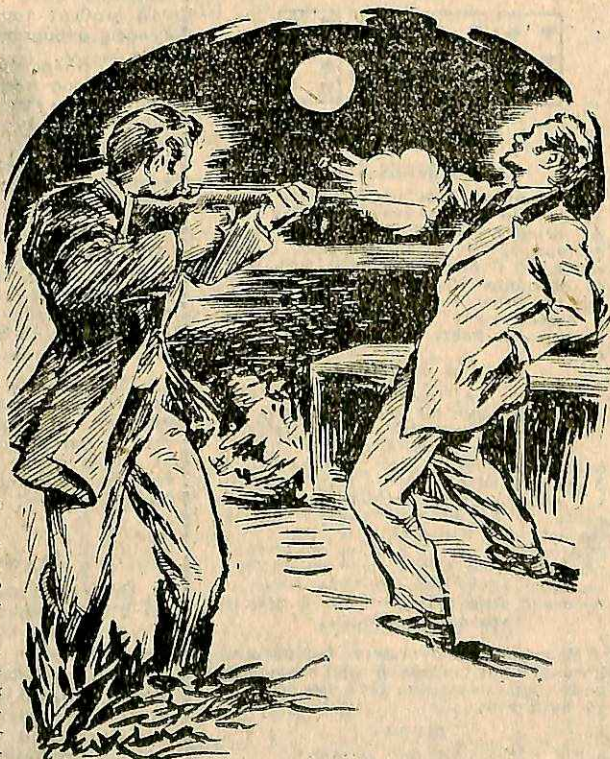
Τ'ον έλεγαν Πιέρ Ντενάντ. Ο Ντενάντ προσκάλεσε τ'η Φορ-τινέ ν' άνεθ'η πλάϊ τ'ο στο κάρρο κι' έπειδή έκανε κρύο τ'ης είπε να τυλίξη τ'α πόδια της μέσα σ'την ί-δια κουβέρτα, πού τ'α είχε τυλίξει κι' αυτός.

Ήταν άραγε αυτή ή θερμή έπα-φ'η πού άναστατώνε τ'α μυαλά και τ'ις αισθήσεις τ'ης Φορτινέ; Ή είχε πιά βαρεθ'η τ'ον άντρα της και βρη-κε στ'ον Ντενάντ τ'ον άνθρωπο πού τ'αίριαζε σ'τη φλογερή ιδιουσυγκρα-σία της;

Τ'ο γεγονός είνε ότι ό Ντενάντ και ή Φορτινέ γύρισαν σ'την Μπα-στιν λίγο πριν τ'α μεσάνυχτα. Εί-χαν κάμει μιά στάσι δυο περίπου ώρών σ' ένα άκατοίκητο μύλο...

Από τότε, ένα παράφορο αίσθη-μα άναπτύχθηκε μεταξ'η τους. Και υ' όλο πού ζούσαν σ' ένα μικρό χωριουδάκι, κατάφεραν να βλέπων-αι άρκετ'α συχνά.

Μιά μέρα, τέλος, ή Φορτινέ κα-τάλαβε πώς ήταν έγκυος. Τ'ο γεγο-νός ότι είχε μέσα σ'α σπλάγχνη της ένα παιδί τ'ο Ντενάντ τ'ην γέ-μιζε από χαρά. Γιατί, λοιπόν, ά-που αυτόν τ'ον άνθρωπο τ'ον αγα-πούσε κι' άφού ήταν ό πατέρας τ'ο παιδιού πού θάφερε σ'τον κό-σμο, θάπρεπε να συνεχίξη τ'ην

Όταν τ'ον είδε να πλησιάζη σήκωσε τ'ο όπλο του και πίεσε τ'η σκανδάλη.

ΟΙ ΑΣΣΟΙ του ποδοσφαίρου

Εάν το ποδόσφαιρο είναι ο μεγάλος μαγνήτης του πλήθους προς τα στάδια και τους αγώνες, τότε και οι διάσημοι ποδοσφαιριστές εξασκούν και αυτοί μαγνητική επίδραση σ' όσους, έστω και μία φορά, είχαν την τύχη να τους απολαύσουν στο παιχνίδι τους. Οι Άσοι Άνδριανόπουλοι, ο Κουράνης, ο Βάζος, ο Μηνιάκης, ο Μεσάρης, ο Γιάμαλης, ο Μαρόπουλος, ο Κοητικός, ο Συμεωνίδης και τόσο άλλοι άσσοι του ελληνικού ποδοσφαίρου είχαν μία γοητεία στο παιχνίδι τους, που άφηνε εποχή. Πολλοί φιλάθλοι έπαιγαν και πηγαίνουν στα ματς για να δουν ακριβώς αυτούς τους βιρτουόζους της μπάλλας. Πειραιώτες και Αθηναίοι φιλάθλοι, φίλοι του ποδοσφαίρου απ' τους συνοικισμούς και τα περιχωρά των Αθηνών, ακόμα και από απόμακρη χωριά της Αττικής ξεκινάνε ώρες ολόκληρες προ του αγώνος για να πιάσουν καλή θέσι στο γήπεδο και ν' απολαύσουν μ' όλη τους την άνεσι τον αγώνα και περισσότερο το παιχνίδι των ευνοουμένων τους. Άδιαφορούν για το τι γίνεται τριγύρω τους. Για το μόνο που ενδιαφέρονται είναι να χαρούν τις μαεστρίες στο παιχνίδι των ποδοσφαιριστών, που στην ψυχή τους έχουν ανεβή στο βάθρο ήρώων.

Η ενδιαφέρουσα αυτή ψυχολογία του λαού μας για το δημοφιλές άθλημα έχει και τα παρόμοια της σε άλλες χώρες. Στην Αγγλία λ.χ. στη υπέροχη του νεότερου φουτμπόλ, τα μενόμενα ματς τα παρακολουθούν 80.000 — 100.000 πλήθος. Τους τελικούς αγώνες Παραταλήματος και Κυπέλλου παρακολουθεί και ολόκληρη σχεδόν η Βασιλική οικονομία. Στη νικήτρια μόλις διαμέδα το Κύπελλο άπνευει ο ίδιος ο Βασιλιάς της Αγγλίας, όμοι πρώτα συγκατα, ιδιόχειρα και έναν - έναν τους 11 παίκτες της ποταθλητρίας.

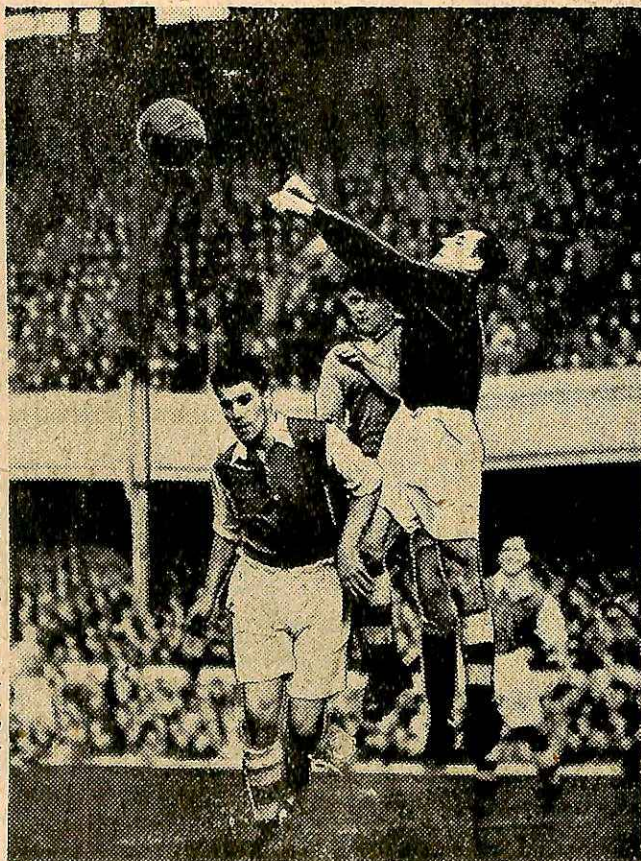
Φράνκ Σουίφτ, Στάνλεϊ Μάθιους, Νέλ Φράνκλιν, είναι σήμερα τα ιδάματα των Αγγλων φιλάθλων. Άλλα και οι παλαιότεροι και νεότεροι άσστες, όπως ο όπισθοφύλακας Χάρντουικ, ο μέσος δεξιά Όρατιο Κάρτερ, ο δυναμικός Τόμ Λάουτον, ο επί κεφαλής σκόρερ όλων των Αγγλων κυνηγών, ο μαγνητικός Μάιον, ένας άρτίστας του ντρίπλινγκ και της πάσας και ο ύπεροχος δεξίος όπισθοφύλακας της Άρσενάλ Λάουρι Σκώττ προκαλούν με το δεξιοτέχνη παιχνίδι τους τον ανεπιφύλακτο θαυμασμό, τα ζωηρά χειροκροτήματα και τις ένθουσιώδεις ζητωκραυγές των φλεγματικών Βρετ-

τανών.

Απ' όλους όμως τους βιρτουόζους του αγγλικού ποδοσφαίρου που αναφέραμε εκείνος που πραγματικά λατρεύεται από το φιλάθλο αγγλικό κοινό είναι ο πρώτος στη σειρά, ο τερματοφύλακας Φράνκ Σουίφτ. Έφτος συμπλήρωσε ένα αξιοθαύμαστο για τερματοφύλακες ρεκόρ. Δεκαεννιά φορές διατέθηκε απ' όλους τους Αγγλους άσσους «γκολκίπερ» για να υπερασπίση τα δίχτυα της εθνικής ομάδας της Αγγλίας. 19 φορές λοιπόν διεθνής και μία υπεργιάνης προ δεκαετιών, όταν του έμπιστεύθηκαν τα χρώματα της εθνικής ομάδας της Μεγάλης Βρετανίας, που έπαιξε εναντίον της μικτής ολόκληρης της Ευρώπης στη Γλασκώδη.

Ο Σουίφτ είναι ο ιδεώδης τύπος του τερματοφύλακα, του πλάσμενου να διαδραματίσει μεγάλο ρόλο στα ποδοσφαιρικά γήπεδα. Άλγυρος σωστός στην εύκνησία, υπέροχος όλης στις εκτινάξεις του, όρμητικός πάντα στις έπεμβάσεις του, έξυπνα πλάσαρισμένος στη θέσι που πρέπει για ν' αποκρούση τους αντιπάλους του μπορεί άδιστακτα να παραβληθί με τους παγκοσμίου φήμης μεγάλους Αγγλους γκολκίπερ των περασμένων χρόνων, όπως τον Χάρντι της Άστον Βίλλα και τον Χίμπερ της Μπίρμιγχαμ.

Εκτός απ' τα παραπάνω έξαιρετικά προσόντα του ο Σουίφτ είναι από τους λίγους τερματοφύλακες στον κόσμο που μπορεί να πιαση — ν' αποκρούση τη μπάλλα με το ένα χέρι. Έχει τόσο έμπιστοσύνη στους υπολογισμούς που κάνει, ώστε σπάνια να λαβεί στο γκέλ που θα κινή ή μπάλλα, στο φάουλ που θα πάρη και στην τροχιά που θ' ακολουθήση! Είναι ένας από τους λίγους τερματοφύλακες που δεν μεταχειρίζεται μονάχα τα χέρια του στο παιχνίδι, αλλά και τα πόδια του. Σε δύσκολες στιγμές, που δεν τον εύνοει ή θέσις και ή πίεσις των αντιπάλων του απομακρύνει τον κίνδυνο με μία γερή κλωτσιά, χωρίς ν' άκουμπήσει τα χέρια του στη μπάλλα. Άκόμη όταν ιδί πως οι παίκτες της ομάδας του είναι μαρκαρισμένοι, τότε με τα χέρια του την πετά σε συμπαίκτης του που βρίσκονται σε πλεονεκτική θέσι και αν μπορεί και σε άκράιους κυνη-

Ο περίφημος τερματοφύλακας της Άρσενάλ Σουίφτ, που φέρεται για άντικαταστάσις του Σουίφτ στην εθνική ομάδα της Αγγλίας σε μία θαυματική εξόρμησι του.

γούς. Το έξυπνο παιχνίδι του τον έχει κάνει δημοφιλή μέσα στο γήπεδο και οι ευγενικοί του τρόποι στη κοινωνική ζωή του έχουν σαγηνέψει τα πλήθη. Όπου παρουσιάζεται είναι πασίγνωστος σ' όλη την Αγγλία. Ούρες θαυμαστών τον ακολουθούν. Κυνηγοί αυτογράφων ζητούν την υπογραφή του. Φανατισμένοι φιλάθλοι προσπαθούν να του κόψουν κανένα κουμπί απ' το σασκάκι του, γι' ανάμνησι...

Δεκαεννιά χρόνια μόλις ο Σουίφτ έκανε θαυμασία εμφάνισι στο αγγλικό πρωτάθλημα. Επί δεκαπέντε χρόνια έπαιξε με αυτόθυσία σ' όλα του τα παιχνίδια. Στο Σουίφτ όφειλε ή Μάντσεστερ Σίτυ τις νίκες της στο Κύπελλο αυτής της χρονιάς, όμολογούν οι άθλητικοί κριτικοί.

Ο Σουίφτ γυιός ψαρά και πρώην ψαράς και αυτός, ήταν απ' τα μικρά του χρόνια ριψοκίνδυνος. Έπαιρνε πολλές φορές το ψαροκάικο του πατέρα του και άνοιγανε στη Μπλάκπουουλ, στις άκτες του Λανκασάιρ, για ν' απολαύση την πάλη με τα κύματα. Πολλές φορές όταν των ρωτών οι δημοσιογράφοι για τις έντυπώσεις του από κανένα σκληρό και δύσκολον αγώνα ο Σουίφτ άρέσκει να παρομοιάζη τον έαυτό του με το ψαροκάικο του πατέρα του που παλεύει στην τρικμιά, τους αντιπάλους του με τα κύματα που όρνμνε για να τον πνίξουν και το ποδοσφαιρικό γήπεδο με την πλανεύτρα θάλασσα που καμιά φορά αν είσαι απρόσεκτος και χάσης την έμπιστοσύνη στον έαυτό σου μπορεί να σέ.... καταπιή.

Ο χρόνος όμως είναι έχθρος πάντα της μεγάλης ποδοσφαιρικής τέχνης. Και ο Σουίφτ, παρ' τα άριστουργηματικά παιχνίδια του, δείχνει πως δεν θάναί μακριά ο καιρός που θα πρέπει ν' άντικατασταθί στη θέσι του τερματοφύλακος της εθνικής ομάδας της Αγγλίας.

Οι προνοητικοί Αγγλοι από τώρα άρχίζουν να σκέπτονται ποιος θά διαδεχθί τον Σουίφτ. Όπως για τον Μάθιους βρήκαν τον Φινέυ, έτσι και για τον Σουίφτ προορίζουν τρεις, για να εκλέξουν τελικά τον καταλληλότερο. Τον Ντίστομπαρν, έναν έξυπνο και θαματικό νεαρότατο παίκτη, τον Μέρρικ, τερματοφύλακα της Μπίρμιγχαμ και τον Τζόνι Σουίνκ, το είδωλον των θαυμάτων της Άρσενάλ.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

☼☼

Σκι για... το νερό

Μετά την εφεύρεσι του Γερμανού εκείνου σκιέρ, που έφροσφέροντας στα σκι ώρισμένες τροποποιήσεις κατάρθωσε να περάση μ' αυτά τη λίμνη Φριντριχσχάφεν, το σπόρ αυτό διαδόθηκε σ' όλο τον κόσμο. Τα εργοστάσια που είναι ειδικευμένα στην κατασκευή αθλητικών ειδών λανσάρσαν τελευταία όχι μονάχα στα σκι για θαλασσοδρομίες, αλλά και ποδήλατα για να γλιστρούν στο νερό. Εφαρμόζοντας πλωτήρες στη θέσι των σκι και συνδέοντας τους μ' ένα μηχανισμό ποδηλάτου, έλυσαν το πρόβλημα μιας άλλης σποστούρας, που βασάνιζε τους φίλους της θαλάσσης. Μ' αυτό τον τρόπο δεν θα κουράζονται να περπατούν στο νερό ούτε και θα φοβούνται μην τύχη και τους ανατρέψη το κύμα. Γιατί το άμφίδιο αυτό ποδήλατο είναι ένα... ξεκούραστο μέσον διαπλεύσεως, αλλά και ένα όργανον ψυχαγωγίας που έχει μεγάλη ευστάθεια όταν γλιστράη πάνω στην επιφάνεια του νερού. Και ενώ ο κόσμος θα ερωτεύεται τους σκιέρ πως δεν θα κουράζονται να περπατούν, οι θαλάσσιοι ποδηλατιστάι θα γλιστρούν στη θάλασσα προκαλώντας την έκπληξι και το θαυμασμό.

Έτσι τα νέα σκι-ποδήλατα θα προσφέρουν σημαντικές υπηρεσίες στους φιλάθλους, γιατί το νέον αυτό σπόρ δεν θα είναι άπλωτο μόνο μια διασκέδασι, αλλά και σε περιπτώσεις ανθρώπων που πνίγονται, οι ποδηλατιστάι αυτοί θα μπορούν να τρέχουν και να τους σώζουν.

«Ο θάνατος δεν είναι ένα ταξίδι χωρίς επιστροφή». Αυτό υποστηρίζει ο Κνούτ Γκούσταφσον, που μπορεί να καυχήθι ότι γύρισε από τον άλλο κόσμο.

Η περίπτωση του είναι, σ' αλήθεια, μοναδική στα ιατρικά χρονικά και άποδεικνύει μ' έναν τρόπο άναμφισβήτητο ότι η νεκρανάστασις δεν άποτελεί υπό ώριμους προϋποθέσεις μία χίμαιρα, αλλά κάτι το θετικό, όπου μπορεί ν' άποδλεψη μ' έμπιστοσύνη ή σημερινή έπιστήμη.

Γιατί ο Κνούτ Γκούσταφσον πέθανε πραγματικά για πέντε περίπου λεπτά (για την άκρίβεια 297"). Και άνεστήθη χάρις στο ηλεκτρικό μασάζ της καρδιάς, για το όποιο γράψαμε σ' ένα προηγούμενο τεύχος μας. Κατά τη διάρκεια μιας κρίσεως, η καρδιά του έπαψε τελείως να χτυπάη. Ήταν, λοιπόν, νεκρός. Άλλά ξαναγύρισε στη ζωή, γιατί είχε την καλή τύχη να έχη στο προσκέφαλό του ειδικευμένους γιατρούς, που δεν δίστασαν να καταφύγουν στα μεγάλα μέσα.

«Δεν υπέφερα καθόλου, σχεδόν, άφηγήθηκε κατόπιν ο νεκρoασθηθείς. Στην άρχη, είχα την έντύπωσι πως με ταιμψον σαν στα δάκτυλα κι' άμέσως έπειτα ένοιωσα ρίγη σ' όλο μου το σώμα. Η πιο δυσάρεστη στιγμή ήταν, όμως, όταν αισθάνθηκα το μυαλό μου να μετακινηται. Ήταν σά νάπεφτα στο κενό. Το τελευταίο πράγμα που δέικναν ήταν ένα κόκκινο παραβάν που είχαν βάλει πλάι στο κρεβάτι μου. Έπειτα όλα έγιναν ένα όμοιομορφο γκριζό χρώμα και κατόπιν έπιναν μαύρα».

Όταν ξαναγύρισε στη ζωή, ή πρώτη φράσις που βγήκε από το στόμα του Γκούσταφσον ήταν: «Κρώων».

Τις κατωπινές έντυπώσεις του άφηγήθηκε ως εξής: «Έβλεπα τους ανθρώπους και τα πράγματα, άλλ' ήταν άκόμη όλομαυρα. Έπειτα γκριζά. Σιγά - σιγά, όμως άρχισα να ξεχωρίζω τα χρώματα και είδα, τέλος, το κόκκινο παραβάν. Κατάλαβα τότε ότι είχα ξαναγύρισε στη ζωή».

Ο Κνούτ Γκούσταφσον νοσηλεύθηκε στο νοσοκομείο Γκοντερουκχούζετ της Στοκχόλμης. Η πάθσις από την όποιαν πάσχει είναι ή γνωστή ασθένεια του Άνταμ Στόκ, που συνίσταται σε μία έλλειψι συγχρονισμού μεταξύ των συσπάσεων των κόλπων και των κοιλιών της καρδιάς. Η δυσαρμονία αυτή προκαλεί συχνά κρίσεις.

Στην περίπτωση του Γκούσταφσον, οι κρίσεις άρχισαν από το 1940. Την εποχή εκείνη ήταν υπάλληλος του Έρυσθου Στρουρού, άλλ' εγκατέλειψε τη θέσι του και άναλήψε μια εργασία ήρεμη, όπως του είχαν συστήσει οι γιατροί. Κατάρθωσε, τέλος, να προσληφθί ως θυρωρός στο «Ρινταρχάουζ» την πιο άριστοκρατική λέσχη της Στοκχόλμης. Από τη στιγμή αυτή, κανόνισε τη ζωή του σαν ηολόγι, πράγμα που δεν έμπόδιζε, όμως, τις κρίσεις να εμφανίζονται άρκετα συχνά.

Μετά τη νεκρανάστασί του, ο Γκούσταφσον έπαθε 30 άλλες κρίσεις μέσα σε διάστημα μιας ήμέρας, αλλά χωρίς κατά τη διάρκεια τους να σταματάη τελείως ή λειτουργία της καρδιάς. Τη νύχτα, τέλος, οι σφυγμοί του κατέβηκαν στους 16 στο λεπτό.

Ο Γκούσταφσον επανέλαβε έπειτα από μερικές ήμέρες την ύπαρξιά του. Άλλ' είναι ύποχρεωμένος να κάνει δυο φορές την ήμέρα και πολλές φορές κατά τη νύχτα εισπνοές άεζόνου. Έτσι, κατορθώνει να διατηρηται σ' ένα επίπεδο άρκετα ικανοποιητικό.

Τελευταία, ο νεκρoασθηθείς, που είναι σήμερα ήλικας 62 ετών, παρουσιάσθηκε στον καθηγητή Κράφοντ, που θεωρείται σαν ένας από τους μεγαλύτερους καρδιολόγους της Εύρώπης

Ο άνθρωπος που ξαναγύρισε από τον Άδη

Μία περίεργη

περίπτωσης

γιάτν του, όπου εξάίρεται το γεγονός της τεχνητής καρδιάς.

Γενικότερα ή περίπτωσης του Γκούσταφσον άπέδειξε ότι η νεκρoανάστασις είναι δυνατή, όταν εφαρμοσθούν στο νεκρό ώριμένα δραστικά μέσα, όπως είναι το ηλεκτρικό μασάζ του στήθους, κι' ένενσεις άδρεναλίνης στο έσωτερικό των καρδιακών κόλπων κλπ. Προϋποθέσις αυτής της νεκρoανάστασις είναι ότι τα μέσα που αναφέραμε πρέπει να εφαρμοσθούν έγκαιρως, δηλαδή έντος δυο ή τριών περίπου ώρών μετά το θάνατο του άτόμου. Γιατί κατόπιν ο θάνατος είναι πιά άπόλυτος και ή νεκρoανάστασις δεν είναι δυνατή. Πάντως ή εφεύρεσις του καθηγητού Κράφοντ, που θεωρείται, όπως αναφέραμε παραπάνω, άυθεντία στα νοσήματα της καρδιάς, πρόκειται να δέρη πραγματική επανάστασις στις μεθόδους της συγχρόνου ιατρικής.

☼☼

Η διάγνωσις του καρκίνου

Ο δόκτωρ Μπλάκ, του Άντικαρκινικού Ινστιτούτου, έπνευσε μια μέθοδο, που έπιτρέπει την έγκαιρη διάγνωσι του καρκίνου.

Η μέθοδος αυτή συνίσταται στην προσθήκη μιας χρωστικής ουσίας στο αίμα του άσθενούς. Για το σκοπό αυτό, ο δόκτωρ Μπλάκ χρησιμοποίησε το κυανού της κρεζόλης και το κυανού του μεθυλενίου.

Όταν ύπάρχη καρκίνος, το κυανού της κρεζόλης παίρνει το χρώμα της λαβάντας, ενώ ταυ τόχρονα το αίμα άρχίζει να πήζει. Σε αντίθετη περίπτωση, το κυανού της κρεζόλης διατηρεί το χρώμα του και το αίμα δεν πήζει.

Το κυανού του μεθυλενίου, έξ άλλου, έρχόμενο σ' έπαφή με το αίμα έκδιδει άτόμους, πάσχοντας από καρκίνο, άποχρωματίζεται άμέσως σχεδόν, ενώ, αν πρόκειται για ένα υγιή, ο άποχρωματισμός έπέρχεται έπειτα από δέκα περίπου λεπτά.

Τα γενόμενα πειράματα άπέδειξαν ότι ή μέθοδος αυτή έπιτρέπει τη διάγνωσι του καρκίνου στα 86% των περιπτώσεων.

Το γεγονός αυτό έχει έξαιρετική σημασία, ιδίως στις περιπτώσεις καρκίνων των έσωτερικών οργάνων, που εξελίσσονται ύπουλα και δεν έπιτρέπουν στο γιατρό την άσφαλή διάγνωσι των.

Ο Κνούτ Γκούσταφσον, ο άνθρωπος που πέθανε για πέντε λεπτά, ύστερα απ' την επάνοδό του στη ζωή, και που ξαναγύρισε στη θέσι του θυρωρού στην άριστοκρατική λέσχη Ρινταρχάουζ της Στοκχόλμης. Κάθε άπόγευμα, πριν παη στη θέσι του, κάνει μία ειδική θεραπεία με άεζόνου που εξασφαλίζει στην άδυνατισμένη του καρδιά την κανονική λειτουργία της για όλη τη νύχτα.

μογέλασε ειρωνικά.

—Εμείς στον τόπο μας κάτι τέτοιες παραδόσεις τις λέμε «άνοσιες».

—Κύριε Κάρφελ, μη τὸ ἀγοράσετε αὐτὸ τὸ κρεβάτι, σὰς τὸ εἶπα, αὐτὴ τὴ στιγμή μιλά ἐναντίον τοῦ συμφέροντός μου... Ἀκούστε τι εἶνε... Τὸ μαγικὸ αὐτὸ τὸ πῆμα κληρονομία ἀπὸ τὸν πατέρα μου... Ἦταν ὁ μακαρίτης ἕνας τύπος μανιακὸς παλαιῦ παλαιοπώλου, πού ζούσε ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ παλαιὰ ἐπιπλα, χωρὶς ποτὲ νὰ τὰ μετακινήσῃ ἢ νὰ τὰ ξεκοκίσῃ. Ὁ πατέρας μου εἶχε κι' ἕναν ὀππρήτη. Ἐνὰ ἀλλόκοτο, σχεδὸν ἡλίθιο νέο, πού δὲν καταλάβαινε ποτέ τί τοῦ λέγανε... Τὸν Ἀλμπέρ... Μία μέρα ὁ Ἀλμπέρ χάθηκε. Ὅσο καὶ νὰ ψάξανε, δὲν τὸν βρῆκαν ποτέ. Ὑστερὰ ἀπὸ μέρους, χάρις σὲ μιὰ περίεργη ὁσμὴ, βρῆκαν τὸν Ἀλμπέρ πεθαμένο σ' αὐτὸ τὸ κρεβάτι... Μόλις, κύριε Κάρφελ, πεθαμένο... Σὰς ἐξορκίζω, μὴν τὸ ἀγοράσετε... Εἶνε καταραμένο...

—Ἀνοσιές! εἶπε ὁ Ἀμερικάνος. Ποῖος ἐρεῖ τί συγκοπή θὰ τοῦ ἦρθε αὐτοῦ τοῦ ἡλίθιου καὶ σεις, ἀμέσως, φτιάξατε ὅλο τὸ ἐξωφρενικὸ παραμῦθι.

Καὶ ὁ Ἀμερικάνος, ἀδιαφορώντας γιὰ ὅλα, ἀγόρασε τὸ κρεβάτι, τὸ μετέφερε καὶ τὸ ἐγκατέστησε στὸ δωμάτιο τῶν ξένων, στὸν πύργο του. Δὲν πέρασε μῆνας κι' ὁ Κάρφελ παρουσιάσθηκε χλωμός μπρός στ' Ἀλμπέρ, μετὰ τὴν ἀγωνία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του.

Ὁ παλαιοπώλης γύρισε τὸ διακόπτη. Ὅλα τὰ μακάβρια ἐκείνα ἀπομεινάρια τῶν αἰῶν ν' φωτίστηκαν ξαφνικά καὶ πῆραν τὴ θλιβερή, τὴ νεκρική συννηθισμένη τους ὄψη.

—Κύριε Κάρφελ, γιατί νὰ μὴ μ' ἀκούσετε; Γιατί; ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ὁ δυστυχὴς Ζερμόν.

—Μήπως τόξερα; Μήπως τὸ φανταζόμουν;

—Καί... ποῖος; —Ποῖος; Ἐνας ἀπὸ τοὺς προσκαλεσμένους μου. Εἶχα καλέσει χθὲς βράδυ τρεῖς φίλους μου ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη. Στὸ τραπέζι τοὺς διηγῆθα τὸ θρῦλο τοῦ κρεβατιοῦ.

Τίς ἄκουσαν, ἕνα παλληκάρι καμμιὰ τριανταριά χρονῶν, ἐργασιαρχὴς σοκολάτας ἄρχισε νὰ γελάει... Μὰ κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν τὸ πίστευα... Ἄν εἶχα ἔττω καὶ τὴν ἐλάχιστη ὑποψία, δὲν θὰ τὸν ἄφηνα ποτέ... Ποτέ... Στοιχημάτισα λοιπὸν μετὰ τὸ Σίνουερ, τὸν ἄλλο φιλοξενοῦμένο μου, πού ἦταν φοβιταῖρος, πὼς θὰ πῆγε νὰ κοιμηθῇ στὸ περίφημο αὐτὸ κρεβάτι.

Μὰς προσκάλεσε, μάλιστα, γιὰ τὴν ἄλλη μέρα νὰ πάμε κυνήγι. Γιατί, ὅπως εἶπε, ὕστερὰ ἀπὸ ἕναν καλὸ ὕπνο, θὰ ἦταν πῶς εὐδιάθετος ἀπ' ὅλους μας πού σίγουρα δὲν θὰ μὰς ἄφηνε νὰ κοιμηθῶμε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ βουκόλακας τῆς ἀσώτης αὐτῆς γυναίκας, τῆς Λουκρητίας Βοργίας...

Τὸ κακοὶ τὸν περιμέναμε τὴν ἄλλη μέρα. Στὴν ἀρχή, ὅλοι νομίζαμε πὼς θὰ παρουσιαζόταν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, τὸ ἴδιο γελαστός, ὅπως ἦταν καὶ τὸ βράδυ. Ὅσο, ὁμως, περνοῦσε ἡ ὥρα, τόσο μεγαλύτερη ἡ ἀγωνία μας... Κά-

ναμε ὥστόσο κουράγιο. Τέλος δὲ βάσταξε:

—Κύριοι, εἶπα, καλὰ θὰ εἶνε νὰ πάω νὰ δῶ ὁ ἴδιος.

Μὲ κύτταξαν με ἀπορία, ἀλλὰ δὲν εἶπαν τίποτα. Τράβηξα στὸ δωμάτιο τοῦ φίλου μου με πὸδια πού τρέμανε. Χτύπησα τὴν πόρτα. Καμμιὰ ἀπάντησι. Τὴν ἀνοίξα τότε καὶ ὄρμησα μέσα σὰν τρελλός. Μαζί μου μπῆκαν καὶ οἱ ἄλλοι δύο φιλοξενοῦμενοι. Κάποιος τὸλμησε νὰ σηκώσῃ τὴν κουρτίνα. Βρῆκαμε τὸν ἄμοιρο φίλο μας νεκρὸ με μιὰν ἐκφρασί ἀγωνίας στὸ πρόσωπό του.

Ὁ παλαιοπώλης Ζερμόν εἶχε ἀκουμπήσει τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ δύο του χέρια σκεπτικώς.

Ὁ Ἀμερικάνος συνέχισε: —Ἦρθε σὲ σὰς, κύριε Ζερμόν γιὰ νὰ σὰς προτείνω κάτι. Ἐσεῖς, μὴ πολεῖσατε αὐτὸ τὸ κρεβάτι. Ἐσεῖς, τὸ κρατοῦσατε χρόνια, μετὰ στὸ μαγαζί σας. Ἐ, λοιπὸν θέλω νὰ με βοηθήσατε νὰ διαλευκάνω αὐτὸ τὸ μυστήριον. Θέλω ν' ἀνακαλύψω γιὰτί ὁποῖος κοιμηθῇ πάνω σ' αὐτὸ τὸ κρεβάτι δὲν ζυπνᾷε πιά. Γιὰ ποῖο λόγο; Ὅταν εἶνε ἕνας μονάχος, ὁ θάνατος τοῦ σφραγίζει τὸ στόμα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ, ὅταν ὁμως θὰ εἶνε δύο, τότε, ὅταν ἀνοίξατε τὸ θέλω νὰ πῶ;...

—Δηλαδή... ἐρχεσθε νὰ μοῦ προτείνετε νὰ διακινδυνεύσω τὴ ζωὴ μου γιὰ ἕνα μυστήριο ἀνεξήγητο;

—Ὁχι. Μόνον τὴ δική μου ζωὴ θὰ διακινδυνεύσω... Ἐγώ, θὰ εἶμαι αὐτός πού θὰ πλαγιάσῃ στὸ κρεβάτι. Σεις θὰ ξαπλώσετε σὲ μιὰ πολυθρόνα, δίπλα μου. Μόνο πού θὰ δέσω τὸ χέρι μου μετὰ τὸ δικό σας. Μόλις νοιώσω τὸ παραμύθι...

.....

Ἡ ΠΙΕΡΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ἡ Μινγκ-Σού Κινέζα χορεύτρια 24 ἐτῶν, διάλεξε γιὰ σκοπὸν τὴν ζωὴν τὸν ἔρωτα. Οἱ Πουρτανεῖς ἄς καθουκάσουν! Μόνο οἱς ἐμφανίσεις τῆς ἐρμηνεύει τὸ φλογερὸ ἐρωτικὸ πάθος. Ποτέ εἶνε μιὰ δειλὴ Κινέζα πού προσφέρει ἕνα τριαντάφυλλο στὸν ἀγαπημένο της, ποτέ ἡ φλογερὴ Ἰνδὴ πού οἱ πέπλοι τῆς ἀφάνουν νὰ φαντεῖται τὸ ὄρα καὶ ἀρμονικὸ τῆς σώμας πότε ἡ προκλητικὴ Ἀιγυπτίαν Πάντα ὁμως ὁ χορὸς τῆς ἔχει ὅλη τὴν ποίησιν καὶ τὸ ὄνειρο τοῦ ἔρωτος.

κρὸ, θὰ τὸ τραβήξω. Ζεῖς, θὰ ὀρμήσετε... κι' ἂν προφτάσω θὰ σὰς πῶ...

★
«Ἔτσι κι' εἶνε. Ὁ Ζερμόν δέχτηκε. Ὁ παλαιοπώλης ἐκλείσε τὸ μαγαζί του καὶ μπῆκε στὸ αὐτοκίνητο τοῦ Ἀμερικάνου.

Ἐπειτα ἀπὸ δύο ὥρες βρισκόντουσαν στὸν πύργο. Ἐφῆγαν μετὰ τὴν ἡσυχία τους, ἡπιαν σαμπάνια, κάπνισαν τὰ πούρα τους καὶ κατὰ τὴς ἐντεκα ἀνέθηκαν στὸ δωμάτιο ὅπου εἶχε τοποθετηθῇ τὸ κρεβάτι τῆς Λουκρητίας Βοργίας.

Ὁ παλαιοπώλης Ζερμόν ἦταν κατάχαλμος. Ὁ Ἀμερικάνος ὁμως εἶχε ὅλη τὴν ψυχραιμία.

—Κύριε Κάρφελ, εἶπε ὁ παλαιοπώλης μετὰ φωνὴ πού ἔτρεμε λίγο, δὲν εἶνε προτιμώτερο νὰ παρατήσωμε τὰ πειράματά μου καὶ νὰ τὸ κάψουμε;

—Τώρα; Τὴν τελευταία στιγμή; Ποτέ!

Ὁ Ἀμερικάνος πλάγιασε στὸ κρεβάτι μέσα ἀπὸ τὴν δαμασκηνὴν κουρτίνα. Ὁ παλαιοπώλης ξαπλώσε σὲ μιὰ πολυθρόνα τρία μέτρα πῶς μακριά. Τὰ χέρια τους ὁμως ἦταν δεμένα μ' ἕνα γερὸ σκοινί.

Σύστανε τὰ φῶτα.

Ὁ Ἀμερικάνος μετὰ τὰ μάτια ἀνοίχτα περίμενε. Στὴν ἀρχὴ ἐνοίωσε κάποια δυσφορία. Μὰ σιγά, σιγά ἡ στενωχώρα του πέρασε. Ἐνοίωσε τὰ βλέφαρά του νὰ νερκωννῶνται. Οἱ δυνάμεις του ὅλο τὸν ἐγκατέλειπαν. Τὸ φάνηκε πὼς ὀνειρευόταν. Σὰν νάβλεπε μπροστά του νὰ περνοῦν χιλιάδες παράξενες μορφές καὶ μπρός ἀπὸ ὅλες ἡ σιλουέτα μιᾶς ὁμορφῆς γυναίκας. Ἐνοίωσε τὴν ἀντίστασιν του νὰ σβύνη. Πῆγε νὰ ψιθυρίσῃ:

«Λουκρητία Βοργία!». Μὰ εἶναι τὸ κατάφερε. Τότε, ἀπὸ ἐνστικτο, νοιώθοντας τὸν κίνδυνον τὰ χέρια του τραβήξαν με δύναμιν τὸ σκοινί.

Ὁ παλαιοπώλης τινάχτηκε πάνω καὶ πῆρε κοντὰ στὸ κρεβάτι.

Ἀρπάξε στὰ χέρια του τὸν Ἀμερικάνο καὶ τὸν ἀκούμπησε σ' ἕνα ντιβάνι δίπλα στὸ παράθυρο.

Ἀνοίξε διάπλατα ὅλα τὰ παράθυρα τῆς ἀμπαρῆς καθὼς καὶ τὴν πόρτα. Ἐπειτα γύρισε τὸ διακόπτη.

Τὸ παγωμένο ἀεράκι τῆς ἐξοχῆς χτύπησε τὸν Ἀμερικάνο στὸ πρόσωπο.

Ἀρχισε νὰ συνέρχεται σιγὰ, σιγὰ. Ἀνοίξε τὰ μάτια του. Τὸ πρῶτο πράγμα πού ἀντίκρουσε ἦταν τὸ πρόσωπο τοῦ Ζερμόν, πού ἦταν σκυμμένο ἀπὸ πάνω του μ' ἀγωνία.

—Καταλάβετε τίποτα, κύριε Κάρφελ; τὸν ρώτησε ὁ παλαιοπώλης.

—Καί, κατάλαβα, Ζερμόν.

Ἀναψε, ὁμως, ὅλα τὰ φῶτα. Ὁ παλαιοπώλης γύρισε ὅλους τοὺς διακόπτες καὶ τὸ δωμάτιο πλημμύρισε ἀπὸ ἐκτυφλωτικὸ φῶς.

Ὁ Ἀμερικάνος σηκώθηκε καὶ πῆγε στὸ κρεβάτι, ξεκόλλησε μιὰ ἀπὸ τὴς βαρεῖες δαμασκηνὴς κουρτίνας, καὶ τὴν ἐξέτασε με προσοχὴ, φωτίζοντάς τὴν μ' ἕνα δυνατὸ ηλεκτρικὸ λαμπτήρα.

Πέρασαν ἔτσι δέκα λεπτά. Δέκα λεπτά ἀγωνίας γιὰ τὸν παλαιοπώλη.

Γιὰ μιὰ στιγμή νόμισε ὅτι ὁ Ἀμερικάνος κατὰ κάποιον τρόπο εἶχε πᾶθει. Μήπως εἶχε τρελλαθῇ;...

Τὸν κυττάζει ἄφωνος.

Ὁ Ἀμερικάνος πέταξε χάμω τὴν κουρτίνα καὶ πλησίασε τὸν παλαιοπώλη.

—Ζερμόν, τοῦ εἶπε αὐτὸς οἱ κουρτίνες εἶνε ἡ αἰτία ὅλου τοῦ κακοῦ. Στὴν Ἀμερικὴ εἶχα ἐργαστάσιο χημικῶν προϊόντων. Ἐχω δίπλωμα χημικοῦ. Τέτοιο πράγμα, ὁμως, δὲν μποροῦσα ποτέ μου νὰ τὸ φαντασθῶ. Ἀπὸ ἐπαγγελματικὴ ἀνάγκη ἔχω μελετήσει ὅλα τὰ δηλητήρια.

Ὁχι μόνον τὰ σημερινά, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν. Λοιπὸν, οἱ κουρτίνες αὐτὲς εἶνε φτιαγμένες μ' ἕνα ὕφασμα πού εἶνε ποτισμένο με δηλητήριο. Αὐτὸ μολύνει τὸν ἀέρα καὶ προσπᾶντας τὸ ἐσωτερικὸ μέρος τοῦ κρεβατιοῦ, ὅταν ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματος ἀρχίζει καὶ ἂν ἀνακλᾷ πάνω στὴς κουρτίνες. Πόση ὥρα, Ζερμόν ἔμεινε πάνω στὸ κρεβάτι;

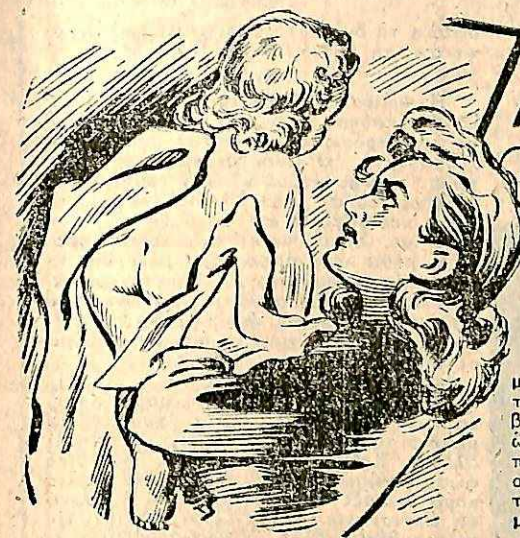
—Μισὴ ὥρα, κύριε Κάρφελ. Ἀλλὰ μισὴ ὥρα ἂν ἔμεινα, θὰ ἦμουν τώρα νεκρός. Τὰ κόκκαλα τώρα τῆς Λουκρητίας Βοργίας θὰ τρίβουν μετὰ στὸν Ἀδῆ. Τὸ μυστικὸ τῆς ἀπεκαλύφθη!

Μὲ ἄργα βήματα πού τὰ κλονίζει ἀκόμα ἡ συγκίνησι τοῦ θανάτου πού εἶχε φτερουγίσῃ πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους, ὁ Ἀμερικάνος μετὰ τὸν παλαιοπώλη κατέβηκαν στὴν τραπέζα.

Ὁ Ἀμερικάνος χτύπησε τὸ κουδούνι καὶ τρεῖς υπηρέτες πεταχτήκαν τρομαγμένοι ἀπὸ τὸ κρεβάτι τους.

—Σαμπάνια, πολλὰ σαμπάνια καὶ φρούτα, διέταξε ὁ Ἀμερικάνος. Ἀπὸψε θὰ πιῶμε στὴν υγείᾳ ἐκείνου, πού τοὺς γλυτώνουμε ἀπὸ βέβαιο θάνατο.

ME-Y-NAPNT ΓΚΡΕΒΙΛ

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΜΕ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ!

Θὰ πρέπει νὰ πληρώσω τὸ σφάλμα μου μετὰ τὸν πῶς μεγάλο πόνου πού μπορεῖ ποτε νὰ γνωρίσῃ μιὰ καρδιά;

Ναί! Ἐγὼ ἡ Μυρτούλα, γυναίκα ἐνὸς τίμιου καὶ πλούσιου ἐμπόρου, ἔχω ἕνα φρικτὸ ἐγκλημα στὴ συνείδησί μου. Ἐκανα τὴν πῶς ἀναισθητοῦ πράξι, πού μπορεῖ νὰ κἀνῃ μιὰ γυναίκα.

Παρέδωκα τὴ σάρκα τῆς σαρκὸς μου στὴν ἀγνωστὴ Μαίρα, καταδικάσα ἕνα ἄβωο πλάσμα νὰ ζῇ στὸ περιθώριον τῆς ζωῆς. Παράτησα — ἀλλοιόμουν! — τὸ παιδί μου!

Ἦν, βέβαια, ὑπάρχουν ἄλλοι πού εἶναι πολὺ πῶς ἐνοχοὶ ἀπὸ μένα: ὁ ἄντρας πού με ἀπάτησε καὶ οἱ γονεῖς μου πού με ὑποχρέωσαν νὰ ρίξω τὸ παιδί μου στὸ βρεφοκομεῖο!

Εἴκοσι πέντε χρόνια ἀπὸ τότε! Ὅλα τὰ εἶχα ξεχάσει μετὰ τὴν εὐτυχισμένη ἀπόδοσιν πού μου εἶχε δημιουργήσει ὁ ἄντρας μου. Τὸ πεπρωμένο, ὁμως, εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ ἀποφυγῇ κανεὶς, οὔτε τὴ Θεῖα Δίκη ὅταν πέφτῃ ἀμελλίκτη, ἀδυσώπητη κι' ἐρχεται νὰ σοῦ θυμίσῃ ὅτι εἶσαι ἔνοχη!

★
Εἶχα κουρασθῇ τὸ φετινὸ χειμῶνα, περισσότερο ἀπὸ ἄλλες φορές. Ἐφύγα λοιπὸν γιὰ τὴν Ἑκάλη, ὅπου ἔχομε μιὰ ὑπεροχὴ ἐπαυλὶ μέσα σ' ἕνα δάσος ἀπὸ πεύκα. Ἐνοίωσα πολὺ νωρὴ τὴν ἀνάγκη τῆς ἐξοχῆς καὶ ἡ χαρὰ μου ἦταν ἀπεριγραπτὴ τὴν πρώτη ἐκείνη μέρα πού μπόρεσα νὰ ξαπλώσω ἥρεμ. Μακριὰ ἀπὸ τὴς ἐγνοίας τῆς Ἀθῆνας, στὴ μεγάλη βορεινὴν βεράντα, πάνω σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα.

Ὁ ἄντρας μου ἐρχόταν τὸ βράδυ μετὰ τὸ αὐτοκίνητό του κι' ἐφευγε τὸ πρωῒ. Ἐυρίσκα λοιπὸν ὅλο τὸν καιρὸ γιὰ νὰ φροντίζω γιὰ τὴν ὁμορφίαν μου, γιὰτί πρέπει νὰ τ' ὁμολογῶ με κάποια περηφάνεια πὼς μ' ὅλα τὰ σαρανταπέντε μου χρόνια, δὲν φαινοῦμαι παραπάνω ἀπὸ τριάντα.

Ἐνα μεσημέρι ἐνῶ εἰτοιμαζόμουν νὰ καθίσω στὸ τραπέζι, ἀκούσα ξαφνικὰ ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι, κατὰ τὴ μεριά τοῦ δρόμου ἕναν τρομερὸ κρότο. Ἐπειτα μιὰ ἐκρηξί καὶ ὕστερὰ φωνές. Βγήκα στὴν βεράντα καὶ εἶδα ἕνα αὐτοκίνητο ἀναποδογυρισμένο. Πολλὸς κόσμος εἶχε μαζεθῇ γύρω καὶ οἱ φωνές ὅλο καὶ γινόντανε πῶς ἐκκωφαντικῆς. Σὲ λίγο ἐβγαλν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο ἕνας ἀνθρώπος: ἦταν ὁ σωφὸρ.

—Φέρτε τον μέσα, εἶπα ἀσυναίσθητα. Τί εἶνε;

—Γιὰ νὰ μὴ σκοτώσῃ ἕνα παιδάκι, ἐρριξε τὸ αὐτοκίνητό του πάνω στὸ δέντρο καὶ τσακίστηκε.

Τηλεφώνησα ἀμέσως σ' ἕνα γιατρό, καὶ τοὺς εἶπα νὰ μεταφέρουν τὸν τραυματία στὸ δωμάτιο πού προοριζόταν γιὰ τοὺς

ξένους καὶ νὰ τὸν ξαπλώσουν στὸ κρεβάτι.

Ὅταν ἦρθε ὁ γιατρός τὸν ἐξέτρε με προσοχὴ καὶ δὲ βρῆκε εὐτυχῶς κανένα σπᾶσιμο. Εἶχε χτυπήσει, ὁμως, στὸ κεφάλι τόσο δυνατὰ, πού ἀπέμεινε ἀναισθητός σχεδὸν μιὰν ὥρα. Βοήθησα, ὅσο μποροῦσα τὸν γιατρό νὰ τοῦ πλύνῃ τὸ τραῦμα. Ἐπειτα τὸν γδύσαμε καὶ τὸν βάλουμε πῶς ἀναπαυτικὰ στὸ κρεβάτι. Τὴν ὥρα ὁμως πού τὸν γδύναμε, τὰ μάτια μου πέρασε σὲ μιὰ μύρμηκα κρεατοελιὰ πού εἶχε στὸν ὦμο. Ἀσυναίσθητα ἀκούμπησα πάνω τῆς τὰ δάχτυλά μου: στὸ ἴδιο ἀκριβῶς μέρος εἶχα κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο σημάδι.

Τὸ βράδυ, ὅταν συνῆλθε πῶς καλὰ, εἶχε γυρίσει καὶ ὁ ἄντρας μου, πού με συγχάρηκε γιὰ τὴν πρωτοβουλία πού πῆρα. —Εὐχαριστῶ, μουρμούρισε κι' ὁ νέος, κυττάζοντας ὅλους ἑμᾶς πού ἤμαστε γύρω ἀπ' τὸ κρεβάτι του.

—Πῶς σὰς λένε; τὸν ρώτησε ὁ ἄντρας μου.

—Κίτσο, πρόφερε σιγὰ.

Ἄλλη μιὰ φορὰ τινάχτηκε ἀπ' τὴ θέσι μου. Τὸ ὄνομα αὐτὸ μ' ἐφῆρνε εἴκοσι πέντε χρόνια πίσω, ὅταν μιὰ νύχτα ἔγραφα πῶς σ' ἕνα χαρτάκι τὴ λέξι «Κίτσο» καὶ τῶνα ἀνάμεσα στὰ φορεματάκια τοῦ παιδιού μου οἱ γονεῖς μου μ' ἀναγκάζαν μ' ἀπονιά νὰ τὸ πετάξω στὸ βρεφοκομεῖο.

—Πέστε μου πὼς λένε τοὺς γονεῖς σας γιὰ νὰ τοὺς εἰδοποιήσω, συνέχισε ὁ ἄντρας μου. Δίχως ἄλλο θ' ἀνησυχοῦν...

Ὁ νέος χαμογέλασε καὶ ἀποκρίθηκε πικρά:

—Εὐχαριστῶ... Δὲν ἔχω οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα...

—Πέθαναν; ρώτησα ἐγὼ με κάποια ἀγωνία.

.....

Ο ΠΑΠΑΣ ΣΤΗΝ ΚΟΥζίΝΑ

Ὅπως κάθε χρόνον ὁ Πάπας κατέθεθε κι' ἐφέτος εὐτοπροσώπως στὰ μαγειρεία τοῦ Βελικανό, γιὰ νὰ φτιάσῃ τὰ «ἀγκιους ντέι» πού θὰ μοίραζε τὰ Χριστουγεννιά. Ἐπειτα ἀπὸ εἰκοσιπέντε χρόνια ξανάνοιγε ἡ πληγὴ τοῦ μητρικοῦ μου πόνου, καὶ ἡ συνείδησί μου θὰ με τύπη ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρός σὲ ὅλη μου τὴ ζωή!

MIPANTA

Τὸ αἷμα ὡς ἀποδεικτικὸν στοιχείον

Γιὰ πρώτη φορὰ τὰ ἀγγλικά δικαστήρια παραδέχθηκαν ὡς ἀποδεικτικὸν στοιχείον τῆς ἀπιστίας μιᾶς ἐγγαμίου γυναίκας τὴν ἐξέτασι τοῦ αἵματος. Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ αἰτησί διαζυγίου. Ὁ σύζυγος ὑπεστήριξε ὅτι τὸ παιδί πού εἶχε φέρῃ ἡ γυναίκα τὸν στὸν κόσμον δὲν ἦταν δικό του. Ἡ ἐξέτασις τοῦ αἵματος τοῦ μικροῦ ἀπέδειξε ὅτι οἱ ἰσχυρισμοὶ του ἦταν σωστοί. Τὸ δικαστήριον ἀναγνώρισε ὅτι ἡ ἐγκυρὸν τὴν ἀπέδειξε καὶ τοῦ ἐχορήγησε τὸ διαζύγιον.

—Θα κάνουμε το ταξίδι των άργυρών γάμων μας, Φρανσουάζ!... της είπε ο Πιέρ.

Η καμαριέρα μπήκε στο σαλόνι και άναγγελε πως ο κύριος είχε τηλεφωνήσει ότι θαρχόταν την ώρα του τσαγιού και ότι η κυρία έπρεπε να τον περιμένει γιατί ήθελε να της μιλήσει.

Η Φρανσουάζ όταν άκουσε τα λόγια της καμαριέρας κράτησε την ψυχραιμία της, μα όταν αυτή έφυγε άφησε την ταραχή της να ξεσπάσει. Συλλογίστηκε με θλίψη πως ο άντρας της θαρχόταν μόνο και μόνο να την αποχαιρετήσει, πριν την εγκαταλείψει οριστικά. Ένοιωσε τον εαυτό της αδύνατο, εξουθενωμένο, έτοιμο να σωριαστεί χάμα. Με μεγάλη προσπάθεια επέβληθη στον εαυτό της και κατέβηκε στον κήπο για να μαζέψει λουλούδια και να στολίσει για τελευταία φορά το τραπέζι όπου θάβιναν το τσάι τους. Οι σκευές στριφογύριζαν και βασιάνιζαν το μυαλό της. Ο πόνος της ήταν άπειρος.

Ήξερε πως ο Πιέρ, ο άντρας της σκόπευε να ζητήσει διαζύγιο, για να παντρευτεί τη γραμματέα του, μια νέα είκοσι χρονών, με μαλλιά κοκκινωμένα, ψυχή και συμφεροντολόγο. Ήξερε ακόμα ότι άντρες στα σαρανταπέντε τους χρόνια, όπως αυτός, βρίσκουν ξαφνικά πολύ γερασμένες τις γυναίκες τους όταν έχουν περάσει τα τριανταπέντε. Σε τέτοιες περιπτώσεις οι σκηνές δεν ωφελούν σε τίποτα. Μάταιο είναι η σύζυγος να υπενθυμίζει σ' έναν άντρα που πέρασε από μια τέτοια ψυχική κρίση, την περασμένη ευτυχία, την αφοσίωσή της στο καθήκον και τις θυσιές της. Μ' όλη όμως την επιβολή πάνω στον εαυτό της, η Φρανσουάζ δεν μπόρεσε να συγκρατησή τα δάκρυά της.

Είχε άρchiσει να δραδυάζει και θυμόταν τώρα μελαγχολικά πως ο άντρας της είχε αγαπήσει άλλοτε τα μεταξένια, ξανθά μαλλιά της. Ίσως αν τα ξανάβλεπε τώρα στο φως. Έρριξε μια τελευταία ματιά στον καθρέφτη της, ενώ ταχτοποιούσε τα λουλούδια μέσ' στα κρυστάλλινα βάζα και βεβαιώθηκε πως ήταν ακόμα νέα και ωραία. Αυτό το «άκομα» τη βύθισε σε συλλογή. Έδω άκριδός ήταν ο κίνδυνος.

★

Ο Πιέρ ανέβαινε σιγά-σιγά τη σκάλα, σά νάχε τύψεις για το διάβημά του.

Μικρά αριστουργήματα

Έδω και χρόνια, θυμόταν, πόσο τρελλά είχε έρωτευθεί τη Φρανσουάζ. Ήταν τόσο νέα, τόσο ωραία! Και ήταν τόσο περήφανος όταν την παντρεύτηκε κι' έδωαι εξω μαζί με το αίθερο αυτό πλάσμα. Ήσαν χρόνια πολλά μέσα σε μια τέλεια αρμονία σώματος και ψυχής.

Ετσι κύλησαν τα χρόνια. Και τώρα είχε παρουσιάσει η Κλέλια μέσα στο δρόμο της ζωής του. Ήταν τόσο νέα και τόσο όμορφη. Ο Πιέρ τη λάτρευε και ποθούσε να την κάνει ευτυχισμένη. Η Φρανσουάζ δεν είχε το δικαίωμα να τους εμποδίσει. Έπρεπε όμως να της το πη με ήρεμία. Έπρεπε να φανή πολύ καλός μαζί της και να της εξασφαλίση ένα ήσυχο μέλλον. Γιατί, ό,τι και να συνέβαινε τώρα μεταξύ τους ήταν πάντα η μητέρα των παιδιών του. Το ζήτημα αυτό ήταν οπουδείο. Η Κλέλια φρονούσε πως έπρεπε να τα κλείσουν έσωτερικά σ' ένα κολλέγιο. Άλλ' ο Πιέρ σκεπτόταν πως θάταν πολύ σκληρό ν' απο-

σπάση τα δυο αυτά χαριτωμένα πλάσματα απ' τη μητέρα τους.

★

Η Φρανσουάζ σερβίρισε το τσάι κι' ύστερα κάθισε σ' έναν καναπέ. Το χλωμό της πρόσωπο φαινόταν υπερβολικά κουρασμένο. Ο Πιέρ το πρόσεξε. Άγεπούσε τη Φρανσουάζ μ' έναν τρόπο όμως διαφορετικό απ' την Κλέλια, με μια αγάπη που έδωαινε απ' τα βάθη της καρδιάς του. Σηκώθηκε κι' άρχισε να θηματίζει μέσα στο δωμάτιο, γιατί δεν ήξερε πως ν' άρχισι. Γι' άρετη ώρα έμενε βουδός στο παράθυρο, κυττώντας το δειλινό που έφευγε άργα-άργα. Ύστερα πλησίασε τη γυναίκα του και ψιθύρισε διστακτικά:

— Άκουσε, Φρανσουάζ... Το δλέμμα του έπεσε στα μαλλιά της, τα πυκνά, τα άπαλα και τα χρυσάφνια μαλλιά της, που τόσο τα είχε αγαπήσει άλλοτε. Καθώς τα φώτιζε το ηλεκτρικό φως, ξεχώρισε μέσα στο χρυσό εκείνο κύμα μερικές άσπρες τρίχες. Και ξαφνικά άρχισε να συλλογίζεται: Αυτές τις τρίχες δίδες άλλο, η Φρανσουάζ τις έδωαι στην κρίσιμη εκείνη περίοδο, όταν κινδύνευε ο Πιέρ να κλείσει το εργοστάσιό του και η Φρανσουάζ είχε γυρίσει όλους τους συγγενείς προσπαθώντας να βρη το ποσόν που θα του χρειάζοταν για να εξακολουθήσει την εργασία του. Ίσως πάλι οι άσπρες τρίχες να είχαν παρουσιάσει όταν άγρυπνούσε τόσες νύχτες, δίπλα στο κρεβάτι του ή στα κρεβάτια των παιδιών τους, σε μια από τις άμετρητες άρρώστειές τους. Η Ίσως πάλι τώρα τελευταία όταν κάποια υποχρεωτική φίλη είχε υποβλήθη στον κόπο να την πληροφορήσει ότι ο άντρας της έπρόκειτο να παντρευτεί τη νεαρή γραμματέα του.

Τότε έγινε μέσα στην ψυχή του Πιέρ μια ξαφνική αλλαγή. Αυτή, η Κλέλια, φάνηκε σά μια ξένη, σαν μια ύπαρξη μακρινή κι' αδιάφορη. Άλήθεια; Τι γύρισε ανάμεσά τους αυτή η κοπέλλα; Άνάμεσα σ' αυτόν τον τίμιο άντρα και στη γυναίκα του, ανάμεσα στα παιδιά τους, ανάμεσα στη μητέρα που είχε άχίσει ν' άσπριξη κοντά του. Τώρα αυτές οι λευκές τρίχες, αυτά τα χιόνια στα χρυσάφνια μαλλιά, τον ξανάφεραν κοντά της μετανιωμένο, πιο τρυφερό, πιο συγκινημένο.

Κάθισε δίπλα της και την άγκάλιασε από τη μέση με τρυφερότητα.

— Άκουσε, Φρανσουάζ, της είπε. Ήθελα να σου μιλήσω. Ήμουν έτοιμος να κάμω μια τρέλλα. Μια πονηρή, όμορφη κοπέλλα με είχε ξεμαλίσσει. Τώρα όμως νίκησα τον πειρασμό. Αυτάρωθκα. Έλπίζω να με συγχωρήσεις γι' αυτή μου την άδυναμία. Άν θέλεις, μπορούμε να φύγουμε αύριο μαζί με τα παιδιά. Θα κάνουμε το ταξίδι των άργυρών γάμων μας.

— Πιέρ, Πιέρ, άπάντησε η Φρανσουάζ, σά χαμένη, μη βρίσκοντας άλλα λόγια, Πιέρ, όπως θέλεις, ναι, να ταξιδέψουμε.

Η άναπάντεχη αυτή εύτυχία την είχε χαλίσει, την είχε μεθύσει. Ο άντρας έσκυψε πάνω της και της φίλησε τα μαλλιά.

Όταν έμεινε μονάχη, η Φρανσουάζ κυττάχτηκε στον καθρέφτη και συλλογίστηκε με υπερφάνεια: «Είμαι ακόμα ωραία γυναίκα». Και εύλογησε τα χιονισμένα αυτά μαλλιά που είχαν σώσει την εύτυχία της...

ΑΝΝΑ ΜΠΟΒΕ

Ένας άκρεβάτης της μουσικής

Ένας Άμερικανός μουσικός, ο Χένρυ Σκώτ, γράφει η «Μπαταίγ», επέτυχεν έναν άδλο, που δεν έχει το προηγούμενό του στην ιστορία της μουσικής. Κατάρθωσε να χτυπήσει 268 φορές τα πλήκτρα του πιάνου μέσα σε 6 μόνον δευτερόλεπτα!

Ο Σκώτ παίζει φορώντας μάλλινα γάντια στα χέρια του.

ΟΙ «ΑΟΡΑΤΟΙ» άστυνομικοί»

Νέα μέσα στον πόλεμο έναντι των κλοποιών

Μια φήμη που κυκλοφόρησε τελευταία στις Ήνωμένες Πολιτείες, έχει άναστατώσει τους Άμερικανούς. Σύμφωνα μ' αυτήν, η άστυνομία της Νέας Υόρκης και του Σικάγου διαθέτει από κάμποσο καιρό ειδικά όργανα, που της επιτρέπουν να διαπερνά τους τοίχους των σπιτιών και να πληροφορηται όλα όσα συμβαίνουν στο έσωτερικό τους.

Δεν πρόκειται, ωστόσο, για συσκευή τηλεράσεως, όπως θα μπορούσε να υποθέσει κανείς. Η επιστήμη δεν έφτασε ακόμη στο σημείον να μporή να βλέπει και να ακούη τι γίνεται πίσω από έναν τοίχο. Κατάρθωσε, όμως, κάτι άλλο που είναι το ίδιο σημαντικό.

Στην πραγματικότητα, οι «άορατοι άστυνομικοί» δεν είναι ένας τύπου, αλλά τριών. Ο πρώτος απ' αυτούς τους τύπους είναι η φλόγα που πηδάει, ο δεύτερος το αρμονικό ηλεκτρικό μάτι και ο τρίτος το «ράνταρ - πολίς».

Η φλόγα που πηδάει είναι κάτι το πολύ απλό. Φανταστήτε μια μεταλλική νταμίζα, χωρητικότητας είκοσι περίπου λίτρων, που είναι σταθερά προσηρμωμένη στο έδαφος. Από ένα μικρό σωλήνα που βρίσκεται στο στόμιό της εκτινάσσεται προς τα επάνω μια μικρή τολύπη φωταερίου ή βουτανίου.

Πλησιάζετε ένα σπρίτο σ' αυτό το ζέριο. Θα παραχθή τότε μια ήρεμη φλόγα.

Άνοιγοκλείστε τώρα μια πόρτα του δωματίου όπου βρίσκεται η νταμίζα ή η χτυπήστε το πάτωμα. Η φλόγα ν' άρχισι άμέσως να πηδάει ποτε στους τοίχους, ποτε στο ταβάνι, ποτε στο πάτωμα ή θα κουλουριάσει γύρω από τα διάφορα αντικείμενα, σαν κάτι το σατανικό.

Άλλα το ίδιο θα συμβη και αν άνοιγοκλείσετε μια οποιαδήποτε πόρτα ή παράθυρο ενός ουρανοξύστου (αν υποθέτε ότι η νταμίζα βρίσκεται σ' ένα από τα δωματία του) ή ενός γειτονικού κτιρίου όλογυρα.

Αυτή η περίεργη εύαισθησία της φλόγας όφειλεται στους ήχους, που διαπερνούν άνευόχλητοι τοίχους και ταβάνια. Οι ήχοι αυτοί, που το άνθρώπινο αυτί δεν μπορεί να τους άκούση, γιατί είναι πολύ «βαρείς», παράγονται και όταν περπατάμε με λαστιχένια παπούτσια ή όταν άγγιζομε με το χέρι μας μια πόρτα, ή ακόμη όταν μετακινούμε ένα οποιοδήποτε αντικείμενο, όσονδήποτε μικροσκοπικό και αν είναι.

Άν τώρα υποθετήσωμε μπροστά στη φλόγα ένα ηλεκτρικό μάτι, δηλαδή ένα φωτο - ηλεκτρικό κύτταρο, και συνδέσωμε μ' αυτό ένα κουδούνι συναγερμού, ένα μυδραλλιοδολό ή έναν μηχανισμό αυτομάτου κλεισίματος των θυρών ενός κτιρίου, θα έχωμε, στην περίπτωση που θα συμβη κάτι το άνώμαλο σ' ένα οποιοδήποτε δωμάτιο, τα εξής άποτελέσματα:

α) Το κουδούνι του συναγερμού θ' άρχισι να ήχη άμέσως. β) Το μυδραλλιοδολό θ' άρχισι να βάλλη προς το μέρος π.χ. της εξόδου και γ) Όλες οι πόρτες του κτιρίου θα κλείσουν αυτόματα και κανείς δεν θα είναι δυνατόν να βγη από αυτές.

Είναι εύκολο ν' αντιληφθώ κανείς πόσον σημαντικό είναι αυτό προκειμένου για μια τράπεζα, για μια έπιτελική υπηρεσία του στρατού, για

ένα πολεμικό εργοστάσιο κτλ.

Ο δεύτερος «άορατος άστυνομικός» είναι το ηλεκτρικό μάτι. Η αρχή πάνω στην όποιαν στηρίζεται είναι άρκετά γνωστή. Οι επιστήμονες που εργάζονται σήμερα για λογαριασμό της άστυνομίας κατάρθωσαν να το τελειοποιήσουν σε σημείο ώστε να μην είναι δυνατόν να επιασθή με κανένα τρόπο. Γιατί και αυτό το είχαν επιτύχει οι Άμερικανοί κλοποιοί. Έπεσήμεναν από πριν το μέρος όπου βρισκόταν το ηλεκτρικό μάτι και το «ετύφλωναν» ριχνοντας πάνω του το φως ενός ηλεκτρικού φαναριού της τσέπης, μεάλης έντάσεως. Άλλα τώρα αυτό δεν είναι πια δυνατόν. Γιατί το ηλεκτρικό μάτι που χρησιμοποιεί η άμερικανική άστυνομία είναι εναρμονισμένο με τέτοιο τρόπο, ώστε αντίδρα αυτόματα σ' όποιονδήποτε φωτισμό και έτσι συνεχίζει άνευόχλητο τη λειτουργία του, που συνίσταται στο να κάμη έναν κώδωνα συναγερμού να ήχησι, ένα πολυδολό να βάλλη κτλ.

Το «ράνταρ - πολίς» χρησιμεύει για επιχειρήσεις μεγάλης εκτίνας.

Άς υποθέσωμε ότι οι άστυνομικοί θέλουν ν' άποκλείσουν την κλοφορία σ' ένα δρόμο. Δεν χρειάζεται να στείλουν εκεί ούτε περιπόλους, ούτε μοτοσυκλετιστές. Έγκαθιστούν άπλυστατα μια συσκευή «ράνταρ - πολίς», που συγκοινωνεί μ' ένα πολυδολό. Όποιοςδήποτε πεζός ή αυτοκίνητο παρουσιασθή στο δρόμο, θα δεχθί άμέσως τις ριπές του πολυδολού, που θ' άρχισι να βάλλη αυτόματα.

Μια άλλη παραλλαγή του «ράνταρ - πολίς», που προορίζεται για κλειστους χώρους είναι η εξής:

Μια οποιαδήποτε αίθουσα — π.χ. τα θησαυροφυλάκεια μιας τράπεζης, — τίθεται, χωρίς σε ειδικά μηχανήματα, σε κατάσταση «σιωπηλής δονήσεως». Μόλις ένας άνθρωπος εισχωρήσθ σ' αυτό το χώρο, καταστρέφει άμέσως με την παρουσία του την αρμονία αυτής της δονήσεως. Η διακοπή αυτή προκαλεί τότε την αυτόματη λειτουργία διάφορων οργάνων, όπλων, προβολέων κτλ.

Ο σύζυγος ήταν φηνότερος...

Ο πρίγκηψ Πέτρος της Ελλάδος έχει ζήσει άρκετον καιρό μαζί με τις φυλές του Θιβέτ και των Ίνδιαν κι' έχει μελετήσει τα έθιμά τους, ιδίως δε την «πολυανδρία». Διηγείται λοιπόν ότι οι Θιβετιανοί θεωρούν ήθικώτατο για μια γυναίκα το ναχη πολλούς άντρες συγχρόνως — κατά προτίμησιν άδελφούς. Η μονογαμία θεωρείται άνήθικη! Όπως εξηγούν οι ίθαγενείς, με το σύστημα αυτό δεν διαμοιράζεται η οικογενειακή περιουσία σε πολλά μερίδια, έφθσον οι άδελφοί ζούν όλοι μαζί κι' έχουν ένα μόνο νοικοκυριά.

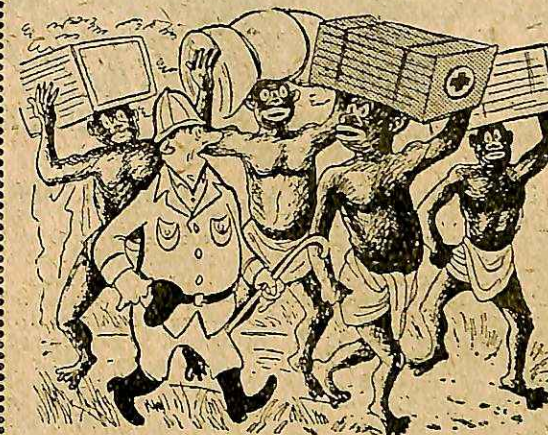
Φυσικά, με το έθιμο αυτό, μένουν άνύπαντρες πολλές γυναίκες, οι όποιες μπαίνουν στα βουδδικά μοναστήρια.

Μια Θιβετιανή, που είχε παντρευτεί πρόσφατος ένα ακόμη άντρα έξηγησε στον πρίγκηπα ότι χρειαζόταν κάποιον για να της καθαρίζη το σπίτι, κι' ότι είχε βρη φηνότερο να πάρη ένα σύζυγο, παρά έναν υπηρέτη!

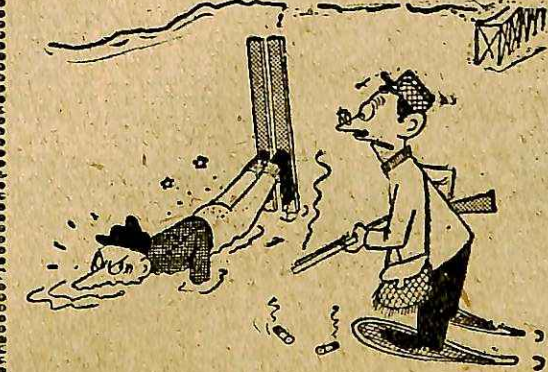
Πρέπει ωστόσο να προσθέσωμε ότι οι Θιβετιανοί τιμωρούν άσπληρά τις... έξωσυγγικές περιπέτειες των γυναικών!

Τα ψάρια έχουν τα πρωτεία

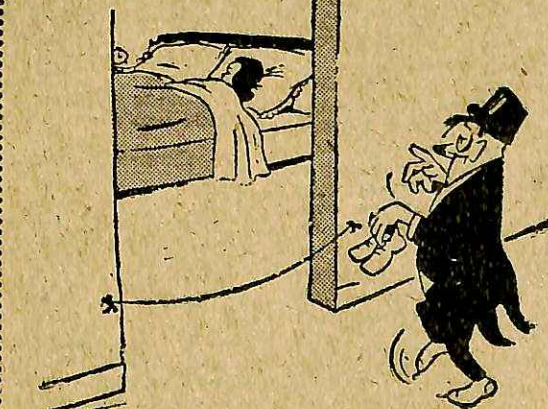
Υπάρχουν στον κόσμο περισσότερα από 40.000 είδη ψαριών. Μ' άλλα λόγια, τα ψάρια υπερβαίνουν σήμερα σε αριθμό και σε ποικιλία όλα τα άλλα σκουδωτά ζωα (θηλαστικά, πουλιά, έρπετα και άμφibia).

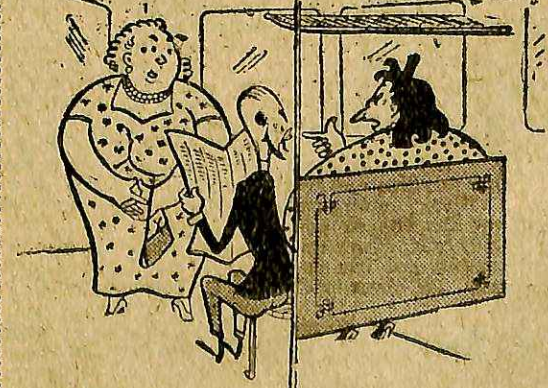
— Μ' αυτό το κιβώτιο μ' έπιασε το κεφάλι μου! — Πέριεργο!... Αυτό είναι το κιβώτιο που περιέχει τις άσπρίνες!...

— Με συγχωρείτε, αλλά την ώρα που σας είδα στον άέρα σας πέρασα για πουλιά!...

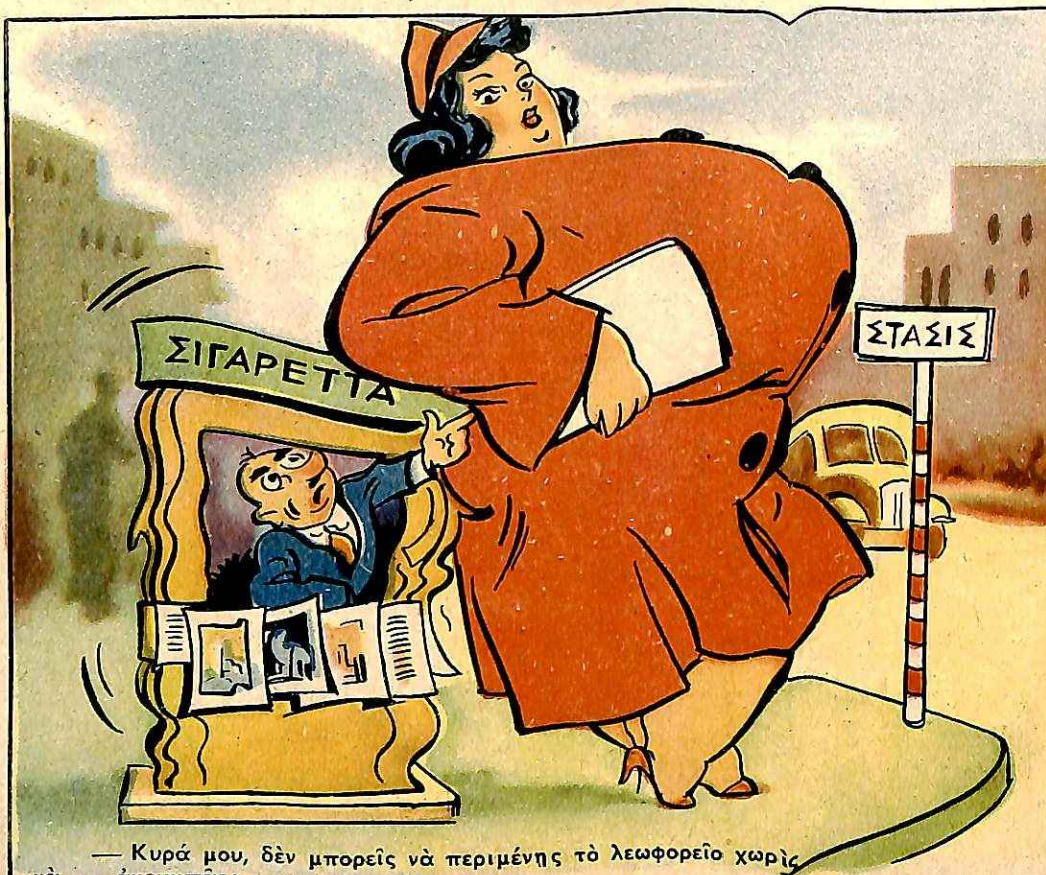

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

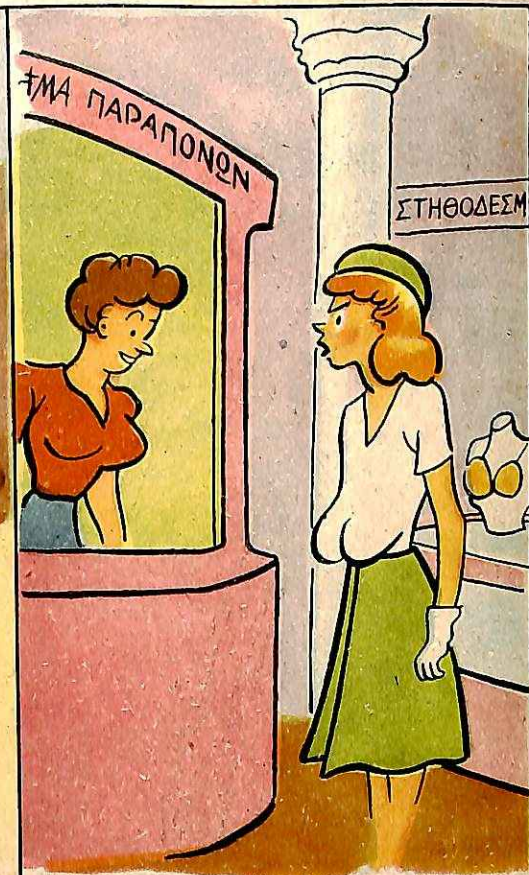

ΠΟΙΑ ΘΕΣΙ;

— Άνδρέα, δώσε λοιπόν τη θέση σου στην κυρία!...

— Κυρά μου, δέν μπορείς νά περιμένης τὸ λεωφορεῖο χωρὶς νὰ... ἀκουμπᾶς;...

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΠΑΙΔΙΚΑ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

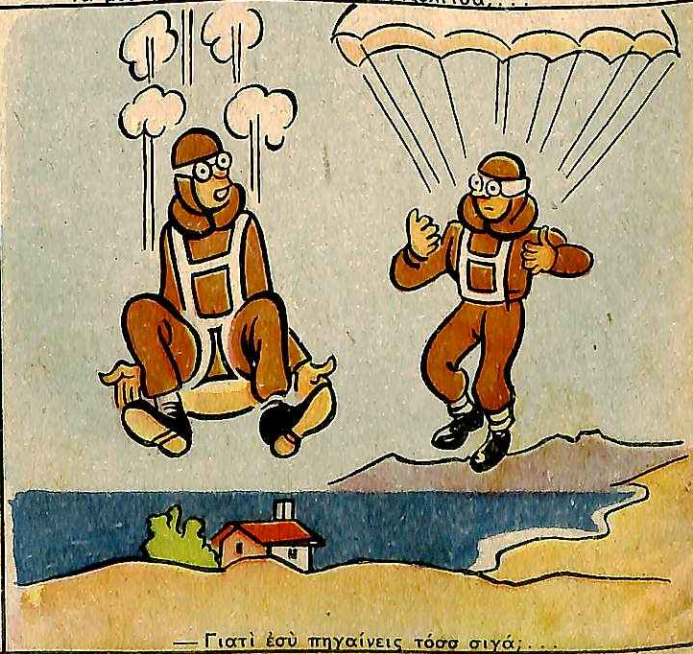
— Μ' ἔσκασε ὁ σατανᾶς!... Κανένα ζευγάρι δέν ἦταν τοῦ γούστου του!...

— Πάλι ψάρια θὰ φάμε, βρε γυναῖκα,... Χάθηκε νὰ μὲ φτιάξης καὶ καμμιά μπριζολίτσα;...

— ΓΙΑΤΙ ΤΡΕΧΕΤΕ, ΚΥΡΙΟΙ;... Σᾶς χωράει καὶ τοὺς δύο τὸ ταξί μου!...

— ΓΙΑΤΙ ΕΣΥ ΠΗΓΑΙΝΕΙΣ ΤΟΣΟ ΣΙΓΑ;...